

Романът, вдъхновил хитовия
телевизионен сериал на Ей Би Си

ПОГЛЕД В БЪДЕЩЕТО

Робърт Сойър

Носител на наградите „Хюго“ и „Небюла“

РОБЪРТ СОЙЕР

ПОГЛЕД В БЪДЕЩЕТО

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

Една минута и четирийсет и три секунди, които промениха света. Внезапно, без никакво предупреждение, всичките седем милиарда души на Земята изпадат в безсъзнание за почти две минути. Милиони умират, когато самолети катастрофират, хора падат по стълби и коли се сблъскват една с друга.

Но това е най-малкото предизвикателство пред оцелелите. По време на припадъка всички са надзърнали в собственото си бъдеще — и сглобяващата се мозайка от тези видения заплашва да повлияе необратимо на живота им.

Робърт Сойър е един от само шестнайсетте писатели, които някога са печелили и двете награди за най-добър роман „Хюго“ и „Небюла“. До момента е публикувал осемнайсет романа и е получил повече от четирийсет национални и международни награди.

„Поглед в бъдещето“ е четвъртата среща на българския читател с Робърт Сойър — след „Терминален експеримент“, „КК Старплекс“ и „Четвъртото измерение“.

Робърт Сойър: носител на наградите „Хюго“ и „Небюла“.

На Ричард М. Готлиб

С Ричард се срещнахме за първи път в гимназията през 1975 година. Тогава всеки от нас си представяше много различно бъдеще за себе си. Но едно нещо ни изглеждаше абсолютно ясно: независимо колко години щяха да минат, винаги щяхме да си останем приятели. Вече е четвърт век по-късно и с удоволствие мога да заявя, че тази част се случи точно както беше планирана.

КНИГА I
АПРИЛ 2009 ГОДИНА

*Този, който умее да предвижда
нещастията, страда по два пъти от тях.*
Бийлби Портиъс

1.

ДЕН ПЪРВИ: ВТОРНИК, 21 АПРИЛ 2009 Г.

Отрязък от време-пространството...

Центърът за управление на Големия адронен колайдер на ЦЕРН се намираще в нова сграда: построяването ѝ беше възложено през 2004 г. и довършено през 2006 г. Сградата обграждаше вътрешен двор, който нямаше как да не бъде наречен „ядрото“. Всеки кабинет имаше прозорци с изглед както към ядрото, така и към останалата част от ширналата се във всички посоки територия на ЦЕРН. Четириъгълникът, заобикалящ ядрото, беше двуетажна сграда, но главните асансьори имаха четири спирки: две надземни равнища, сутеренът, съдържащ котелното отделение и склада; и подземното стометрово равнище, водещо до района на скелето за монорелсата, използвана за обхождане на двасет и седем километровия кръгъл тунел на колайдера. Самият тунел минаваше под обработваеми земи, покрайнините на женевското летище и подножието на планината Юра.

Южната страна на главния коридор в сградата на Центъра за управление бе разделена на осемнайсет дълги секции, всяка от които беше украсена с мозайка, направена от художник от една от страните, членки на ЦЕРН. Гръцката изобразяваше Демокрит и произхода на теорията за атома; немската описваше живота на Айнщайн, а датската — на Нилс Бор. Не всички мозайки имаха физици за свои теми: на френската се виждаше изглед от Париж, а италианската показваше лоза с хиляди лъскави аметисти на мястото на гроздовете.

Същинската контролна зала в Центъра за управление на Големия адронен колайдера бе идеален квадрат с широки, плъзгащи се врати, разположени точно в центъра на две от стените. Залата беше висока два етажa и стените на долния бяха от стъкло, така че туристическите групи да могат да наблюдават работата вътре; ЦЕРН предлагаше тричасови туристически обиколки в понеделниците и съботите между 9:00 и 14:00 часа. Под прозорците висяха деветнайсетте знамена на

страните членки, по пет на всяка стена; двайсетото място бе заето от знамето на Европейския съюз.

В контролната зала имаше десетки конзоли. Една беше предназначена за инжектиране на частици; тя контролираше началото на експериментите. Следващата беше разположена под ъгъл и съдържаше десет монитора, които да показват резултатите, изпратени до ALICE^[1] и CMS^[2] детекторите, огромни подземни системи, които записват и се опитват да идентифицират частиците, получени от експериментите с Големия адронен колайдер. Мониторите на третата конзола показваха частите от постепенно спускащия се под земята тунел на колайдера, с Н-образния монорелсов път, висящ от тавана.

Лойд Симко, изследовател, родом от Канада, седна пред конзолата за инжектиране. Той беше на четирийсет и пет, висок и гладко избръснат. Очите му бяха сини, а късо подстриганата му коса бе толкова тъмнокафява, че можеше да се нарече дори черна — като се изключи областта около слепоочията, където беше прошарена.

Физиците, занимаващи се с теорията на елементарните частици, не се славеха като любители на елегантното облекло и доскоро Лойд не правеше изключение. Но преди няколко месеца се бе съгласил да дари целия си гардероб на женевския клон на Армията на спасението и бе позволил на приятелката си да избере всичките му нови дрехи. Честно казано, дрехите бяха малко крещящи за неговия вкус, но беше принуден да се съгласи, че никога не е изглеждал толкова елегантно. Днес той носеше бежова риза, сако в коралов цвят и кафяви панталони с външни вместо вътрешни джобове; и — в съзвучие с модната традиция — черни италиански кожени обувки. Лойд също така се бе сдобил с няколко универсални символа за висок статус, които по случайност си отиваха по цвят с облеклото му: химикалка „Мон Блан“, която носеше защипана за вътрешния си джоб, и златен швейцарски аналогов часовник.

От дясната му страна, пред детекторната конзола, седеше самата специалистка по наконтване — приятелката му инженер Мичико Комура. Десет години по-млада от Лойд, на трийсет и пет, Мичико имаше дребно чипо носле и лъскава черна коса, фризирана на популярната в момента прическа каре.

Зад нея беше застанал Тео Прокопидис, участник в изследванията на Лойд. Тео бе на двайсет и седем — със седемнайсет

години по-млад от Лойд. Само някой шегаджия би сравнил консервативния, застаряващ Лойд с неговия буен гръцки партньор от екипа на Крик и Уотсън^[3]. Тео имаше къдрава, гъста, тъмна коса, сиви очи и изпъкнала челюст. Почти винаги носеше червени дънки — Лойд не ги харесваше, но никой под трийсет вече не обличаше сини дънки — и една от безбройните си тениски с герои от анимационни филми. Днес това беше птичето Туити.

Зад останалите конзоли се бяха наредили още десетина учени и инженери.

Преместване на отрязъка...

Като се изключи лекото бръмчене на климатика и тихото бучене на вентилаторите на апаратурата, в контролната зала цареше абсолютна тишина. Всички бяха нервни и напрегнати след дългия ден, в който бяха подготвяли експеримента. Лойд огледа стаята и дълбоко си пое дъх. Пулсът му беше ускорен, усещаше как стомахът му се е свил.

Часовникът на стената бе аналогов, а този на конзолата — цифров. И по двата бързо приближаваше 17:00 часа — което за Лойд, дори след две години в Европа, все още означаваше 5:00 следобед.

Лойд беше директор на група от почти хиляда физици, използващи ALICE детектора. Той и Тео бяха подготвяли две години днешния сблъсък между частици — две години, за да свършат работа колкото за два човешки живота. Опитваха се да пресъздадат енергийни нива, които не са съществували от първата наносекунда след Големия взрив, когато температурата на вселената е била 10 000 000 000 000 000 градуса. В процеса на работа те се надяваха да открият Светия граал на високоенергийната физика, дълго търсеният бозон на Хигс, частицата, чиито взаимодействия осигуряват маса на останалите частици. Ако експериментът им проработеше, Нобеловата награда, полагаща се за такова откритие, щеше да е тяхна.

Целият експеримент бе автоматизиран и точно разпределен във времето. Нямаше голям прекъсвач, който да се превключи, нямаше тригер, скрит под бутон с пружина, който да се натисне. Наистина Лойд беше проектирал програмата на експеримента и Тео бе написал отделните ѝ модули, но сега вече всичко беше под контрола на компютъра.

Когато дигиталният часовник достигна 16:59:55, Лойд започна да брой отзад напред на глас:

— Пет.

Той погледна към Мичико.

— Четири.

Тя му се усмихна окуражително. Господи, колко я обичаше...

— Три.

Премести погледа си към младия Тео, вундеркинда — този тип млада звезда, какъвто самият Лойд си бе мечтал да стане, но не беше успял.

— Две.

Тео самонадеяно му направи знака с вдигнатия палец.

— Едно.

„Моля те, Господи — помисли си Лойд. — Моля те.“

— Нула.

И тогава...

И тогава, внезапно, всичко стана различно.

Светлината изведнъж се промени — мъждивото осветление на контролната зала беше заменено от слънчеви лъчи, прииждащи откъм прозореца. Но нямаше приспособяване, нямаше дискомфорт, нямаше го и усещането, че зениците му се свиват. Сякаш те вече се бяха нагодили към по-ярката светлина.

Освен това Лойд не можеше да контролира очите си. Искаше да се огледа, да види какво става, но те като че ли се движеха по своя собствена воля.

Намираше се в легло... явно гол. Усещаше памучните чаршафи, които се плъзгаха по кожата му сякаш той се повдигаше, за да се облегне на лакътя си. И главата му се движеше — зърна за миг прозорци, които очевидно се намираха на втория етаж на къща. Виждаха се дървета и...

Не, това не можеше да е истина. Листата на дърветата бяха обагрене в огненочервено. Но днес беше 21 април — пролет, не есен.

Погледът на Лойд продължи да се мести и изведнъж той се стресна, осъзнавайки, че не е сам в леглото. Имаше още някой до него.

Отдръпна се.

Не, това не беше точно. Той не бе способен на никакви физически реакции; сякаш съзнанието му беше отделено от тялото. Но *почувства* случилото се като отдръпване.

Другият в леглото беше жена, но...

Какво ставаше, по дяволите?

Тя бе стара, сбръчкана, кожата ѝ беше полупрозрачна, косата ѝ — като бяла паяжина. Колагенът, който някога бе изпълвал бузите ѝ, сега се беше свлякъл около устата ѝ, чиито гънки от усмивките вече се бяха изгубили сред останалите бръчки.

Лойд се опита да се претърколи по-надалеч от старицата, но тялото му отказа да му съдейства.

Господи, какво става?

Беше пролет, не есен.

Освен ако...

Освен ако, разбира се, сега не се бе озовал в южното полукълбо. Пренесен по някакъв начин от Швейцария в Австралия...

Но не. Дърветата, които беше зърнал през прозореца, бяха явори и тополи; *трябваше* да е някъде в Северна Америка или Европа.

Ръката му се протегна. Жената носеше тъмносиня риза. Но това не беше горнище на пижама; имаше прихванати с копчета еполети и няколко джоба — работно дочено облекло, като онези, продавани от „Л. Л. Бийн“ и „Тили“, удобни за носене от жените, докато работят в градините си. Лойд усети как пръстите му докосват тъканта, *почувства* мекотата ѝ, еластичността ѝ. И тогава...

Тогава пръстите му напипаха едно копче, твърдо, пластмасово, затоплено от тялото ѝ, полупрозрачно като кожата ѝ. Без никакво колебание пръстите му сграбчиха копчето, дръпнаха го, промушиха го странично през обшития по ръба илик. Преди Лойд да *почувства*, че горната част на дрехата е отворена, погледът му, все още действащ по своя воля, отново се вдигна към лицето на възрастната жена и се закова върху бледите ѝ сини очи, чиито ириса бяха заобиколени от накъсани пръстени от белота.

Той усети как собствените му бузи се опъват, докато се усмихва. Ръката му се плъзна отвътре в дрехата ѝ, напипа гърдта ѝ. Лойд отново искаше да се отдръпне, да измъкне ръката си. Гърдата ѝ беше мека и съсухрена, кожата висеше свободно по нея — беше като скапан плод.

Пръстите му се събраха, следвайки контурите на гърдта, и намериха зърното.

Лойд почувства натиск някъде надолу в тялото си. За един ужасен миг си помисли, че е получил ерекция, но не беше това. Оказа се, че пикочният му мехур е пълен; налагаше се да уринира. Отдръпна ръката си и видя как веждите на старата жена се вдигат любопитно. Усети, че раменете му се повдигнаха и се спуснаха — кратко свиване на рамене. Тя му се усмихна — топла усмивка, усмивка на разбиране, сякаш това е най-естественото нещо на света, сякаш му се налага често да се извинява в самото начало. Зъбите ѝ бяха леко пожълтели — обикновеното пожълтяване, което идва с възрастта, — но иначе бяха в отлично състояние.

Най-накрая тялото му направи онова, което той искаше през цялото време — изтърколи се надалеч от жената. Докато правеше това, Лойд почувства болка в коляното си — рязко бодване. Болеше, но външно не го показва. Провеси краката си от леглото, стъпалата му шляпнаха меко върху прохладните дъски на пода. Когато се изправи, видя повечко от света зад прозореца. Беше или средата на сутринта, или средата на следобед, сянката, хвърляна от всяко дърво, падаше точно върху съседното. Някаква птичка си почиваше на един от клоните; тя се разтревожи от внезапното движение в стаята и разтвори криле. Червеношийка... не, не малката червеношийка на Стария свят, а голям северноамерикански дрозд; това определено бяха Съединените щати или Канада. Всъщност пейзажът много напомняше за Нова Англия — Лойд обичаше есенните цветове на Нова Англия.

Той усети, че тръгва бавно, почти влачейки се, по твърдите дъски. Сега осъзнаваше, че тази стая не е в къща, а по-скоро във вила; мебелировката беше обичайната за извънградските къщи. Тази нощна масичка — ниска, изработена от талашит с тънък като хартия фурнир, имитиращ дърво; най-накрая я разпозна. Беше купил тази мебел като студент и в края на краищата я бе сложил в стаята за гости в Илинойс. Но какво правеше тук, в това непознато място?

Лойд продължи нататък. Дясното му коляно го тревожеше с всяка следваща стъпка; чудеше се какво ли не е наред с него. На стената висеше огледало; рамката му беше от чепат бор, върху който бе нанесен прозрачен лак. Разбира се, той не си подхождаше с по-тъмното „дърво“ на нощната масичка, но...

Господи.

Боже Господи.

По своя собствена инициатива очите му погледнаха в огледалото, докато преминаваше покрай него, и той видя себе си...

За част от секундата си помисли, че това е баща му. Но не беше баща му, а самият той. Косата, която бе останала по главата му, беше абсолютно посивяла; космите по гърдите му бяха бели. Кожата му бе отпусната и на петна, ходеше прегърбен.

Можеше ли да е заради радиация? Можеше ли експериментът да го е подложил на облъчване? Можеше ли...

Не. Не беше това. Усещаше го по костите си — по артритата в тях. Не беше радиация.

Той беше *стар*.

Чувстваше се сякаш са минали двайсет години или повече, сякаш...

Две десетилетия от живота му са си отишли, заличени от паметта му.

Искаше да изпищи, да извика, да протестира против несправедливостта, против загубата, да поиска сметка от вселената...

Но не можеше да направи никое от тези неща — нямаше контрол върху себе си. Тялото му продължаваше бавното си, мъчително влачене към банята.

Когато зави, за да влезе в помещението, Лойд се обърна назад и хвърли още един поглед към старата жена в леглото, която сега бе легнала настрани, подпряла глава на ръката си. Усмивката ѝ беше закачлива, съблазнителна. Зрението му все още бе остро — виждаше блясъка на злато на средния пръст на лявата ѝ ръка. Достатъчно лошо беше, че спеше с възрастна жена; ако се окажеше, че е и женен за възрастна жена...

Гладката дървена врата бе открехната, но той протегна ръка, за да я доотвори и с крайчеца на окото си забеляза същата венчална халка и на своята собствена лява ръка.

И тогава беше разтърсен от прозрение. Тази старица, тази непозната, тази жена, която не бе виждал никога преди и която по нищо не приличаше на любимата му Мичико, беше негова съпруга.

Лойд искаше да погледне отново към нея, да опита да си представи как би изглеждала, ако беше десетилетия по-млада, да

реконструира красотата, която тя може би е имала някога, но...

Но продължи напред и влезе в банята, насочи се към клозетната чиния, наведе се, за да вдигне капака ѝ, и...

... И внезапно, със смайване и с благодарност, Лойд Симко осъзна, че отново е в ЦЕРН, в контролната зала на Големия адронен колайдер. По някаква причина се бе свлякъл назад в креслото си. Изправи се и изпъна ризата си с ръце.

Каква невероятна халюцинация беше това! Нямаше да се размине без последствия, разбира се: нали би трябвало да са напълно защитени тук, разделени със сто метра почва от пръстена на колайдера. Но той бе чувал, че високоенергийните изпразвания могат да предизвикат халюцинации — сигурно точно това се беше случило.

На Лойд му отне известно време, за да си възвърне ориентацията. Нямаше пренасяне между *тук* и *там*: никакво проблясване на светлина, никакво усещане за замайване или пукот в ушите. В единия миг беше в ЦЕРН, в следващия се бе озовал някъде другаде за — колко? — две минути, може би. А сега, също толкова внезапно, се беше върнал в контролната зала.

Разбира се, той изобщо не я бе напускал. Естествено, че това беше илюзия.

Огледа се, опитвайки се да разчете израженията върху лицата на останалите. Мичико изглеждаше шокирана. Беше ли наблюдавала Лойд, докато бе халюцинирал? Какво беше направил той? Дали се бе гърчил като епилептик? Или се беше протегнал във въздуха, за да опипа въображаемата гръд? Или просто бе паднал назад в креслото, губейки съзнание? Ако беше така, не можеше да е отсъствал за дълго или поне не за двете минути, които бяха изминали според собственото му възприятие, защото в противен случай сега със сигурност Мичико и останалите щяха да са се надвесили над него и да проверяват пулса му и да разкопчават яката му. Обърна се към аналоговия стенен часовник — наистина показваше две минути след пет следобед.

Тогава хвърли поглед към Тео Прокопидис. Изражението на младия грък беше по-овладяно от това на Мичико, но той бе също толкова бдителен като Лойд и оглеждаше поред всички останали в залата, отмествайки очи веднага щом някой погледнеше към него.

Лойд отвори уста, за да заговори, макар и да не беше сигурен какво точно иска да каже. Но я затвори, когато дочу стон, идващ откъм най-близката отворена врата. Мичико очевидно също го чу и двамата се надигнаха едновременно. Обаче тя беше по-близо до вратата и преди Лойд да успее да стигне дотам, вече бе излязла отвън в коридора.

— Господи! — възкликна Мичико. — Добре ли си?

Един от техниците — казваше се Свен — се опитваше да се изправи на крака. Той държеше с лявата си ръка носа си, който кървеше обилно. Лойд бързо се върна в контролната зала, взе закачения на стената комплект за първа помощ и изтича обратно в коридора. Комплектът беше в бяла пластмасова кутия; Лойд я отвори и се зае да развива марлята.

Свен започна да говори на норвежки, но млъкна и продължи на френски:

— Аз... сигурно съм изгубил съзнание.

Коридорът беше покрит с твърди керамични плочки; Лойд виждаше кървавото петно на мястото, където Свен бе ударил лицето си в пода. Той подаде марлята на норвежеца, който му благодари с кимване, нагъна я няколко пъти и я притисна върху носа си.

— Побъркана работа — каза техникът. — Сякаш заспах, както си вървах. — Той се изкикоти за момент. — Дори сънувах.

Лойд вдигна вежди.

— Сънува? — попита той, също на френски.

— Ярък сън, като истински — обясни Свен. — Бях в Женева... в „Льо Розел“. — Лойд знаеше добре какво е това — сладкарница в бретонски стил на улица „Гран Рю“. — Но беше малко като научна фантастика. Имаше коли, които се носеха, без да докосват земята, и...

— Да, да! — долетя женски глас, но не в отговор на думите на Свен. Идваше откъм контролната зала. — Същото се случи и с мен!

Лойд се върна в слабо осветената стая.

— Какво ти се случи, Антония?

Едрата италианка разговаряше с двама от присъстващите, но сега се обърна към Лойд.

— Сякаш изведнъж се озовах някъде другаде. Пери каза, че същото се е случило и с него.

Мичико и Свен сега стояха на прага на вратата, точно зад Лойд.

— Аз също — обади се Мичико, сякаш с облекчение, че не е единствената.

Тео, който стоеше до Антония, беше намръщен. Лойд го погледна.

— Тео? А ти?

— Нищо.

— Нищо?

Гъркът поклати глава.

— Предполагам, че всичките сме припаднали — обобщи Лойд.

— Аз — със сигурност — отбеляза Свен. Той отмести марлята от лицето си и докосна носа си отново, за да види дали кървенето е спряло. Не беше.

— Колко дълго сме били в безсъзнание? — попита Мичико.

— И... Господи! Какво стана с експеримента? — сети се Лойд.

Изтича до конзолата за наблюдение на ALICE и натисна няколко клавиша.

— Нищо! — възкликна той. — *По дяволите!*

Мичико въздъхна разочаровано.

— Трябваше да е сработил! — извика Лойд и удари с длан конзолата. — Трябваше да сме получили Хигс!

— Е, *нещо* се е случило — каза Мичико. — Тео, не забеляза ли нещо, докато всички останали имахме... видения?

Тео поклати глава отрицателно.

— Нищичко. Предполагам... Предполагам, че съм припаднал. Само че не си спомням нищо. Гледах как Лойд отброяваше в обратен ред: пет, четири, три, две, едно, нула. И последва нещо като отрязано място във филм. Внезапно Лойд се оказа паднал в креслото си.

— Видя ли ме как падам?

— Не, не. Стана точно както казах: в единия момент ти стоеше на крака, в следващия момент беше в креслото, без никакво движение между тях. Предполагам... предполагам, че съм изгубил съзнание и през това време ти си седнал в креслото...

Изведнъж въздухът бе разцепен от воя на сирената на някакво превозно средство. Лойд бързо изтича навън от контролната зала, всички останали го последваха. В стаята от отсрещната страна на коридора имаше прозорец. Мичико, която беше стигнала там първа, вече вдигаше венецианските щори; лъчите на късното следобедно

слънце нахлуха в стаята. Превозното средство бе една от трите пожарни коли на ЦЕРН. Тя се носеше през двора към главната административна сграда.

Носът на Свен явно най-накрая беше спрял да кърви — той бе отместил кървавата марля встрани.

— Чудя се дали и някой друг е имал припадък — промърмори норвежецът.

Лойд го погледна.

— Пожарните се използват и като линейки — поясни Свен.

Мичико осъзна какво има предвид техникът.

— Трябва да проверим всички стаи тук и да се уверим, че хората са добре.

Лойд кимна и тръгна по коридора.

— Антония, прегледай всички в контролната зала. Мичико, вземи Джейк и Свен и тръгнете нататък. Аз и Тео ще проверим от тази страна.

Той чувстваше лека вина, задето отпраща Мичико, но се нуждаеше от малко време, за да подреди в главата си онова, което бе видял и изпитал.

В първата стая, в която влязоха двамата с Тео, имаше припаднала жена; Лойд не можеше да си спомни името ѝ, но тя работеше в отдела за връзки с обществеността. Плоският компютърен монитор срещу нея показваше познатия триизмерен работен плот на Линукс 2009. Тя все още беше в безсъзнание. По голямата цицина на челото ѝ си личеше причината за това — паднала бе напред и си бе ударила главата в металния ръб на бюрото. Лойд направи каквото беше виждал да правят в безброй филми: хвана с дясната си ръка лявата ѝ китка, обърна я с opakото нагоре и започна нежно да я потупва с другата си ръка, опитвайки се да я пробуди.

Най-накрая успя.

— Доктор Симко? — възкликна тя, поглеждайки Лойд. — Какво стана?

— Не знам.

— Имах такова... сън — каза жената. — Бях в някаква художествена галерия и гледах картини.

— Добре ли сте сега?

— Ами... не знам. Боли ме главата.

— Сигурно имате сътресение. Трябва да отидете до лечебницата.

— Какви са всичките тези сирени?

— Пожарни — отвърна той и след кратка пауза продължи: —
Вижте, сега трябва да тръгвам. Може да има и други наранени.

Тя кимна.

— Ще се оправя.

Тео вече беше продължил по коридора. Лойд излезе от стаята и също тръгна нататък. Отмина младия грък, който се бе навел над друг паднал човек. Коридорът зави надясно; пред Лойд се изпречи следващата секция. Той се приближи към вратата на един кабинет и когато я докосна, тя се отвори безшумно. Всички хора вътре изглеждаха добре, въпреки че разговаряха оживено за различните видения, които бяха имали. В помещението се намираха трима души: две жени и един мъж. Едната от жените зърна Лойд.

— Лойд, какво се случи? — попита тя на френски.

— Още не знам — отговори той, също на френски. — Добре ли са всички?

— Ние сме добре.

— Без да искам, чух за какво си говорите — каза Лойд.

— Вие тримата също ли сте имали видения?

Всички кимнаха.

— Ярки и реалистични ли бяха?

Жената, която още не бе разговаряла с Лойд, посочи мъжа.

— Не и на Раул. Той е имал някакво сюрреалистично преживяване. — Заяви го така, сякаш това беше единственото, което можеше да се очаква при начина на живот на Раул.

— Не бих го определил точно като „сюрреалистично“ — обади се Раул, като че ли се опитваше да се защити. Русата му коса беше дълга и чиста и бе събрана във величествена конска опашка. — Но със сигурност не беше реалистично. Разбираш ли, там имаше един тип с три глави...

Лойд кимна, съхранявайки тази информация дълбоко в съзнанието си.

— Ако сте добре, присъединете се към нас — някои хора са паднали лошо, когато се случи това. Трябва да проверим дали няма наранени.

— Защо да не обявим по интеркома всички, които са в състояние, да се съберат във фоайето? — подхвърли Раул. — Тогава ще можем да преброим хората и да видим кой липсва.

Лойд осъзна, че това е много полезно предложение.

— Вие продължете да оглеждате — някои хора може да се нуждаят от незабавна помощ. А аз ще отида в главната канцелария.

Той излезе от стаята, останалите се надигнаха от местата си и го последваха. Лойд пое по най-краткия път към главната канцелария, минавайки покрай различни мозайки. Когато пристигна, част от административния персонал се беше навел около един от хората си, който явно бе счупил ръката си при падането. Друг се беше изгорил, бъркайки в чашата си с горещо кафе.

— Доктор Симко, какво стана? — попита го един от мъжете.

На Лойд му стана лошо от въпроса.

— Не знам. Можете ли да работите със СПО?

Човекът го погледна — явно не разбираше американизма, който бе използвал Симко.

— СПО — повтори Лойд. — Системата за публични обръщения.

Погледът на мъжа си оставаше празен.

— Интеркомът!

— О, разбира се! — откликна човекът. Английският му беше с немски акцент. — Ето тук.

Той го отведе до конзолата и натисна няколко бутона. Лойд вдигна тънката пластмасова пръчка с полупроводников микрофон на върха.

— Говори Лойд Симко. — Чуваше собствения си глас, долитащ до него от колоните в коридора, но филтрите в системата елиминираха всякаква микрофония. — Явно нещо се е случило. Няколко души са наранени. Ако сте в състояние да се движите... — Той млъкна; английският беше втори език за повечето от работещите тук. — Ако можете да ходите, и хората, с които сте, също могат да ходят, или поне спокойно можете да ги оставите сами, моля, елате в главното фоайе. Възможно е да има хора, паднали на скрити места; трябва да установим дали някой липсва. — После върна микрофона на мъжа. — Може ли да повторите това на немски и френски?

— *Jawohl*^[4] — отвърна човекът, вече превключил на другия език.

Той започна да говори в микрофона. Лойд се отдръпна от СПО-конзолата. После поведе здравите хора от офиса към фоайето, което беше украсено с дълга месингова табела, свалена от една от старите сгради — съборена, за да се направи място за центъра за управление на Големия адронен колайдер. На табелата бе изписано оригиналното значение на акронима ЦЕРН: „Европейска организация за ядрени изследвания“^[5]. Понастоящем акронимът беше анахронизъм, но тук се отдаваше почит на историческите му корени.

Лицата във фоайето бяха предимно бели, но имаше и няколко... Лойд се спря, преди да ги определи мислено като афроамериканци — терминът, предпочитан в момента от чернокожите в Съединените щати. Макар че Питър Картър беше от Станфорд, повечето от останалите тъмнокожи тук всъщност идваха направо от Африка. Сред отзовалите се на съобщението по интеркома имаше и няколко азиатци, включително и Мичико, разбира се. Лойд отиде при нея и я прегърна. Слава Богу, поне тя не беше пострадала.

— Има ли някой сериозно ранен? — попита той.

— Няколко натъртвания и още един окървавен нос — отвърна Мичико, — но нищо по-съществено. А при теб?

Лойд се огледа за жената, която си беше ударила главата. Тя още не се бе появила.

— Едно вероятно сътресение, счупена ръка и лошо изгаряне. — Той направи пауза. — Наистина трябва да се обадим за няколко линейки... да откарат ранените в болница.

— Ще се погрижа за това — каза Мичико и изчезна в посока на канцеларията.

Групата на събралите се ставаше все по-голяма — сега наброяваше около двеста души.

— До всички! — извика Лойд. — Моля за внимание! *Votre attention, s'il vous plait*^[6]! — Той изчака, докато всички погледнат към него. — Огледайте се и вижте дали всичките ви сътрудници или колеги по кабинет или лаборатория са тук. Ако някой, който сте виждали днес, липсва, кажете ми. Кажете ми и ако някой от намиращите се тук, във фоайето, се нуждае от незабавна медицинска помощ. Обадихме се за няколко линейки.

Докато говореше, Мичико се появи отново. Кожата ѝ беше още по-бледа от обикновено и гласът ѝ трепереше.

— Няма да дойдат никакви линейки — съобщи тя. — Или поне не скоро. Служителят в Бърза помощ ми каза, че до една са повикани из Женева. Явно всички шофьори по пътищата са изгубили съзнание; още не могат да определят дори приблизително колко хора са загинали.

[1] ALICE (A Large Ion Collider Experiment) — една от шестте експериментални установки на Големия адронен колайдер, предназначена да изучава сблъсъците между тежки йони. — Б.пр. ↑

[2] CMS (Compact Muon Solenoid — Компактен мюонен соленоид) — един от двата големи универсални детектора на елементарни частици в Големия адронен колайдер. — Б.пр. ↑

[3] Крик и Уотсън — учени от университета в Кеймбридж, откриватели на двойната спирална структура на молекулата на ДНК. — Б.пр. ↑

[4] Jawohl (нем.) — да. — Б.пр. ↑

[5] В оригинал (на френски) — Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire (CERN) — Б.пр. ↑

[6] Votre attention, s'il vous plait (фр.) — моля за вашето внимание. — Б.пр. ↑

2.

ЦЕРН беше основан петдесет и пет години по-рано, през 1954 г. Персоналът му се състоеше от три хиляди души, около една трета от които бяха физици или инженери, около една трета — техници, а останалата една трета бяха всякакви — от администратори до занаятчии.

Големият адронен колайдер бе построен на цената от пет милиарда щатски долара в същия кръгъл подземен тунел, разположен по швейцарско-френската граница, в който все още се намираще старият, вече неизползваем Голям електронно-позитронен колайдер. Големият електронно-позитронен колайдер беше в експлоатация между 1989 и 2000 година. Големият адронен колайдер използваше свръхпроводими електромагнити, създаващи двойно електромагнитно поле с плътност 10 Тесла, за да тласка частиците по гигантския кръг. ЦЕРН бе най-голямата и най-мощната нискотемпературна система в света, която употребяваше течен хелий, за да изстуди магнитите до само 1,8 градуса по Целзий над абсолютната нула.

Всъщност Големият адронен колайдер съдържаше два ускорителя в един: единият ускоряваше частиците по часовниковата стрелка, а другият — обратно на часовниковата стрелка. Потокът от частици, движещ се в едната посока, трябваше да се сблъска с потока, движещ се в противоположната посока, и тогава...

И тогава $E=mc^2$, кулминацията.

Уравнението на Айнщайн показва просто, че материята и енергията са равнозначни. Ако сблъскате частици с достатъчно големи скорости, кинетичната енергия от сблъсъка може да се преобразува в екзотични частици.

Големият адронен колайдер беше активиран през 2006 година^[1] и през първите няколко години на работа осъществяваше сблъсъци между протони, произвеждайки енергия от повече от четиринайсет трилиона електронволта.

Но сега беше време да се премине към Втори етап и Лойд Симко и Тео Прокопидис бяха повели екипа към провеждането на първия

експеримент. Във Втория етап вместо протоните да се сблъскват помежду си, едно към друго щяха да се насочват оловни ядра — всяко от които двеста и седемнайсет пъти по-масивно от протона. В резултат на сблъсъците щяха да се произвеждат хиляда сто и петдесет трилиона електронволта, сравними с енергийните нива във вселената в първата милиардна от секундата след Големия взрив. При тези енергийни нива Лойд и Тео трябваше да получат бозона на Хигс, частица, която физиците преследваха от половин век.

Вместо това получиха смърт и разрушения в зашеметяващи размери.

Гастон Беранже, генералният директор на ЦЕРН, беше набит, космат мъж с остър, гърбав нос. Когато феноменът се осъществи, той седеше в кабинета си. Това бе най-големият кабинет в комплекса на ЦЕРН, с дълга заседателна маса от истинско дърво точно пред бюрото му и голям, облицован с огледала, добре зареден бар. Самият Беранже не пиеше — вече не пиеше; няма нищо по-тежко от това да си алкохолик във Франция, където се сервира вино с всяко ядене; Гастон беше живял в Париж преди назначението му в ЦЕРН. Но когато посланиците дойдеха да видят за какво са похарчени техните милиони, той трябваше да има готовност да им сипе напитка, без нито веднъж да покаже колко отчаяно желае да се присъедини към тях.

Разбира се, Лойд Симко и неговият съекипник Тео Прокопидис щяха да се опитат да проведат великия си експеримент с Големия адронен колайдер този следобед; той би трябвало да се е освободил от задълженията си и да наблюдава, но винаги изникваше нещо по-важно, а и ако ходеше да гледа всяко задействане на ускорителите, нямаше да е в състояние да върши никаква работа. Освен това трябваше да се подготви за срещата си с екипа от „ЖЕЦ Алстом“ на другия ден сутринта и...

— Вдигни това!

Гастон Беранже нямаше никакво съмнение къде се намира: беше в своята къща, на десния бряг на Женевското езеро. Библиотеката „ИКЕА“ бе същата, както и диванът и леглото кресло. Но телевизорът

„Сони“ и неговата стойка бяха изчезнали. Вместо тях нещо, което би трябвало да е плосък монитор, беше монтирано на стената над мястото, където обикновено стоеше телевизорът. Даваха международен футболен мач. Единият отбор бе на Испания, но той не успя да разпознае другия, чиито играчи бяха облечени със зелено-виолетови фланелки.

В стаята току-що беше влязъл един млад мъж. Гастон не го познаваше. Човекът носеше нещо подобно на черно кожено яке и го хвърли на ръба на дивана, откъдето то се плъзна върху килима на пода. Малък робот, малко по-голям от кутия за обувки, се измъкна изпод масата и се затътри към падналата дреха. Гастон посочи с пръст към робота и извика:

— Arrêt!^[2]

Машината замръзна, а след миг отстъпи обратно под масата.

Младият мъж се обърна. Изглеждаше на около осемнайсет или деветнайсет. На дясната му буза имаше нещо като анимирана татуировка на светкавица, която, разчупена на пет, се движеше на зигзаг през младото му лице.

Когато той се обърна, лявата страна на лицето му стана видима — и изглеждаше ужасяващо; всички мускули и кръвоносни съдове се виждаха ясно, сякаш по някакъв начин бе обработил кожата си с химикал, който я правеше прозрачна. Дясната ръка на младия мъж беше покрита с екзоскелетна ръкавица, която удължаваше пръстите му и завършваше с лъскави, хирургически остри сребърни остриета.

— Казах да го вдигнеш! — изрече рязко Гастон на френски. Или поне това беше неговият глас. Той нямаше усещането, че изрича думите по своя воля. — Докато аз ти купувам дрехите, ще полагаш грижи за тях!

Младият мъж го изгледа гневно. Гастон бе сигурен, че не го познава, но той му напомняше... за кого? Беше трудно да се каже с това ужасно полупрозрачно лице, но високото чело, тънките устни, тези студени сиви очи, този гърбав нос...

Острите върхове на удълженията на пръстите му се прибраха с бръмчене и младежът вдигна якето, стиснал го между механичните си палец и показалец сякаш бе нещо неприятно. Гастон се вторачи в него, проследявайки движението му през хола. Докато правеше това, не можеше да не забележи, че и много от останалите неща също не са

наред: познатата шарка на книгите в библиотеката беше напълно променена, като че ли някой бе пренаредил всичко по някаква причина. Наистина изглеждаше, че томовете са много повече, отколкото трябваше да бъдат, макар че беше направено и прочистване на семейната библиотека. Друг робот, този път паякообразен и почти с размерите на човешка ръка с разперени пръсти, вървеше по рафтовете и явно бършеше праха.

На едната стена, там, където обичайно стоеше сложеното в рамка копие на „Le Moulin de la Galette“ на Моне, сега имаше ниша, в която бе изложено нещо, наподобяващо скулптура на Хенри Мур... Но не, там не би трябвало да има ниша, тази стена беше обща със стената на съседната къща. Сигурно бе нещо плоско, холограма или нещо подобно, окачено на стената и създаващо илюзия за дълбочина; ако беше така, то илюзията бе напълно идеална.

Вратата на гардероба също беше различна; тя се плъзна встрани от само себе си, когато младежът я наближи. Той бръкна вътре, извади една закачалка и окачи якето на нея. После върна закачалката обратно... и якето се плъзна от нея върху пода на гардероба.

Гласът на Гастон отново се обади вбесено:

— По дяволите, Марк, не можеш ли да си по-внимателен?

Марк...

Марк! *Mon Dieu!*^[3]

Ето защо му изглеждаше познат.

Семейна прилика.

Марк. Името, което той и Мари-Клер бяха избрали за детето, което тя носеше.

Марк Беранже.

Гастон дори още не беше взимал бебето в ръцете си, не му бе помагал да се оригне, притискайки го до рамото си, не беше сменял пелените му, а ето го тук, пораснал, вече мъж — плашещ, враждебно настроен мъж.

Марк погледна към падналото яке. Бузата му все още проблясваше. После се отдалечи от шкафа, позволявайки на вратата да се затвори със свистене зад гърба му.

— Да те вземат дяволите, Марк — чу се гласът на Гастон. — Омръзна ми да се държиш така! Никога няма да си намериш работа с подобно поведение!

— Майната ти — каза момчето с дълбок, подигравателен глас.

И това бяха първите думи на детето му — не „мама“, не „тате“, а „майната ти“.

А за да не останат никакви съмнения, точно в този момент Мари-Клер се появи в полезрението на Гастон, влизайки в стаята през друга плъзгаща се врата.

— Не говори на баща си по този начин — скара се тя.

Гастон остана смаян; това беше Мари-Клер, без никакво съмнение, но приличаше повече на майка си, отколкото на самата себе си. Косата ѝ бе бяла, лицето ѝ беше сбръчкано и бе наддала поне с петнайсет килограма.

— Майната ти и на теб — отвърна ѝ Марк. Гастон беше сигурен, че гласът му ще протестира.

— Не говори на майка си по този начин — не го разочарова той.

Преди Марк да се обърне, Гастон зърна на тила му обръсната област, върху която хирургически бе имплантиран метален слот.

Това сигурно беше халюцинация. *Трябваше да е халюцинация.* Но каква ужасна халюцинация беше! Мари-Клер щеше да роди всеки момент. Те опитваха от години тя да забременее — Гастон управляваше съоръжение, което прецизно съединяваше електрони с позитрони, но някак си той и Мари-Клер не бяха способни да съединят яйцеклетка и сперма, милиони пъти по-големи от тези субатомни частици. Ала най-накрая се бе случило; най-накрая Бог бе проявил благосклонност към тях, най-накрая тя беше бременна.

Ето, девет месеца по-късно, тя скоро щеше да роди. Всички тези курсове за бременни, цялото това планиране, цялото това ремонтиране на детската стая... скоро щяха да се сбъднат.

И сега този сън... Това трябваше да е. Просто кошмар. Преди да се ожени, бе сънувал най-страшния кошмар в живота си. Защо сега да е по-различно?

Но беше различно. Някак много по-реалистично от всичко, което бе сънувал някога. Помисли си за слота на тила на сина си; представи си картини, директно вкарвани в мозъка — наркотиците на бъдещето?

— Махайте ми се от главата — каза Марк. — Имах тежък ден.

— О, нима? — изрече гласът на Гастон, изпълнен със сарказъм. — Имал си тежък ден, а? Тежък ден на тероризиране на туристите в

Стария град? Трябваше да те оставя да изгниеш в затвора, неблагодарен пънкар...

Гастон се шокира от това, че звучи толкова подобно на баща си — нещата, които баща му му казваше, когато самият той беше на възрастта на Марк, нещата, които си бе обещал никога да не казва на своите деца.

— Стига, Гастон... — обади се Мари-Клер.

— Е, щом той не оценява с какво разполага тук...

— Нямам нужда от тая гадост — подхвърли презрително Марк.

— Достатъчно! — отсече Мари-Клер. — Достатъчно!

— Мразя те! — извика Марк. — Мразя и двама ви!

Гастон отвори уста, за да отговори, и тогава...

... И тогава внезапно се озова отново в кабинета си в ЦЕРН.

След като докладва новината за смъртта на всичките тези хора, Мичико Комура се върна незабавно в главната канцелария на Центъра за управление на Големия адронен колайдер. Тя продължаваше да се опитва да телефонира в училището в Женева, в което учеше осемгодишната ѝ дъщеря Тамико; Мичико беше разведена с първия си съпруг, токийски администратор. Но постоянно чуваше сигнал заето, а швейцарската телефонна компания кой знае защо не предлагаше автоматично уведомяване, когато линията стане свободна.

Лойд стоеше зад нея, докато тя набираше, и когато най-накрая го погледна, очите ѝ бяха отчаяни.

— Не мога да се свържа — каза Мичико. — Трябва да отида там.

— Ще дойда с теб — веднага реагира Лойд.

Те бързо излязоха от сградата и се потопиха в топлия априлски въздух. Яркочервеното слънце вече целуваше хоризонта, планините се мержелееха в далечината.

Колата на Мичико — тойота — също беше паркирана тук, но двамата се качиха на наетия от Лойд фиат, като той шофираше. Излязоха от комплекса на ЦЕРН, минавайки покрай високите цилиндрични резервоари с течен хелий, и излязоха на Рут дьо Мерен, която ги отведе до Мерен, градчето, разположено източно от ЦЕРН. Въпреки че видяха някои коли по двете страни на пътя, нещата не

изглеждаха по-зле, отколкото след някоя от редките снежни бури, като се изключи, разбира се, че нямаше сняг.

Те бързо прекосиха града. Близо до него се намираше Международното летище в Женева. Към небето се издигаха стълбове от черен дим; голям самолет на швейцарските въздушни линии беше паднал на една от пистите.

— Боже мой! — възкликна Мичико. Притисна с длан устата си.
— Боже мой!

Продължиха да карат из същинска Женева, разположена в най-западния край на Лак Леман^[4]. Женева беше обширен метрополис с 200 000 жители, известен със суперлюксовите си ресторанти и извънредно скъпите си магазини.

Виждаха се признаци на пожари и много коли — повечето от тях мерцедеси и други скъпи марки — бяха обърнати по пътищата или блъснали се в сгради. Витрините на няколко магазина бяха разбити, но не личеше да е имало грабежи. Дори туристите бяха твърде зашеметени от случилото се, за да се възползват от ситуацията.

От другата страна на пътя забелязаха линейка, на която качваха възрастен човек; чуха и сирените на пожарни коли и други превозни средства. По едно време мярнаха и хеликоптер, забил се в стъклената стена на малка кула с офиси.

Караха по моста „Понт дьо Лил“, прекосяващ река Рона, а над главите им летяха в кръг чайки; напускаха Десния бряг с неговите аристократични хотели и приближаваха старинния Ляв бряг. Кръговият път около *Vieille Ville* — Стария град — беше задръстен от катастрофа между четири коли, така че се наложи да заобиколят по тесните, криволичещи, еднопосочни улици. Тръгнаха по Рю дьо ла Сите и завиха по Гран Рю. Но тя също беше задръстена от автобус от градския транспорт, който се бе завъртял и сега препречваше и двете платна. Опитаха да минат по алтернативен път, но той също беше задръстен от сблъскали се коли. Мичико се тревожеше все повече и повече с всяка изминала минута.

— Колко е далече училището? — попита Лойд.

— На по-малко от километър — отговори Мичико.

— Тогава да отидем пеша.

Той се върна с колата на Гран Рю и паркира встрани от пътя. Не беше позволено място за паркиране, но Лойд не мислеше, че някой ще

се тревожи за това в такъв момент. Излязоха от фиата и се затичаха по стръмните, калдъръмени улички. Мичико спря след няколко крачки, за да свали обувките си с високи токчета, така че да може да тича по-бързо. Продължиха да се движат забързано из улиците, но се наложи да спрат отново, за да може тя отново да обуе обувките, когато стигнаха до тротоар, посипан с парченца стъкло.

Затичаха се по Рю Жан-Калвин, след музея Барбие Мюлер свърнаха по Рю дю Пю Сен Пиер и се натъкнаха на седемстотингодишната Мезон Тавел, най-старата частна къща в Женева. Намалиха само за малко, докато минаваха покрай суровия Тампл дьо Ладитуар, където някога бяха държали речи Джон Калвин и Джон Нокс.

Задъхани, с разтуптени сърца, те продължаваха напред. От дясната им страна бяха катедралата Сен Пиер и аукционната къща Кристис. Мичико и Лойд прекосиха бързешком ширналия се Плас дю Бур дьо Фу с неговия ореол от открити кафенета и сладкарници около централния фонтан. Много туристи и жители на Женева все още лежаха върху паважа; други седяха на земята и се грижеха за раните си сами или им помагаша други минавачи.

Най-накрая достигнаха района на училището на Рю дю Шодроние. Училището „Дюкомин“ беше старо и предназначено за децата на чужденци, работещи в Женева и около нея. Централните сгради бяха на над двеста години, но през последните няколко десетилетия бяха добавени няколко допълнителни пострройки. Въпреки че часовете свършваха в четири следобед, бяха осигурени извънучилищни дейности до шест следобед, така че работещите родители да могат да оставят децата си цял ден там и макар че сега приближаваше седем вечерта, все още много деца бяха тук.

Мичико не бе единственият родител, втурнал се насам. Градинките бяха пресечени от дългите сенки на дипломати, богати бизнесмени и останалите, чиито деца посещаваха „Дюкомин“; десетки от тях прегръщаха децата си и плачеха с облекчение.

Всичките сгради изглеждаха непокътнати. Мичико и Лойд дишаха тежко и пъхтяха, докато тичаха по идеално поддържаните тревни площи. По стара традиция пред училището се развяваха знамената на държавите на всички ученици; Тамико беше

единствената японка в момента, но, разбира се, изгряващото слънце^[5] се развяваше от пролетния ветреца.

Те влязоха във фоайето, което имаше красиви мраморен под и ламперия от тъмно дърво по стените. Канцеларията се намираше вдясно и Мичико го поведе нататък. Вратата се отвори с плъзгане и разкри дълго дървено гише, което разделяше секретарките от посетителите. Мичико застана пред него и след като разтреперано си пое дъх, започна:

— Здравейте, аз съм...

— О, мадам Комура — обади се някаква жена откъм канцеларията. — Опитах се да ви се обадя, но не можах да се свържа. — Тя замълча неловко. — Моля, влезте.

Мичико и Лойд минаха зад гишето и влязоха в канцеларията. На бюрото имаше компютър, към който беше включен електронен бележник.

— Къде е Тамико? — попита Мичико.

— Моля, седнете — покани ги жената. Погледна към Лойд. — Аз съм мадам Северин, директорката.

— Лойд Симко — представи се той. — Годеникът на Мичико.

— Къде е Тамико? — повтори въпроса си Мичико.

— Мадам Комура, толкова съжалявам. Аз... — Тя млъкна, преглътна и продължи да говори: — Тамико беше отвън. Една кола поднесе през паркинга и... много съжалявам.

— Как е тя? — пребледня Мичико.

— Тамико е мъртва, мадам Комура. Всички ние... Не знам какво точно се случи; всички припаднахме или нещо такова. Когато дойдохме на себе си, я намерихме.

От очите на Мичико бликнаха сълзи. Лойд почувства ужасно притискане в гърдите си. Мичико намери кресло, строполи се в него и обхвана лицето си с ръце. Симко коленичи до нея и я прегърна.

— Много съжалявам — пак каза Северин.

Лойд кимна.

— Вие не сте виновна.

Мичико порида още малко, после погледна нагоре — очите ѝ бяха зачервени.

— Искам да я видя.

— Тя е все още на паркинга. Съжалявам — обадохме се на полицията, но досега не са дошли.

— Покажете ми я — помоли Мичико със сподавен глас.

Северин кимна и я поведе извън сградата, към задната ѝ част. Някои от другите деца стояха и гледаха тялото, ужасени и привлечени от случилото се — нещо отвъд границите на техните разбирания. Персоналът беше твърде зает да се занимава с останалите деца, които бяха наранени, за да е способен да прибере всичките ученици в училището.

Тамико лежеше там — просто лежеше. Нямаше кръв и тялото ѝ изглеждаше незасегнато. Колата, която вероятно я беше блъснала, се бе отдалечила на няколко метра и беше паркирала в ъгъла. Бронята ѝ бе вдлъбната.

Мичико се приближи на пет метра и тогава рухна напълно, избухна в плач. Лойд я придърпа и я прегърна. Северин се повъртя наоколо още малко, но скоро я повикаха да се справя с друг родител и друга криза.

Най-накрая, защото Мичико го искаше, той я отведе до тялото. Приведе се напред, погледът му се замъгли, сърцето му се разтуптя, и Лойд нежно отметна косата на Тамико от лицето ѝ.

Не знаеше какво да каже. Какви думи биха могли да донесат утеха в такъв момент? Останаха там може би около половин час. Лойд държеше Мичико в прегръдките си, тялото ѝ трепереше и тя плачеше през цялото време.

[1] Романът е писан през 1999 г. и оттук идва разминаването в датите за някои събития, случили се по-късно. — Б.пр. ↑

[2] Arrêt! (фр.) — Спри! — Б.пр. ↑

[3] Mon Dieu! (фр.) — Боже мой! — Б.пр. ↑

[4] Lac Léman (фр.) — Женевското езеро. — Б.пр. ↑

[5] Т.е. японското знаме. — Б.пр. ↑

3.

Тео Прокопидис залиташе по облицования с мозайка коридор към малкия си кабинет, чиито стени бяха покрити с плакати от анимационни филми: Астерикс на едната стена, Рен и Стимпи на другата, Бъгс Бъни, Фред Флинтстоун и Гага от Уага върху бюрото.

Чувстваше се замаян и разстроен. Въпреки че не бе имал видение, изглежда всички останали бяха имали. Припадъкът сам по себе си беше достатъчен, за да го разстрои. Като се прибавят и нараняванията на приятелите и колегите му и новините за смъртните случаи в Женева и околните градчета, нормално бе да се чувства напълно смазан.

Той си даваше сметка, че хората го смятат за самонадеян и надменен — но Тео не беше такъв. Не и наистина, вътре в себе си. Просто знаеше, че е добър в нещата, които прави, и знаеше, че докато останалите говорят за мечтите си, той работи здраво ден след ден, за да осъществи своите. Но това... това го остави объркан и дезориентиран.

Продължаваха да пристигат съобщения. Сто и единайсет загинали при падането на Суисеър 797 на Женевското летище. При нормални условия някой би могъл да оцелее при такъв сблъсък, но никой не бе направил и опит да избяга, преди самолетът да бъде обхванат от пламъци.

Тео се строполи в своето въртящо се черно кожено кресло. Виждаше дима в далечината; прозорецът му беше с изглед към летището — човек трябваше да е малко по-нагоре в йерархията, за да получи кабинет с изглед към планините Юра.

Той и Лойд не очакваха, че ще навредят на някого. По дяволите, Тео дори не бе започнал да проумява какво е предизвикало припадъците на всички. Колосален електромагнитен импулс? Но той със сигурност би навредил много повече на компютрите, отколкото на хората, а явно всичките деликатни уреди в ЦЕРН си работеха нормално.

Беше завъртял креслото си, докато седнаше в него; сега бе обърнат с гръб към отворената врата. Не усети, че е влязъл и друг човек, докато не чу някой да си прочиства гърлото. Завъртя креслото на обратно и погледна към Джейкъб Хоровиц, младия аспирант, който работеше с Тео и Лойд. Той имаше рошава червена коса и множество лунички.

— Ти не си виновен — заяви Джейк настоятелно.

— Разбира се, че съм — отговори Тео, сякаш това беше нещо очевидно. — Явно не сме взели някой важен фактор под внимание и...

— Не — изрече Джейк решително. — Наистина не си виновен. Това няма нищо общо с ЦЕРН.

— Какво? — попита Тео, сякаш не бе разбрал думите на Джейк.

— Ела долу в залата на персонала.

— Не искам да виждам никого в момента и...

— Не, ела. Долу са пуснали CNN и...

— Вече има CNN?

— Ще видиш. Ела.

Младият грък бавно се надигна от креслото си и тръгна. Джейк му жестикулираше да върви по-бързо и най-накрая Тео започна да подтичва редом с него. Когато пристигнаха, в залата имаше около двадесетина души.

— ... Хелън Майкълс предава от Ню Йорк. Бърни?

Суровото, набръчкано лице на Бърнард Шоу изпълваше екрана с висока резолюция.

— Благодаря, Хелън. Както виждате — каза той на камерата, — изглежда феноменът е световен, което означава, че първоначалните анализи, че това е някакъв вид чуждестранно оръжие, едва ли са основателни, въпреки че вероятността да е терористичен акт си остава. Никоя от познатите групировки още не се е обадила да поеме отговорност... О, вече получихме онзи австралийски репортаж, който ви обещахме преди малко.

Картината се промени в изглед на Сидни с белите платна на Дома на операта, горящи на фона на тъмното небе. Един репортер стоеше в центъра на кадъра.

— Бърни, тук, в Сидни, е малко след четири сутринта. Нямам кадри, с които да ви покажа какво се случва тук. Постъпва малко информация, докато хората осъзнават, че това, което са преживели, не е изолиран феномен. Трагедиите са много: имаме съобщение от

централната болница за жена, умряла по време на операция, когато всички в операционната просто са спрели да работят за няколко минути. Но имаме и историята за предотвратен обир в денонощен универсален магазин, когато всички, включително и обирджията, са припаднали едновременно в два часа местно време. Крадецът явно си е ударил главата, когато е паднал на пода, и свестилият се преди него собственик успял да му вземе пистолета. Все още нямаме представа дали този лагер на смъртта е само тук, в Сидни, или и в останалата част на Австралия.

— Пол, а какво ще кажеш за халюцинациите? Съобщава ли се за тях?

Последва пауза, докато въпросът на Шоу се предаваше по сателитите от Атланта до Австралия.

— Да, Бърни, сред хората се говори и за това. Не знаем какъв процент от населението е имало халюцинации, но изглежда са доста. Аз самият имах ярко видение.

— Благодаря, Пол. — Картината зад Пол се смени с печата на американския президент. — Казаха ни, че президентът Болтън ще се обърне към нацията след петнайсет минути. Разбира се, CNN ще предава на живо това събитие. Междувременно имаме репортаж от Исламабад, Пакистан. Юсеф, там ли си?

— Виждаш ли? — прошепна Джейк. — Това няма нищо общо с ЦЕРН.

Тео се чувстваше едновременно шокиран и облекчен. Нещо бе засегнало цялата планета; определено техният експеримент не можеше да го направи.

И все пак...

И все пак, ако това не беше свързано с експеримента с Големия адронен колайдер, какво можеше да го е предизвикало? Дали Шоу не бе прав... дали не беше някакво терористично оръжие? Бяха минали само малко повече от два часа от явлението. Екипът на CNN демонстрираше изумителен професионализъм; Тео все още се бореше да си възвърне равновесието.

Загуба на съзнанието на цялата човешка раса за две минути. За колко мъртъвци щяха да бият камбаните?

Колко коли бяха катастрофирали?

Колко самолета бяха паднали? Колко делтапланери? Колко парашутисти бяха изгубили съзнание и не бяха отворили парашутите си?

Колко операции се бяха провалили? Колко *раждания* се бяха провалили?

Колко хора бяха паднали от високо или по стълбите?

Разбира се, повечето самолети могат да летят прекрасно за минута или две без пилотска намеса, стига в момента да не са излитали или кацали. На ненатоварените пътища колите може и да са успели да спрат безопасно.

Но все пак... все пак...

— Изненадващото е — продължаваше Бърнард Шоу по телевизията, — че доколкото знаем, човешката раса е изгубила съзнанието си точно по пладне според Северноамериканското източно време. Отначало изглеждаше, че се е случило в различни моменти на различни места, но ние сверихме часовниците на репортерите с нашите собствени часовници тук, в CNN центъра в Атланта, който, разбира се, е сверен със сигнала от Националния институт за стандарти и технология в Болдър, Колорадо. След като направихме тези леки корекции, установихме, че явлението се е случило на секундата в 12:00 по пладне Източно време, и...

„На секундата“ — помисли си Тео.

На секундата.

Господи.

Разбира се, ЦЕРН използваше атомен часовник. И по разписание експериментът започваше точно в 17:00 женевско време, което е...

... Пладне в Атланта.

— През последните два часа с нас е астрономът Доналд Пурт от Технологическия институт в Джорджия — каза Шоу. — Той гостуваше в „CNN — Тази сутрин“ и ние извадихме късмет, че вече беше тук, в студиото. Доктор Пурт изглежда малко блед; молим ви да ни извините за това. Нямахме възможност да го гримираме преди предаването. Доктор Пурт, благодаря ви, че се съгласихте да се присъедините към нас.

Пурт беше в началото на петдесетте, със слабо, изпито лице. Наистина изглеждаше преbledнял в светлините на студиото — сякаш не бе виждал слънцето от времето на Клинтъновата администрация.

— Благодаря, Бърни.

— Разкажете ни пак какво стана, доктор Пурт.

— Ами, както отбелязахте, явлението се е случило точно на секундата по пладне. Разбира се, във всеки час има по три хиляди и шестстотин секунди, така че шансът едно случайно събитие да се случи точно на часа, е едно към три хиляди и шестстотин. С други думи, нищожен. Което ме кара да предположа, че имаме събитие, предизвикано от човешка намеса; нещо, което е *планирано* да се случи. Но относно това какво е можело да го предизвика — нямам никаква представа...

По дяволите, помисли си Тео. По дяволите. *Трябваше* да е експериментът с Големия адронен колайдер; не можеше да е съвпадение, че най-високоенергийният сблъсък на елементарни частици в историята на планетата се е случил точно в момента на началото на явлението.

Не. Не, думата не беше точна. Това не бе явление, беше *бедствие*... вероятно най-голямото в историята на човешката раса.

И той, Тео Прокопидис, по някакъв начин го бе предизвикал.

Гастон Беранже, генералният директор на ЦЕРН, влезе в залата точно в този момент.

— Ето къде си! — извика той, сякаш Тео липсваше от седмици.

Гъркът размени нервен поглед с Джейк и се обърна към генералния директор.

— Здравейте, доктор Беранже.

— Какво направихте, по дяволите? — попита ядосано Беранже на френски. — И къде е Симко?

— Лойд и Мичико отидоха да вземат дъщерята на Мичико — тя е в училище „Дюкомин“.

— Какво се случи? — настоя Беранже отново.

Тео разпери ръце.

— Нямам представа. Не мога да проумея какво може да е предизвикало това.

— Каквото и да е то, случило се е точно в момента, в който беше планирано началото на експеримента ви с Големия адронен колайдер.

Тео кимна и посочи с палец към телевизора.

— И Бърнард Шоу каза същото.

— Това е по CNN! — изстена французинът, сякаш вече всичко бе изгубено. — Как е научил за експеримента ви?

— Шоу не е споменавал нищо за ЦЕРН. Той просто...

— Слава Богу! Виж какво, няма да казваш нищо на никого за това какво сте направили, разбра ли?

— Но...

— Нито дума. Несъмнено щетите се измерват в милиарди, ако не и в трилиони. Застраховката ни може да покрие само нищожна частица от тях.

Тео не познаваше добре Беранже, но несъмнено всички научни администратори по света бяха излети от един калъп. И когато младият грък го чу да говори за щети, всичко му се изясни.

— По дяволите, нямаше как да знаем, че това ще се случи — избухна той. — Няма експерт, който да може да ни обвини, че е предвидимо следствие от нашия експеримент. Но се случи нещо, което не е ставало по-рано, и ние сме единствените, които може да имат поне нишка към онова, което го е предизвикало. Трябва да разследваме случая.

— Разбира се, че ще го разследваме — съгласи се Беранже. — Вече съм пратил повече от четирийсет инженери долу, в тунела. Но трябва да сме внимателни, и то не само заради ЦЕРН. Мислиш ли, че няма да има индивидуални и колективни обвинения и съдебни процеси срещу всеки един член от екипа ти? Независимо от това колко непредвидимо е събитието, ще се намерят такива, които ще кажат, че е резултат от престъпна небрежност и ние трябва да бъдем държани отговорни.

— Индивидуални съдебни процеси?

— Точно така. — Беранже заговори по-гръмко: — До всички! Моля за внимание!

Лицата на хората се обърнаха към него.

— Ето как ще действаме — каза той. — Няма да се споменава за възможната връзка на ЦЕРН със събитията на никого извън учреждението. Ако някой получи имейл или телефонно обаждане с въпроси относно днешния експеримент с Големия адронен колайдер, отговаряйте, че провеждането му е отложено за седемнайсет и трийсет заради компютърен срив и поради случилите се събития изобщо не е бил проведен днес. Ясно ли е? И абсолютно никакви комуникации с

пресата; всички те трябва да минават през медийната ни служба, разбрахте ли? И, за Бога, никой да не активира Големия адронен колайдер отново без писмено разрешение от мен. Ясно ли е?

Последваха кимвания.

— Ще се справим с това, хора — продължи Беранже. — Обещавам ви. Но трябва да работим заедно. — Той понижи тон и отново се обърна към Тео. — Искам всеки час доклади за това, което си научил.

Обърна се и понечи да излезе.

— Чакайте — спря го Тео. — Може ли да назначите един от секретарите да гледа CNN? Някой трябва да следи събитията, в случай че се случи нещо важно.

— Имай ми малко доверие — отвърна Беранже. — Ще създам екип да следи не само CNN, но и BBC World Service, и френския новинарски канал, и CBC Newsworld, и всичко друго, което ловим със сателита; ще запишем всяка минута. Искам точен запис на всичко, за което се докладва, че се е случило; не желая после някой да ми предявява раздути искове за нанесени материални щети.

— Аз съм по-заинтересован от нишките към това какво може да е предизвикало феномена — обясни Тео.

— Ще търсим и него, разбира се — каза генералният директор. — Не забравяй да ми докладваш на всеки час.

Младият учен кимна и Беранже излезе. Тео потърка слепоочията си известно време. По дяволите, колко му се искаше Лойд да беше тук.

— Е — обърна се най-накрая към Джейк, — предполагам, че трябва да стартираме пълна диагностика на всяка система в контролния център, за да проверим дали нещо не е неизправно. И събери групата и виж какво можем да сглобим от халюцинациите.

— Мога да събера хората горе — предложи младежът.

— Добре — съгласи се Тео. — Ще използваме голямата конферентна зала на втория етаж.

— Става — одобри Джейк. — Ще се видим там веднага, когато бъда готов.

Гъркът кимна и аспирантът излезе. Тео знаеше, че и той трябва да се захваща за работа, но постоя малко така, все още разтърсен от случващото се.

Мичико успя да се вземе в ръце, колкото да опита да се обади на бащата на Тамико в Токио — въпреки че там все още нямаше и 4:00 сутринта, — обаче телефонните линии бяха претоварени. Определено не беше от съобщенията, които човек би желал да изпрати по електронната поща, но ако някоя от международните комуникационни системи все още работеше, това беше Интернет, рожбата на Студената война, проектирана да бъде напълно децентрализирана, така че колкото и от възлите ѝ да бъдат извадени от строя от вражески бомби, съобщенията все така да си пристигат. Мичико използва един от училищните компютри и натрака бележка на английски — тя имаше *канджи*^[1] клавиатура в апартамента си, но тук не разполагаше с такава. Обаче се наложи Лойд да въведе командите, с които се изпраща съобщението; Мичико рухна отново, докато се опитваше да натисне подходящия бутон.

Лойд не знаеше какво да каже или направи. При обикновени условия смъртта на дете беше най-голямата криза за един родител, но Мичико определено не бе единствената, изживяваща такава трагедия в днешния ден. Имаше толкова много смърт, толкова много наранявания, толкова много разрушения. Разбира се, този фон на ужаси не правеше загубата на Мичико по-лесна за понасяне, но...

... Но имаше неща, които трябваше да се направят. Може би Лойд изобщо не биваше да излиза от ЦЕРН; в края на краищата може би неговият и на Тео експеримент бе предизвикал всичко това. Несъмнено той беше придружил Мичико не само от любов към нея и загриженост за Тамико, но също и поне отчасти за да избяга от онова, което се бе объркало.

Но сега...

Сега те трябваше да се върнат в ЦЕРН. Ако имаше някой, способен да проумее какво се е случило — не само тук, но според новините по радиото и коментарите от останалите родители, по целия свят, — това щяха да са хората от ЦЕРН. Не можеха да чакат да дойде линейка да прибере тялото — това можеше да стане след часове или след дни. Според закона сигурно нямаха право и да местят тялото, докато полицията не го огледа, въпреки че изглеждаше крайно невероятно шофьорът да бъде задържан като виновен.

Междувременно мадам Северин се върна и пое задължението тя и персоналът ѝ да наглеждат тялото на Тамико, докато дойде полицията.

Лицето на Мичико беше подуто и зачервено, а очите ѝ бяха кървясали. Бе плакала толкова много, че не ѝ бяха останали сълзи, но през няколко минути тялото ѝ се разтърсваше, сякаш тя продължаваше да ридае.

Лойд също обичаше малката Тамико — тя щеше да му стане приемна дъщеря. Беше прекарал толкова много време в утешаване на Мичико, че все още не бе успял да поплаче самият той. Знаеше, че този момент ще дойде, но сега, *точно* сега, трябваше да бъде силен. Вдигна нежно брадичката на Мичико с показалеца си. Беше подготвил думите си — задължения, отговорност, работа за вършене, трябва да тръгваме, — но Мичико също бе силна по свой собствен начин, и мъдра, и прекрасна, и той я обичаше с цялата си душа и нямаше нужда да произнася нищо на глас. Тя успя да кимне леко, устните ѝ потрепнаха.

— Знам — каза му на английски, със слаб, суров глас. — Знам, че трябва да се върнем в ЦЕРН.

Той ѝ помагаше да върви, като с едната ръка я бе прегърнал през талията, а с другата я подкрепяше за лакътя. Виенето на сирените изобщо не спираше — линейки, пожарни, полицейски коли, трели, ридания и Доплеровият ефект създаваха постоянен фон от момента, в който се беше случило явлението. Двамата намериха пътя до колата на Лойд през мъждивата вечерна светлина — много от уличните лампи не работеха — и потеглиха по затрупаните с отломки улици към ЦЕРН; Мичико седеше присвита през цялото време.

Докато се возеха, Лойд за момент си спомни за едно събитие, за което веднъж му беше разказала майка му. Той е бил пеленаче, твърде малък, за да си спомня сам; през нощта осветлението изгаснало, заради големия срыв на електрическата мрежа в източните щати през 1965 година. Няколко часа с часове. През тази нощ майка му била сама къщи с него. Според нея всеки, който е преживял този ужасен срыв, ще си спомня до края на живота си къде е бил, когато е спрял тока.

И това сега беше нещо подобно. Всеки щеше да си спомня къде е бил, когато този срыв — срыв от друг вид — се е случил.

Всеки, който го е преживял.

[1] Канджи (англ. kanji) — китайски йероглифи, използвани в съвременната японска писменост. — Б.пр. ↑

4.

Докато Лойд и Мичико се върнат, Джейк и Тео събраха групата от работещите с Големия адронен колайдер в конференцията зала на втория етаж в контролния център.

По-голямата част от персонала на ЦЕРН живееше или в швейцарския град Мейрин (който граничеше с източната част на комплекса на ЦЕРН), на десетина километра от Женева, или във френските градове Сен Жени или Тоари, северозападно от ЦЕРН. Но родом бяха от цяла Европа, както и от останалите части на света. Десетината лица, които гледаха към Лойд в момента, бяха най-различни. Мичико също се бе присъединила към кръга, но беше незаинтересована, с безжизнен поглед. Тя просто седеше в креслото, поклащайки се бавно напред-назад.

Лойд, като ръководител на проекта, председателстваше заседанието. Той огледа хората един по един.

— Тео ми предаде какво са казали по CNN. Предполагам, е пределно ясно, че е имало най-различни халюцинации по целия свят. — Той дълбоко си пое въздух. Сега се нуждаеше от някаква цел. — Нека да видим дали можем да разберем точно какво се случи. Може ли да започнете да разказвате един по един? Не влизайте в подробности, просто опишете накратко какво видяхте. Ако нямате нищо против, ще си водя бележки, става ли? Олаф, може ли да започнем с теб?

— Разбира се — откликна мускулестият рус мъж. — Бях във вилата на родителите ми. Тя е край Сундсвал.

— С други думи — каза Лойд, — това беше място, което ти е познато?

— О, да.

— И колко точно бе видението?

— Много точно — мястото беше съвсем същото, каквото си го спомням.

— Имаше ли някой друг освен теб във видението?

— Не — което е донякъде странно. Единствената причина, поради която ходя там, е да посетя родителите си, а тях ги нямаше.

Лойд си спомни за състарената версия на себе си, която бе видял в огледалото.

— А видя ли... видя ли себе си?

— Имаш предвид в огледало или нещо подобно? Не.

— Добре — кимна Лойд. — Благодаря.

Жената до Олаф беше на средна възраст и чернокожа. Лойд се почувства неловко; би трябвало да знае името ѝ, но не го знаеше. Най-накрая просто се усмихна и каза:

— Следващият.

— Мисля, че се намирах в центъра на Найроби — започна жената. — През нощта. Беше топло. Струва ми се, че бях на улица Динсън, но изглеждаше твърде застроена. И на нея имаше „Макдоналдс“.

— Няма ли „Макдоналдс“ в Кения? — попита Лойд.

— Разбира се, че има, но... имам предвид, че според табелата бе „Макдоналдс“, но логото беше сгрешено. Сецате се, вместо златните арки имаше някакво голямо „М“ с прави линии — изглеждаше много модерно.

— Значи видението на Олаф е за място, където често ходи, а вашето е за място, където не сте били никога преди, или поне не сте го виждали никога преди в този му вид?

Жената кимна.

— Предполагам, че е така.

Мичико беше четири места по-нататък в кръга. Лойд не знаеше дали тя е разбрала нещо от чутото или не.

— А ти, Франко? — попита следващия.

Франко дела Робия сви рамене.

— Беше Рим, през нощта. Но... не знам... всъщност сигурно е било някоя видеоигра. Някоя от онези виртуални реалности.

Лойд се облегна напред.

— Защо мислиш така?

— Е, това беше Рим, определено. Точно пред Колизеума. И аз карах кола — само дете всъщност не карах. Изглеждаше, сякаш колата се движи по своя собствена воля. И не мога да кажа със сигурност за колата, в която бях, но повечето от останалите коли се носеха на около два-сет сантиметра над земята. — Той отново сви рамене. — Както казах, някакъв вид симулация.

Свен и Антония, които по-рано през деня бяха споменали за летящи коли, кимнаха енергично.

— Аз видях същото нещо — обади се Свен. — Е, не Рим, но видях летящи коли.

— Аз също — добави Антония.

— Чудничко — каза Лойд и се обърна към младия аспирант, Джейкъб Хоровиц. — Джейк, какво видя ти?

Гласът на Джейк беше тънък, писклив. Той прекара нервно луничавите си пръсти през червената си коса.

— Стаята бе напълно невзрачна. Някаква лаборатория. Жълти стени. На една от стените имаше периодична таблица с надписи на английски. И Карли Томпкинс също беше там.

— Кой? — попита Лойд.

— Карли Томпкинс. Или поне мисля, че беше тя. Изглеждаше много по-стара от последния път, когато я видях.

— Коя е Карли Томпкинс?

Отговорът дойде не от Джейк, а от Тео Прокопидис, който седеше по-нататък в кръга.

— Трябва да я знаеш, Лойд — тя е наш човек, канадка. Карли се занимава с изследване на мезоните; последното, което чух за нея, е, че работи за ТРИУМФ^[1].

Джейк кимна.

— Точно така. Срещал съм я само няколко пъти, но съм доста сигурен, че беше тя.

Антония, която бе следващата по ред, вдигна вежди.

— Ако видението на Джейк е било за Карли, чудя се дали видението на Карли е било за Джейк?

Всички погледнаха заинтригувано към италианката. Лойд леко сви рамене.

— Има един начин да открием. Можем да й телефонираме. — Той погледна към Джейк. — Имаш ли номера ѝ?

Хоровиц поклати глава.

— Както казах, познавам я едва-едва. Имахме някои съвместни семинари на последната среща на Асоциацията на американските физици и присъствах на доклада ѝ по квантова хромодинамика.

— Ако е член на Асоциацията на американските физици, ще я има в указателя — изправи се Антония.

Тя прекоси стаята и се порови в рафта книги, докато не намери тънък том с твърди корици. Прелисти го.

— Ето я. Домашен и служебен номер.

— Аз... въз... не искам да ѝ се обаждам — промърмори Джейк.

Лойд беше изненадан от нежеланието му, но реши да не спори.

— Хубаво. И без това по-добре ти да не говориш с нея. Искам да видя дали сама ще те спомене.

— Може и да не успееш да се свържеш — напомни Свен. — Линиите са претоварени от хора, които се опитват да се обадят на семействата си и приятелите си... Да не говорим за онези линии, които са прекъснати от шофьорите.

— Струва си да се опита — реши Тео. Той стана, прекоси стаята и взе указателя от Антония. Погледна към телефона и провери номера в указателя. — Как се намира Канада оттук?

— Същото е както когато звъниш за САЩ — обясни Лойд. — Кодът за страната е същият: нула-едно.

Пръстът на Тео затанцува върху клавишите, въвеждайки дълга поредица от цифри. После започна да показва на публиката броя на сигналите, които чува. Един. Два. Три. Четири...

— Ало? Карли Томпкинс, моля. Здравейте, доктор Томпкинс. Обаждам се от Женева, от ЦЕРН. Вижте, тук сме цяла група. Имате ли нещо против да пусна телефона на високоговорител?

Чу се сънен глас:

— ... Щом искате. Какво става?

— Искаме да знаем каква беше халюцинацията ви, когато припаднахте.

— Какво? Това някаква шега ли е?

Тео погледна към Лойд.

— Тя не знае.

Лойд прочисти гърлото си, после заговори високо:

— Доктор Томпкинс, аз съм Лойд Симко. Аз също съм канадец, макар че бях с DO^[2] групата във Фермилаб до 2007 година, а през последните две години съм тук, в ЦЕРН.

Той направи пауза, чудейки се какво да каже. И продължи:

— Колко е часът при вас?

— Малко преди дванайсет на обяд. — Шум от дълбока прозявка. — Днес е почивният ми ден. Още спях. За какво е всичко това?

— Значи досега не сте била будна?

— Не.

— Имате ли телевизор в стаята, в която сте? — попита Лойд.

— Да.

— Включете го. Вижте новините.

— Едва ли мога да уловя швейцарските новини тук, в Британска Колумбия — отвърна раздражено тя.

— Няма нужда да са швейцарските новини. Пуснете който и да е новинарски канал.

Цялата стая чу как Томпкинс въздъхна в слушалката.

— Добре. Само секунда.

Чуха приглушен шум, вероятно от CBC Newsworld. Сякаш мина цяла вечност, преди Томпкинс да се върне към слушалката.

— О, Боже! — каза тя по телефона. — О, Боже!

— И вие сте спали по време на всичко това?

— Боя се, че да — отговори жената от разстояние половин свят. Млъкна за момент. — Защо ми се обадохте?

— В новинарската емисия, която гледахте, споменаха ли за виденията?

— Джоел Готлиб говори точно за това в момента — съобщи тя, като вероятно имаше предвид някой канадски репортер. — Звучи налудничаво. Така или иначе — нищо подобно не ми се е случило.

— Добре — каза Лойд. — Извинявайте, че ви събудихме, доктор Томпкинс. Ще...

— Чакай — прекъсна го Тео.

Лойд погледна към по-младия мъж.

— Доктор Томпкинс, казвам се Тео Прокопидис. Мисля, че сме се срещали един или два пъти на конференции.

— Щом казвате — отвърна жената.

— Доктор Томпкинс — продължи Тео, — аз съм като вас... Не видях нищо. Нито сън, нито видение — нищо.

— Сън? — попита Томпкинс. — Сега, като го споменахте, си мисля, че всъщност сънувах нещо. Забавното беше, че сънят ми бе цветен — никога не съм сънувала цветно. Но си спомням, че човекът в съня ми имаше червена коса.

Тео изглеждаше разочарован — явно щеше да е доволен да открие, че не е сам. Но всички останали повдигнаха вежди и се

обърнаха да погледнат Джейк.

— Не само това — продължи Карли, — но той имаше и червено бельо.

Лицето на младия Джейк придоби споменатия цвят.

— Червено бельо? — повтори Лойд.

— Точно така.

— Познавате ли този човек?

— Не, не мисля.

— Не ви ли прилича на някого, когото вече сте срещали?

— Не, не мисля.

Лойд приближи устни до слушалката.

— А прилича ли ви на *бащата* на някого, когото вече сте срещали? Изглеждаше ли като нечий баща?

— Накъде биете? — попита Томпкинс.

Лойд въздъхна, после огледа всички в стаята, за да види дали някой има нещо против той да продължи. Никой нямаше нищо против.

— Името Джейкъб Хоровиц говори ли ви нещо?

— Не поз... о, чакайте. Да. Разбира се. Ето за кого ми напомняше човекът. Да, това беше Джейкъб Хоровиц, но той трябва да се грижи по-добре за себе си. Изглеждаше, сякаш е остарял с десетилетия от последния път, когато го видях.

Антония леко ахна. Лойд почувства как сърцето му се разтуптя.

— Вижте какво — каза Карли, — искам да се уверя, че членовете на семейството ми са добре. Родителите ми са в Уинипег — ще се опитам да се свържа с тях.

— Можем ли да ви се обадим пак след малко? — попита Лойд.
— Разбирате ли, Джейкъб Хоровиц е тук, при нас, и изглежда видението му съвпада с вашето... донякъде. Той каза, че сте били в лаборатория, но...

— Да, точно така. Бяхме в лаборатория.

— И той беше по бельо? — попита недоверчиво Лойд.

— Да, но не и до края на видението... Вижте, трябва да затварям.

— Благодаря — каза Лойд. — Дочуване.

— Дочуване.

От високоговорителя се чу сигнал „свободно“. Тео протегна ръка и го изключи.

Джейкъб Хоровиц все още изглеждаше доста смутен. Лойд се запита дали да не му каже, че вероятно половината познати му физици са го правели по едно или друго време в лаборатория, но младежът изглеждаше така, сякаш ще претърпи нервен срив, ако някой го попита нещо сега. Лойд отново прехвърли погледа си върху кръга от хора.

— Добре — заговори той. — Ще го кажа, защото знам, че всички мислите за това. Случилото се тук е свързано с някакъв вид времеви ефект. Виденията не са халюцинации; те са истински поглеждания в бъдещето. Фактът, че Джейкъб Хоровиц и Карли Томпкинс са видели едно и също нещо, решително потвърждава това.

— Но не каза ли някой, че видението на Раул е било сюрреалистично? — попита Тео.

— Да — кимна Раул. — Като сън или нещо такова.

— Като сън — повтори Мичико. Очите ѝ все още бяха червени, но тя реагираше на заобикалящия я свят.

Това беше всичко, което каза, но след миг Антония схвана какво е имала предвид и го обясни.

— Мичико е права — заяви италианската физичка. — Няма никаква загадка — каквото и момент от бъдещето да показват виденията, Раул е спял и е сънувал истински сън.

— Но това е налудничаво — възрази Тео. — Аз нямам никакви видения.

— Какво *точно* изпита? — попита Свен, който не беше чувал обясненията на Тео по-рано.

— Беше... не знам, като прекъсване, предполагам. Изведнъж стана две минути по-късно; нямах усещане за изминало време, нито пък нещо, подобно на всичките тези видения. — Той скръсти предизвикателно ръце на гърдите си. — Как ще обясните това?

В стаята настана тишина. От болезнените изражения върху много от лицата на Лойд му стана ясно, че те също са разбрали, но никой не искаше да изрече думите на глас. Най-накрая той леко сви рамене.

— Много е просто — обясни, гледайки към своя блестящ, надменен, двайсет и седем годишен сътрудник. — След двайсет години — или когато е времето на виденията... — млъкна за момент, после разпери ръце. — Съжалявам, Тео, но след двайсет години ще си мъртъв.

[1] ТРИУМФ (англ. — TRIUMF) — канадска национална лаборатория за ядрена физика и физика на елементарните частици, намираща се във Ванкувър. — Б.пр. ↑

[2] D0 (или D-Zero) — експеримент, целящ да се установи фундаменталната природа на материята. Извършва се в лабораторията Фермилаб в град Батавия, щата Илинойс. — Б.пр. ↑

5.

Видението, за което Лойд искаше да чуе най-много, беше това на Мичико. Но тя засега се бе изключила от събитията — и несъмнено щеше да остане така още много дълго време. Когато дойде нейният ред, Лойд я прескочи. Искеше му се просто да я откара вкъщи, но щеше да е най-добре за нея да не остава сама точно в момента, а нямаше начин Лойд или някой друг да се измъкне, за да бъде с нея.

От другите видения, разказани сбито от хората в конферентната зала, нямаше такива, които да се припокриват — нямаше други индикации, че събитията в тях се случват по едно и също време и в една и съща реалност, освен това, че почти всички участници се бяха наслаждавали на почивен ден или отпуска. Но го имаше случаят на Джейк Хоровиц и Карли Томпкинс — разделени от почти половин планета в момента, и все пак видели се взаимно. Разбира се, можеше да е съвпадение. И все пак ако виденията се припокриваха, не само в общи линии, но и в подробностите, това щеше да е доста показателно.

Лойд и Мичико се бяха уединили в неговия кабинет. Тя се беше свила в едно от креслата и се бе завила с анорака на Лойд като с одеяло. Той вдигна слушалката на телефона и набра полицията.

— *Bonjour. La police de Genuve? Je m'appelle Lloyd Simcoe; je suis avec CERN.*^[1]

— *Oui, Monsieur Simcoe*^[2] — отговори мъжки глас и превключи на английски; швейцарците често правеха това в отговор на акцента на Лойд. — Какво можем да направим за вас?

— Знам, че сте ужасно заети...

— Меко казано, *мосю*. Направо сме затънали, както е вашият израз.

„До гушата“ — помисли си Лойд.

— Надявам се все пак някой от следователите ви да е свободен. Имаме теория за виденията и се нуждаем от помощ от някой с опит във вземането на показания.

— Ще ви свържа с отдела, който ви трябва — заяви гласът.

Докато Лойд чакаше да го свържат, Тео подаде глава през вратата на кабинета.

— По ВВС казват, че много хора по света имат съвпадащи видения — съобщи той. — Например много женени двойки, дори и да не са били в една и съща стая по време на явлението, докладват сходни изживявания.

Лойд кимна.

— Въпреки това предполагам, винаги има възможност за някакво уговаряне, независимо по каква причина, или пък, въпреки случая на Карли и Джейк, синхронизирането на виденията може да е ограничен феномен. Но...

Той не довърши мисълта си — в края на краищата говореше с Тео, който нямаше видение. Но ако Карли Томпкинс и Джейкъб Хоровиц — тя във Ванкувър, той край Женева — наистина бяха видели абсолютно еднакви неща, тогава не можеше да има големи съмнения, че всички видения са от едно и също бъдеще, парчета от мозайката на утрешния ден... Утрешният ден, в който не присъства Тео Прокопидис.

— Разкажете ми за стаята, в която бяхте — каза следователката, швейцарка на средна възраст. Имаше ноутпад пред себе си и носеше една от широките ризи, популярни в края на 80-те години — сега модата им се връщаше.

Джейкъб Хоровиц затвори очи, съсредоточи се, опитвайки се да си спомни всеки детайл.

— Някаква лаборатория. Жълти стени. Флуоресцентни лампи. Пластмасови плотове. Периодична таблица на стената.

— Имаше ли някой друг в тази лаборатория?

Джейк кимна. Господи, защо следователят трябваше да е жена?

— Да. Имаше жена... бяла жена с тъмна коса. Изглеждаше на около четирийсет и пет.

— И какви дрехи носеше тази жена?

Джейк преглътна.

— Никакви.

Швейцарската следователка си беше тръгнала и сега Лойд и Мичико сверяваха докладите за виденията на Джейкъб и Карли; Карли се бе съгласила да бъде разпитана по подобен начин от местната полиция и записаният разговор беше изпратен по електронната поща на ЦЕРН.

През часовете на разпитите Мичико се бе поокопитила. Тя явно се опитваше да се концентрира, да се справя, да помага в толкова голямата криза, но на всеки няколко минути се отнасяше и очите ѝ се навлажняваха. Все пак успяваше да чете двата доклада, без да мокри много хартията.

— Няма никакво съмнение — отбеляза тя. — Съвпадат във всяка подробност. Били са в една и съща стая.

Лойд опита да се усмихне леко.

— Хлапаци — каза той. Познаваше Мичико от две години; те никога не се бяха любили в лабораторията, но когато беше аспирант, Лойд и тогавашната му приятелка, Памела Ридгли, определено бяха загрели няколко плота в Харвард. Обаче сега той поклати глава учудено. — Надникване в бъдещето. Чудничко. — Направи кратка пауза. — Предполагам, че някои хора ще забогатееят от това.

Мичико леко сви рамене.

— В края на краищата — може би. Онези, на които им се е случило да видят сведения за акции в бъдещето, могат да станат богати — след десетилетия. Доста дълго трябва да се чака, за да се извлече някаква полза от всичко това.

Лойд замълча за момент, после попита:

— Още не си ми казала какво видя ти... какво беше твоето видение.

Мичико погледна встрани.

— Така е — отвърна тя. — Не съм.

Лойд докосна бузата ѝ нежно, но не каза нищо.

— По времето... по времето, в което имах видението, то изглеждаше прекрасно — започна годеницата му. — Имам предвид, че беше дезориентиращо и объркващо по отношение на това какво става. Но самото видение бе радостно. — Тя успя да се усмихне плахо. — Но не и сега, след онова, което се случи...

Лойд отново не настоя. Седна, на вид търпелив.

— Беше късно през нощта — продължи най-накрая Мичико. — Бях в Япония; сигурна съм, че се намирах в японска къща. Бях в стаята на малко момиче, и това момиче, на седем или осем години, седеше в леглото и си говореше с мен. Бе красиво момиче, но не беше... не беше...

Разбира се, ако виденията бяха десетилетия в бъдещето, то не можеше да е било Тамико. Лойд кимна нежно, освобождавайки я от необходимостта да довърши мисълта си. Мичико подсмъркна.

— Обаче... тя беше моя дъщеря; със сигурност трябва да ми е била дъщеря. Дъщеря, която все още нямам. Държеше ръката ми и ме наричаше окаасан; това е японската дума за „мама“. Изглеждаше сякаш я слагам да си легне и ѝ пожелавам лека нощ.

— Твоя дъщеря... — промърмори Лойд.

— Да, *наша* дъщеря, сигурна съм — погледна го в очите Мичико. — Твоя и моя.

— А какво правеше в Япония? — попита Лойд.

— Не знам; посещавала съм семейството си, предполагам. Чичо ми Масаиуки живее в Киото. Не можах да извлека нищо от бъдещето освен това, че имаме дъщеря.

— А детето, то беше ли...

Лойд млъкна. Това, което искаше да попита, бе просташко, грубо. „То беше ли с дръпнати очи?“ Или по-елегантното: „То беше ли с епикантус^[3]?“. Но Мичико нямаше да го разбере. Щеше да си помисли, че зад въпроса на Лойд се крие някакъв предразсъдък, някакво глупаво опасение от кръстоска между расите. А той нямаше предвид това. Лойд не го беше грижа дали евентуалните им деца ще са с ориенталска или западна външност. Те можеха с еднаква лекота да имат едната или другата, или, разбира се, смесица от двете, и той щеше да ги обича при всички случаи, стига да...

Стига да бяха негови деца, разбира се.

Изглежда виденията бяха за около две десетилетия в бъдещето. И в неговото видение, което той още не бе споделил с Мичико, той беше някъде, може би в Нова Англия, с друга жена. Бяла жена. А Мичико бе в Киото, Япония, с дъщеря, която можеше да е азиатка или бяла, или нещо средно между двете, в зависимост от това кой беше баща ѝ.

А детето, то беше ли...

— Беше ли... какво? — попита Мичико.

— Нищо — извърна поглед Лойд.

— А твоето видение? — зададе нежелания въпрос тя. — Ти какво видя?

Той си пое дълбоко дъх. Навярно рано или късно щеше да се наложи да ѝ го каже, и...

— Лойд, Мичико, трябва да слезете долу във фойето. — Това беше гласът на Тео; той почука отново по вратата. — Току-що записахме нещо от CNN, което ще искате да видите.

Лойд, Мичико и Тео влязоха във фойето. Там вече имаше четирима души. Белокосият Лу Уотърс трепкаше нагоре-надолу по екрана; видеото във фойето беше старо и имаше пауза, но нямаше бутон за стоп кадър.

— Е, добре — каза Раул, когато те влязоха. — Вижте това.

Той натисна бутона за пауза на дистанционното и Уотърс оживя.

— ... Дейвид Хаусман разполага с още нещо по тази история. Дейвид?

Кадърът се промени, показвайки Дейвид Хаусман от CNN, застанал пред стена със старинни часовници — дори и при новините от последните минути CNN се стремеше да привлече вниманието на зрителя с интересни гледки.

— Благодаря, Лу — кимна Хаусман. — Във виденията на повечето хора, разбира се, няма указания за времето, но достатъчно хора са били в стаи с часовници или календари на стените, или са четели електронни вестници — май тогава няма да са останали никакви хартиени издания, — така че можем да предположим датата. Изглежда, че виденията се случват двацет и една години, два дни и два часа след момента, в който са били видени; те описват периода между 2:21 и 2:23 следобед по Източното северноамериканско време в сряда, 23 октомври 2030 година. Случайните отклонения са обясними: някои хора са чели вестници с дата 22 октомври 2030 или дори по-ранни — вероятно са били по-стари издания. И, разбира се, указанията за времето зависят от това в коя часова зона се е намирал съответният човек. Сигурни сме, че след две десетилетия повечето хора все още ще живеят в същата часова зона, в която живеят и днес, и онези, които

съобщават за часове, много отдалечени от времето, което очакваме, са били в някоя друга часова зона...

Раул натисна отново паузата.

— Ето — каза той. — Конкретни цифри. Това, което сме направили, по някакъв начин е накарало съзнанието на човешката раса да прескочи два̀сет и една години напред в бъдещето за период от две минути.

Тео се върна в кабинета си. През прозореца се виждаше тъмнината на нощта. Всичките тези приказки за виденията бяха тревожни — особено като се има предвид, че той самият нямаше видение. Можеше ли Лойд да е прав? Можеше ли Тео да е мъртъв след два̀сет и една години? Той беше само на два̀сет и седем, за Бога! След две десетилетия още нямаше да има и петдесет! Не пушеше — което не бе повод за хвалене за някой американец, но си беше истинско постижение за грък. Тренираше редовно. Защо да умира толкова рано, по дяволите? Трябваше да има друго обяснение защо няма видение.

Телефонът му изпиука. Тео вдигна слушалката.

— Ало?

— Здравейте — каза женски глас на английски. — Тъъ, Теодосиос Прокопидис ли е?

Явно имаше трудности при произнасянето на името.

— Да.

— Казвам се Катлийн Девриз — представи се жената. — Чудех се дали да ви звъня. Обаждам се от Йоханесбург.

— Йоханесбург? Имате предвид в Република Южна Африка?

— Поне засега — засмя се тя. — Ако може да се вярва на виденията, ще бъде преименувана на Азания по някое време през следващите два̀сет и една години.

Тео безмълвно я чакаше да продължи. След миг жената го направи:

— Точно заради виденията се обаждам. Виждате ли, вие сте свързан с моето.

Младият учен почувства как сърцето му се разтуптява. Каква чудесна новина! Може би по някаква причина самият той не бе имал видение, но тази жена го беше видяла след два̀сет и една години.

Разбира се, че трябваше да е жив тогава; разбира се, че Лойд бе сбъркал, казвайки, че Тео ще е умрял.

— Да? — попита той, затаил дъх.

— Съжалявам, че се наложи да ви обезпокоя — извини се Девриз. — Мога ли... мога ли да ви попитам какво показва вашето собствено видение?

Тео издиша.

— Аз нямах видение — отговори той.

— О! Съжалявам, че чувам това. Но... е, тогава, предполагам, не е грешка.

— Кое не е грешка?

— Моето собствено видение. Аз бях тук, вкъщи, в Йоханесбург, и докато вечерях, четях вестник — само че не отпечатан на хартия. Представляваше нещо като гладък пластмасов лист; някакъв вид компютризиран екран за четене, мисля. Както и да е, статията, която четях в момента... Съжалявам, но няма друг начин да ви го кажа. Статията беше за вашата смърт.

Тео веднъж бе чел разказ на Лорд Дънсани за човек, който горещо желал да види утрешния вестник и когато най-накрая желанието му се сбъднало, бил шокиран да види във вестника собствения си некролог. Шокът от видяното бил достатъчен, за да го убие, а новината естествено влязла в броя за следващия ден. И това беше цялата история — една шега. Но сега... сега не ставаше въпрос за утрешен вестник, а за вестник от след две десетилетия.

— Моята смърт... — повтори Тео, сякаш по някакъв начин бе пропуснал тези две думи в часовете си по английски.

— Да, точно така.

Той успя да се посъвземе.

— Вижте, как мога да съм сигурен, че това не е измама или някоя шега?

— Съжалявам, знаех си, че не бива да ви се обаждам. Ще...

— Не, не, не. Не затваряйте. Всъщност, моля ви, дайте ми името си и телефона си. Проклетият дисплей показва „неизвестен номер“. Дайте ми възможност да ви се обадя аз, този разговор сигурно ви струва цяло състояние.

— Името ми е, както казах, Катлийн Девриз. Медицинска сестра съм в старата градска болница тук. — Тя му продиктува телефонния си

номер. — Но наистина съм доволна, че аз плащам разговора. Честно — не искам нищо от вас и не се опитвам да ви измамя... Виджте, пред очите ми постоянно умират хора. Губим по един седмично тук, но те са предимно осемдесет, деветдесет или дори стогодишни. Но вие... вие ще сте само на четирийсет и осем, когато ще умрете, а това е твърде млада възраст. Мислех, че след като ви се обадя и ви уведомя, може би ще успеете по някакъв начин да предотвратите собствената си смърт.

Тео помълча няколко секунди, след това заговори:

— В такъв случай дали... в некролога се посочва от какво съм умрял? — За един особен момент изпита някаква гордост, че смъртта му е била достойна за отбелязване в международните вестници. За малко да попита дали първите две думи в статията не са били „нобелов лауреат“. — Знам, че трябва да сваля нивото на холестерола; сърдечен удар ли е било?

Настъпи няколкосекундна тишина.

— Тъъ, доктор Прокопидис, съжалявам, предполагам, че трябваше да се изразя по-ясно. Това, което четях, не беше некролог; беше новинарска статия. — Той чу как тя преглътна. — Новинарска статия за убийството ви.

Тео остана безмълвен. Можеше да повтори думата недоверчиво. Но не виждаше смисъл да го прави.

Той беше на двацет и седем, в добро здраве. Разбира се, както си бе помислил преди малко, би могъл да умре и по естествени причини след около двацет и една години. Но... убийство?

— Доктор Прокопидис? Още ли сте там?

— Да.

Засега.

— Аз... Съжалявам, доктор Прокопидис. Знаех, че това може да ви шокира.

Тео помълча още малко и попита:

— В статията, която четяхте... съобщава ли се кой ме убива?

— Боя се, че не. Явно беше неразрешено престъпление.

— Добре, какво точно се казваше в статията?

— Записах си всичко, което си спомням; мога да ви го изпратя по електронната поща, но то е тук, пред мен, нека да ви го прочета. Не забравяйте, че това е реконструкция; мисля, че е доста точна, но не мога да дам гаранция за всяка дума. — Жената направи пауза,

прочисти гърлото си, и продължи: — Заглавието беше: „Физик открит застрелян“.

„Застрелян — помисли си Тео. — Господи!“

Девриз разказваше:

— Като място на репортажа бе отбелязано Женева. Текстът гласеше: „Теодосиос Прокопидис, гръцки физик, работещ в ЦЕРН, европейския център за физика на елементарните частици, беше намерен застрелян днес. Прокопидис, който е защитил докторската си дисертация в Оксфорд, бе директор на Тахионно-тардионния колайдер...“

— Повторете, моля — прекъсна я Тео.

— Тахионно-тардионния колайдер — пак каза Девриз. Тя произнесе неправилно „тахиони“, според начина на изписване^[4]. — Никога по-рано не съм чувала тези думи.

— Няма такъв колайдер — обясни Тео. — Или поне все още няма. Продължете, моля.

— ... Директор на Тахионно-тардионния колайдер в ЦЕРН. Доктор Прокопидис работеше в ЦЕРН от двайсет и три години. Не са известни мотивите за убийството, но е изключено целта да е била грабеж, тъй като портфейлът на доктор Прокопидис е бил намерен в него. Физикът явно е бил застрелян по някое време между обяд и един следобед местно време вчера. Разследването продължава. Доктор Прокопидис е надживян от своите...

— Да?

— Съжалявам, това е всичко.

— Искате да кажете, че видението ви е свършило, преди да стигнете до края на статията?

Настъпи кратка тишина.

— Всъщност не точно. Останалата част от статията беше извън екрана и вместо да докосна бутона за превъртане — видях такъв бутон отстрани на четящото устройство — избрах друга статия. — Тя направи пауза. — Съжалявам, доктор Прокопидис. На мен — тази от 2009 година — ми бе интересно какво пише в останалата част от статията, но версията ми от 2030 година изглежда изобщо не я беше грижа. Опитах се да ѝ наложа волята си — да наложа волята си върху себе си, — да натисна бутона за превъртане, но не се получи.

— Значи не знаете кой ме е убил или защо?

— Съжалявам.

— А вестникът, който четяхте — сигурна ли сте, че беше днешният? Сецате се — този от 23 октомври 2030 година.

— Всъщност не. Там имаше... как да го нарека? Описателен ред? Имаше описателен ред най-отгоре на четеца и там бяха написани името на вестника и датата: „Йоханесбург Стар“, вторник, 22 октомври 2030 година. Така че, предполагам, вестникът е бил вчерашният. — Жената отново направи пауза. — Съжалявам, че ви донесох лоши новини.

Тео помълча малко, опитвайки се да осмисли всичко. Достатъчно лоша беше мисълта, че може да е умрял след двацетина години; но идеята, че някой може да го убие, бе твърде шокираща, за да успее да я преглътне.

— Благодаря ви, госпожо Девриз — каза той. — Ако си спомните други подробности — каквито и да са, — моля, обадете ми се. И моля ви, изпратете ми по факса записките, за които говорите.

Той ѝ даде номера на факса си.

— Ще ги изпратя — обеща тя. — Съжалявам, звучите като приятен млад човек. Надявам се да съобразите кой е направил това — кой *ще* направи това — и да намерите начин да го предотвратите.

[1] — Добър ден. Женевската полиция? Казвам се Лойд Симко, работя в ЦЕРН. — Б.пр. ↑

[2] — Да, господин Симко. — Б.пр. ↑

[3] Епикантус (монголоидна гънка) — вертикална кожна гънка на вътрешната страна на клепачите, характерна за хората от монголоидната раса. — Б.пр. ↑

[4] На английски тахион е tachyon, като ch се чете „к“; Девриз го произнася по традиционния начин — „х“. — Б.пр. ↑

6.

Вече беше почти полунощ. Лойд и Мичико вървяха по коридора към неговия кабинет, когато чуха Джейк Хоровиц да ги вика през една отворена врата:

— Хей, Лойд, виж това.

Влязоха в стаята. Младият Джейк стоеше до един телевизионен приемник. Екранът му бе изпълнен със снежинки.

— Снежинки — каза Лойд услужливо, докато прекосяваше стаята, за да застане до Джейк.

— Наистина.

— Кой канал се опитваш да хванеш?

— Никой. Преглеждам записа.

— Какъв запис?

— Това е охранителната камера на главния вход към комплекса на ЦЕРН. — Джейк натисна бутон и видеокасетата излезе от устройството. Смени я с друга касета. — А това е охранителната камера от музея „Микрокосмос“. — Натисна пусковия бутон. Екранът отново се изпълни със снежинки.

— Сигурен ли си, че видеото чете тези касети?

Швейцарците използваха PAL-формат за записване, но в ЦЕРН имаше няколко машини, които работеха с NTSC формат.

Джейк кимна.

— Сигурен съм. Отне ми известно време да намеря видео, което показва какво има всъщност на записа — повечето видеоапарати просто показват син екран, когато няма картина.

— Е, щом видеото чете касетите, значи нещо не е наред със записите — намръщи се Лойд. — Може би е имало електромагнитен импулс, свързан с... с каквото и да е било това, и той може да е изтрил записите върху лентите.

— И аз си помислих същото в първия момент — съгласи се Джейк. — Но виж това.

Той натисна бутона за обратен ход на дистанционното. Снежинките ускориха танцуването си върху екрана и в горния десен

ъгъл се появиха буквите REV^[1] — съкращението беше същото в много европейски езици. След около половин минута изведнъж се появи картина, показваща експонатите на „Микрокосмос“, музея на ЦЕРН, предназначен да обяснява физиката на елементарните частици на туристите. Джейк превъртя още малко и махна пръста си от бутона.

— Виждате ли? — посочи. — Това е запис от по-рано. Вижете показанията на часовника.

В долната част на екрана, по средата, върху изображението се виждаха сменящи се цифри: „16:58:22“, „16:58:23“, „16:58:24“ ...

— Това е около минута и половина преди явлението да започне — каза Джейк. — Ако е имало някакъв електромагнитен импулс, той е щял да изтрие и онова, което вече е било върху лентата.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лойд. — Че точно от началото на явлението върху лентите има само снежинки?

Беше харесал думата, с която Джейк нарече случилото се.

— Да — и изчезват точно минута и четирийсет и три секунди покъсно. На всички ленти, които проверих, е същото: минута и четирийсет и три секунди статичен шум.

— Лойд, Джейк... елате бързо! — чу се гласът на Мичико; двамата мъже се обърнаха и я видяха как им маха от прага. Влязоха след нея в съседната зала — фойето, където по телевизора все още даваха CNN.

— ... И, разбира се, има стотици или хиляди видеозаписи, направени докато съзнанието на хората е било другаде — говореше водещата Петра Дейвис. — Охранителни камери, домашни видеокамери, продължили да снимат, камери в телевизионни студиа — включително нашите собствени тук, в CNN — и много други. Предполагаме, че те ще покажат как всеки губи съзнание и тялото му пада на земята...

Лойд и Джейк размениха погледи.

— Обаче — продължи Дейвис — никоя от тях не показва нищо. Или по-точно показват снежинки — бели и черни петънца, трепкащи върху екрана. Доколкото знаем, всеки видеозапис, направен на света по време на Погледа в бъдещето, показва снежинки за точно една минута и четирийсет и три секунди. Същото се отнася и за останалите записващи инструменти, като например метеорологичните сондите помощта на които се правят прогнозите за времето — и те не са

записали нищо по времето, когато всички са били в безсъзнание. Ако някой зрител има запис, направен през това време, ще се радваме да ни го съобщи. Можете да ни се обадите на безплатен телефон...

— Невероятно — възкликна Лойд. — Това поражда въпроса какво точно е станало през това време.

Джейк кимна.

— Точно така.

— Поглед в бъдещето? — каза Лойд, опитвайки на вкус термина, който бе използвала новинарката. — Наименованието не е лошо.

Джейк кимна отново.

— Определено е по-добро от „ЦЕРН-катастрофата“ или нещо подобно.

Лойд се намръщи.

— Точно така.

Тео се беше облегал назад в служебния си стол, с ръце на тила, вперил поглед в съзвездията от дупки по акустичните плочи на окачения таван, и си мислеше за нещата, които му бе казала онази жена, Девриз.

Не беше същото като да знаеш, че ще умреш при злополука. Ако знаеш, че ще те блъсне кола на определена улица в определен момент, можеш просто да не отидеш на това място по това време — и кризата е предотвратена. Но ако някой е решен да те убие, това ще се случи рано или късно. Ако просто не бъдеше тук — или където щеше да се случи убийството, статията от „Йоханесбург Стар“ всъщност не посочваше точното място — на 21 октомври 2030 година, това нямаше да е достатъчно, за да спаси Тео.

Доктор Прокопидис е надживян от своите...

Надживян от своите какво? Родители? Баща му щеше да е на осемдесет и две тогава, а майка му щеше да е на седемдесет и девет. Баща му бе преживял инфаркт преди няколко години, но оттогава насам внимаваше за равнището на холестерола и се беше отказал дори от своето *саганаки* и от салатата със сирене фета, която толкова обичаше. Разбира се, те можеше да са все още живи тогава.

Как щеше да го понесе татко му? Един баща не бива да надживява сина си. Щеше ли татко му да си помисли, че вече е живял

достатъчно дълго? Щеше ли да се откаже от живота и да си отиде до няколко месеца, оставяйки майка му сама? Разбира се, Тео се надяваше, че родителите му ще са живи след двайсет и една години, но...

Доктор Прокопидис е надживян от своите...

... От своите жена и деца?

Точно това обикновено се пишеше в некролозите. От жена си, може би *Антула*, красиво гръцко момиче. Това щеше да направи татко му щастлив.

Само дето...

Само дето Тео не познаваше никакви красиви гръцки момичета, нито пък красиви момичета от други националности. Или поне засега — не и такива, които са свободни.

Той се бе посветил на работата си. Първо, да има достатъчно добър успех, за да отиде в Оксфорд. След това — да защити доктората си. После да бъде назначен тук. Разбира се, беше му се случвало да бъде с жени — американки-съученички в Атина, състудентки, с които бе преспивал за по една нощ, дори една проститутка, когато беше в Дания. Но винаги бе мислил, че времето за любов, съпруга, деца ще дойде по-късно.

Но кога щеше да дойде това време?

Наистина, беше се зачудил дали статията ще започва с „Нобелов лауреат“. Тя не започваше така, но той се бе зачудил — и ако трябваше да бъде честен, това беше сериозен въпрос. Нобеловата награда означаваше безсмъртие; означаваше да те помнят вечно.

Експериментът с Големия адронен колайдер, който той и Лойд подготвяха от години, трябваше да произведе бозона на Хигс; ако успееш, щеше да последва Нобелова награда. Но те не бяха успели да направят пробива.

Пробивът... като че ли той щеше да се задоволи само с това.

Смърт след двайсет и една години. Кой щеше да го запомни?

Всичко бе толкова налудничаво. Толкова невероятно.

Той беше Теодосиос Прокопидис, за Бога! Той беше безсмъртен.

Разбира се, че беше! Разбира се, че беше! Че кой двайсет и седем годишен не е?

Жена. Деца. Сигурно в некролога бяха споменати те. Сигурно ако госпожица Девриз бе обърнала страницата, щеше да види имената

им и може би възрастта им.

Но момент... момент!

Колко са страниците в един обикновен вестник в голям град? Да речем, двеста. А колко са читателите? Един нормален тираж на голям всекидневник може да достигне половин милион копия. Разбира се, Девриз беше казала, че е чела *вчерашния* вестник. Въпреки това не бе възможно да е единствената, която е видяла тази статия по време на двеминутното надникване в бъдещето.

Освен това Тео явно щяха да го убият в Швейцария — за място на репортажа е била посочена Женева — и въпреки това новината се беше появила в южноафрикански вестник. Което означаваше, че може да се е появила и в други вестници и нюзгрупи по света, вероятно с различно описание на събитията. Разбира се, в „Трибюн дьо Женев“ щеше да има по-подробна статия. Сигурно имаше стотици или хиляди хора, прочели репортажа за смъртта му.

Можеше да даде обява в Интернет и в големите вестници. Да открие повече; да открие дали със сигурност има някаква истина в онова, което му бе казала тази жена, Девриз.

— Погледни — Джейк Хоровиц тръсна ноутпада си с отворена уебстраница върху бюрото на Лойд.

— Какво е това?

— Материал от Геологическия топографски институт на САЩ. Сеизмологични данни.

— Така ли?

— Виж данните за по-рано днес — посочи Джейк.

— О, Господи.

— Именно. За почти две минути, като се започне в седемнайсет часа наше време, уредите не са регистрирали абсолютно нищо. С други думи, или са регистрирали нулева дислокация на земната кора, което е невъзможно — Земята винаги леко вибрира, дори и само заради приливно-отливните взаимодействия с Луната, — или не са регистрирали никакви данни. Точно като при видеокамерите: няма запис на това, което всъщност се е случило през тези две минути. Проверих и най-различни национални метеорологични служби. Тяхната апаратура — за измерване на скоростта на вятъра,

температурата, въздушното налягане и така нататък — не е записала нищо по време на Погледа в бъдещето. И НАСА, и Европейската космическа агенция също съобщават за отсъствие на данни в сателитната им телеметрия по време на този двеминутен период.

— Как е възможно това? — попита Лойд.

— Не знам — каза Джейк и прокара пръсти през червената си коса. — Но по някакъв начин всички камери, всички сензори, всички записващи апарати навсякъде по света просто са спрели да регистрират данните по време на Погледа в бъдещето.

Тео седеше на бюрото в кабинета си, а пластмасовият Доналд Дък се взираше в него от мястото си върху монитора. Младият учен се чудеше как да изрази мисълта си. Реши да е с прости думи и директно. В края на краищата трябваше да публикува информацията под форма на обява в стотици вестници по света; щеше да струва страшно скъпо, ако съобщението не е сбито. Имаше три клавиатури — френска, английска и гръцка. За този текст използва английската:

„Теодосиос Прокопидис, роден в Атина, работещ в ЦЕРН, ще бъде убит в понеделник, 21 октомври 2030 г. Ако видението ви е свързано с това престъпление, моля, пишете на procopides@cern.ch“.

Замисли се дали да не остави съобщението в този му вид, но после добави финален ред: „Надявам се да предотвратя собствената си смърт.“

Тео можеше да го преведе на гръцки и френски сам; на теория компютърът му би могъл да го преведе и на други езици, но ако пребиваването му в ЦЕРН го беше научило на нещо, то бе, че компютърните преводи често са неточни — все още си спомняше за едно ужасно недоразумение по време на коледен банкет. Не, щеше да помоли някои хора от ЦЕРН да му помогнат, щеше и да се посъветва с тях относно това кои вестници са най-важните в отделните държави.

Но едно нещо можеше да свърши незабавно: да изпрати съобщението си до различни нюзгрупи. Направи го, преди да си тръгне

към вкъщи, за да легне да спи.

Най-накрая, в един сутринта, Лойд и Мичико напуснаха ЦЕРН. Отново оставиха тойотата си на паркинга — за хората в ЦЕРН не беше нещо необичайно да работят нощем.

Мичико работеше за „Сумитомо електрикс“; тя беше инженер, специалист по технологията на свръхпроводими ускорители, с дългосрочно назначение в ЦЕРН, благодарение на което бяха осигурени няколко компонента за Големия адронен колайдер от „Сумитомо“. Работодателите ѝ бяха предоставили за нея и Тамико прекрасен апартамент на брега на Женевското езеро. Лойд не беше толкова добре платен и нямаше дотация за жилище; апартаментът му бе в град Сен Жени. Харесваше му да живее във Франция, докато работи предимно в Швейцария; ЦЕРН имаше своя собствена специална граница, което позволяваше на персонала да пътува между двете държави, без да си прави труда да показва документи.

Лойд бе наел апартамент с мебелиран; въпреки че беше в ЦЕРН от две години, той не мислеше за мястото като за свой дом и идеята да купува мебели, които след това да транспортира до Северна Америка, нямаше смисъл за него. Обзавеждането беше малко старомодно и натруфено за неговия вкус, но поне всичко си пасваше с останалото: тъмно дърво, огненооранжев килим, тъмночервени стени. Създаваше се чувство за уют и топлина, за сметка на това мястото изглеждаше по-малко, отколкото бе в действителност. Но той не беше обвързан емоционално с този апартамент — никога не се бе женил или живял с човек от противоположния пол, и за двайсет и петте години, откакто живееше сам, бе сменил единайсет адреса. Въпреки това нямаше съмнение, че тази нощ двамата ще отидат при него, а не при нея. В апартамент в Женева щеше да има твърде много от Тамико, за да успеят да го понесат толкова скоро след нещастieto.

Апартаментът на Лойд беше в четирийсетгодишна сграда, отоплявана с електрически радиатори. Двамата седнаха на кушетката. Лойд прегърна Мичико през раменете, опитвайки се да я утеши.

— Съжалявам — прошепна той.

Лицето на Мичико все още беше подпухнало. Имаше периоди на успокояване, но сълзите внезапно рухваха отново и изглеждаше, че

така ще продължи вечно. Тя леко кимна.

— Нямахте начин да се предвиди това — каза Лойд. — Не можеше да се предотврати.

Но Мичико поклати глава.

— Каква майка съм аз? — заговори с болка тя. — Отведох дъщеря си на половин свят разстояние от бабите и дядовците ѝ, от дома ѝ.

Лойд не отвърна нищо. Какво можеше да каже? Че това изглежда като нещо прекрасно? Да отидеш да учиш в Европа, дори и когато си на осем, е страхотно преживяване за всяко дете. Със сигурност довеждането на Тамико в Швейцария е било добра идея.

— Трябва да опитам да се обадя на Хироши — добави Мичико. Хироши беше бившият ѝ съпруг. — Да се уверя, че е получил имейла.

Лойд си помисли, че Хироши вероятно няма да прояви по-голям интерес към дъщеря си сега, когато бе мъртва, отколкото проявяваше, когато тя все още беше жива. Въпреки че никога не се бе срещал с него, Лойд мразеше Хироши по най-различни причини. Мразеше го, защото е натъжавал Мичико — не веднъж или два пъти, а години наред. Болеше го, като си мислеше за тъжния ѝ живот без усмивка върху лицето ѝ, без радост в сърцето ѝ. Също така, ако трябваше да бъде честен със себе си, мразеше Хироши, защото е бил пръв с нея. Но Лойд не каза нищо. Просто погали сияещата черна коса на Мичико.

— Той не искаше да я вода тук — подсмръкна Мичико. — Искаше да я оставя в Токио, да учи в японско училище. — Тя избърса очите си. — „Подходящо училище“ — цитира го. След кратка пауза продължи: — Само ако го бях послушала...

— Явлението се е случило в световен мащаб — напомни меко Лойд. — Тя нямаше да е на по-сигурно място в Токио, отколкото в Женева. Не можеш да се обвиняваш.

— Не се обвинявам — погледна го Мичико. — Аз...

Но тя се спря. Лойд се чудеше дали не е искала да каже: „Обвинявам теб.“

Мичико не бе дошла в ЦЕРН, за да бъде с Лойд, но и в двамата нямаше никакво съмнение, че той беше причината, поради която тя бе решила да остане. Тя бе помолила „Сумитомо“ да продължат командировката ѝ тук, след като оборудването, за което отговаряше, беше инсталирано. През първите два месеца Тамико бе останала в

Япония, но след като реши да удължи престоя си, Мичико уреди и идването на дъщеря си в Европа.

Лойд също беше обичал Тамико. Той знаеше, че участието на пастроците винаги е трудна, но те двамата се харесваха. Не всички деца са доволни, когато разведеният им родител си намери друг партньор; собствената сестра на Лойд бе скъсала с приятеля си, защото двамата ѝ млади синове не ги беше грижа за новия мъж в живота ѝ. Но Тамико веднъж бе казала на Лойд, че го харесва, защото той кара майка ѝ да се усмихва.

Лойд погледна годеницата си. Тя беше толкова тъжна, че той се чудеше дали ще я види някога отново усмихната. На него самия му се плачеше, но имаше нещо глупаво, чисто мъжко в него, което не му позволяваше да го направи, докато тя също плачеше. Така че се въздържа.

Чудеше се какво въздействие ще има това върху предстоящата им сватба. С предложението си той не бе имал предвид нищо друго, освен че обича Мичико, напълно и безусловно. И не се съмняваше, че тя също го обича, но въпреки това сигурно имаше и друга причина Мичико да иска да се омъжи за него. Без значение колко модерна и освободена жена беше, а поне по японските стандарти Мичико бе доста модерна, тя все пак трябваше, повече или по-малко, да търси баща за детето си, някой, който да ѝ помогне да отгледа Тамико, който да осигури мъжко присъствие в живота ѝ.

Наистина ли Мичико се нуждаеше от съпруг? Да, двамата с Лойд се чувстваха страхотно заедно — но при много двойки беше същото, без да се женят и без някакво дългосрочно обвързване. Дали тя все още искаше да се омъжи за него?

И, разбира се, съществуваше и другата жена, онази във видението...

Видението доказваше, че както сватбата на неговите собствени родители беше завършила с развод, така и евентуалната му сватба с Мичико би имала същия развой.

[1] От reverse (англ.) — обратен ход. — Б.пр. ↑

7.

ДЕН ВТОРИ: СРЯДА, 22 АПРИЛ 2009 Г.

КРАТКИ НОВИНИ

Продължава да нараства броят на жертвите след вчерашното явление Поглед в бъдещето. В Каракас, Венесуела, Гийермо Гармендия, 36-годишен, явно неутешим след смъртта на жена си, Мария, на 34 години, е застрелял двамата си синове, Рамон, на 7 години, и Салвадор, на 5 години, след което се е самоубил.

Властите в Куинсленд, Австралия, са обявили официално извънредно положение след Погледа в бъдещето.

Корпорация „Бондплас“ в Сан Рафаел, Калифорния, е в състояние на голям смут. Главният изпълнителен директор, главният финансист и Целият борд на директорите са загинали, когато корпоративният им самолет се е разбил при излитането си по време на Погледа в бъдещето. „Бондплас“ се опитваше да се защити от поглъщане от конкурента им „Джазмин Адхезивс“.

Подаден е групов иск за един милиард канадски долара срещу „Торонто транзит комишън“ от името на транзитните пътници, ранени или убити по време на Погледа в бъдещето. В иска се твърди, че „Комишън“ са проявили престъпна небрежност, като не са осигурили мека настилка в долната част на стълбите и ескалаторите, за да предпазят хората при падане.

Рязкото спадане на японската йена предизвика нова криза в японската икономика, следвайки индикацията от Погледа в бъдещето, че йената ще струва само наполовина от сегашната си цена спрямо щатския долар през 2030 г.

Надпреварата беше започнала.

Тео бе навел глава, размишлявайки върху данните на компютърния екран. Трябваше да има отговор — рационално обяснение на случилото се. Из целия комплекс на ЦЕРН физиците разследваха, проучваха и обсъждаха възможните обяснения.

Вратата на кабинета на Тео се отвори и Мичико Комура влезе, стиснала в ръце някакви листове.

— Чух, че търсиш информация за собственото си убийство — каза тя.

Тео почувства как пулсът му се ускорява.

— Знаеш ли нещо?

— Аз? — намръщи се Мичико. — Не. Не, съжалявам.

— О... Тогава защо повдигаш въпроса?

— Просто размишлявах, това е всичко. Не може да си единственият, отчаян от онова, което е узнал за бъдещето си.

— Предполагам, че е така.

— И според мен трябва да има централизирана система, която да координира всичко това. Имам предвид, че видях публикацията ти в нюзгрупата сутринта — и това едва ли е единствената подобна публикация.

— Какво?

— Има много хора, които търсят информация за бъдещето си. Не всички търсят факти за собствената си смърт, разбира се, но... ето, нека да ти прочета нещо.

Тя седна и започна да чете от листовете:

— „Моля всеки с информация за бъдещото местонахождение на Маркус Уайт да се свърже с...“. „Студент търси съвет за кариерата си; ако видението ви показва кои професии се търсят през 2030 г., моля, уведомете ме.“ „Търси се информация за бъдещето на Международния комитет на Червения кръст...“

— Чудничко — въздъхна Тео. Той знаеше какво прави Мичико — искаше да се заеме с някаква работа, каквато и да е, само и само да не мисли за загубата на Тамико.

— Нали? — отвърна тя. — И вече има куп реклами из мрежата — примамки от корпорации, търсещи информация, която може да им помогне. Не знаех, че можеш да осигуриш толкова бързо реклама на цяла страница, но предполагам, че всичко е възможно, ако си платиш. — Мичико направи пауза и извърна поглед; несъмнено си беше помислила за Тамико — за съжаление някои неща са невъзможни, независимо от цената. След миг тя продължи: — Всъщност знаеш ли, вероятно не трябваше да обявяваш публично информацията за предстоящото ти убийство. Казах на Лойд тази сутрин, че животозастрахователните компании вероятно вече събират подробности за всеки, който ще умре през следващите двайсет години, така че да могат да отказват застрахователни полици.

Тео почувства как стомахът му се свива. Не беше помислил за това.

— Значи мислиш, че някой трябва да координира всичко? — попита той.

— Е, не корпоративните истории — не бих искала шефовете ми от „Сумитомо“ да ме чуят да казвам това, обаче наистина не ми пука кои компании ще забогатеят. Но личните неща — хората се опитват да си представят какво ще бъде тяхното бъдеще, опитват се да извлекат смисъл от виденията си. Мисля, че трябва да им помогнем.

— Аз и ти?

— Е, не само ние. Всички от ЦЕРН.

— Беранже никога няма да се навие — поклати глава Тео. — Не иска да признаваме, че сме забъркани по някакъв начин.

— Няма нужда да го правим. Можем просто да сме доброволци за координиране на базата данни. Разбира се, ние имаме необходимата техника, а и ЦЕРН има опит в тези неща. В края на краищата World Wide Web е създадена тук.

— Какво предлагаш в такъв случай? — попита Тео.

Мичико леко сви рамене.

— Централно хранилище. Уебсайт с формуляр, в който всеки да опише видението си в... не знам, може би две хиляди думи. Можем да индексирате всички описания, така че хората да търсят в тях чрез

ключови думи и булеви оператори. Сещаш се — например всички видения, в които се споменава Абърдийн, но не са спортни събития. Нещо такова. Разбира се, индексиратата програма автоматично ще определя хокей, бейзбол и т.н. като „спортни събития“. Това ще помогне не само на теб, но и на други хора.

Тео кимна.

— Има смисъл. Но защо да ограничаваме дължината на съобщенията? Мисля, че съхранението на бази данни е евтино. Бих насърчавал хората да бъдат колкото се може по-детайлни в изложенията си. В края на краищата нещо привидно незначително за човека, имал видението, може да е жизненоважно за някой друг.

— Добра идея — съгласи се Мичико. — Докато мораториумът на Беранже за използване на Големия адронен колайдер е в сила, нямам много работа за вършене, така че ще поискам да се занимавам с това. Но ще имам нужда от помощ. Лойд е безполезен, когато става въпрос за програмиране; може би ти ще ми помогнеш?

Партньорството на Лойд и Тео беше започнало, защото Лойд се нуждаеше от някой с по-голям опит в програмирането от него самия, за да напише програмния код на експериментите, които ще се осъществяват с помощта на ALICE.

Тео вече мислеше по въпроса. Можеха да обявят проекта с изявление за пресата — онази жена от отдела за връзки с обществеността, която си бе ударила главата по време на видението, можеше да използва самия случай на Тео като пример — това сигурно щеше да е идеалният начин неговия проблем да се постави в центъра на вниманието в световен мащаб.

— Разбира се — съгласи се той. — И още как.

След като Мичико излезе, Тео се върна към компютъра си и провери електронната си поща. В нея имаше обичайните неща, включително спам от някаква компания в Мавритания.

Отвори едно по едно всички съобщения. Бележка от приятел в Соренто. Молба от някакъв човек в Масачузетския изследователски институт за копие от книга, на която Тео беше съавтор. И...

Да! Още информация за убийството му!

Писмото бе от някаква жена от Монреал. Тя беше францужойка — бе родена във Франция, а не в Канада, така че следеше новините в родината си. Разбира се, ЦЕРН беше на границата между Швейцария и Франция, и въпреки че Женева бе най-близкият град, убиецът със същата вероятност можеше да е както французин, така и швейцарец.

Видението ѝ беше как чете във вестник „Льо Монд“ за убийството на Тео. Всички факти съвпадаха с онова, което Катлийн Девриз бе разказала — и всъщност беше първото потвърждение, което получаваше Тео, че жената от Южна Африка не го е излъгала. Но думите от новинарския репортаж, както тя ги описваше, бяха съвсем различни. Това не беше просто превод на статията, която Девриз бе видяла; по-скоро беше напълно различна статия. И съдържаше един факт, отсъстващ в йоханесбургското описание. Според тази францужойка името на детектива, който ще разследва убийството на Тео, беше Хелмут Дрешер от женевската полиция.

Жената завършваше имейла с „*Bonne chance!*“.

Bonne chance. Късмет. Да, определено се нуждаеше от много късмет.

Тео знаеше телефона за спешни случаи на женевската полиция наизуст: 117. На практика той беше написан на етикетчета, залепени за всеки телефон в ЦЕРН. Но младият грък нямаше представа какъв е телефонът за справки. Използва паметта на своя телефон, намери номера и го набра.

— Ало — каза Тео, — детектив Хелмут Дрешер, моля.

— Нямаме детектив с такова име — отговори полицаят от другата страна на линията.

— Може да има друга длъжност. Някоя по-ниска.

— Тук няма никой с такова име — заяви гласът.

Тео се замисли.

— Имате ли указател на останалите полицейски управления в Швейцария? Има ли някакъв начин да се провери?

— Нямам нищо подобно тук; ще трябва да се поровим.

— Можете ли да го направите?

— А за какво е всичко, това?

Ученият реши, че честността — ако не пълна, то поне частична — е най-добрата политика.

— Той разследва убийство и се нуждае от информация.

— Добре, ще видя какво може да се направи. Как мога да се свържа с вас?

Тео остави името си и номера си, благодари на служителя и прекъсна връзката. Реши да опита по-директен подход и набра името Дрешер в паметта на телефона.

Извади късмет. В Женева имаше само един Хелмут Дрешер. Живееше на „Рю Жан-Дасие“.

Гъркът набра номера.

8.

КРАТКИ НОВИНИ

Стачкуващи служители в полска болница са решили единодушно да се върнат на работа днес. „Нашата кауза е справедлива и ние ще възобновим усилията си, но в този момент дългът ни е на първо място“ — каза профсъюзният лидер Стефан Вишински.

„Синеплекс/Одеон“, голяма верига от кина, е обещала да върне парите за билетите на всички клиенти, които са били на кино по време на Погледа в бъдещето, въпреки че явно публиката, изгубила съзнание, е пропуснала само две минути от действието. Очаква се останалите вериги от кина да последват примера им.

След като през последните 24 часа бяха подадени рекорден брой молби, Патентната служба на Съединените щати беше затворена до второ нареждане, в очакване на решение от Конгреса относно патентите и инвестициите, породени от виденията.

Комитетът за научни изследвания на паранормални явления е публикувал изявление за пресата, в което съобщава, че независимо от това, че все още няма обяснение за Погледа в бъдещето, няма защо да се търсят свръхестествени причини.

„Юръпиън мючуъл“, най-голямата застрахователна компания в Европейския съюз, обяви фалит.

Моментът дойде по-скоро, отколкото бяха очаквали. Шокът от вчерашния ден ускори раждането на Мари-Клер. Гастон откара жена си в болницата в Тоари; семейство Беранже живееха в Женева, но за тях двамата беше много важно синът им да бъде роден на френска земя.

Като генерален директор на ЦЕРН, Гастон имаше висока заплата; жена му, която беше адвокат, също имаше добри доходи. Въпреки това бе успокоително да знаят, че независимо от това с какви средства разполагат, Мари-Клер ще получи всички грижи, от които се нуждае. Гастон беше чувал, че в Съединените щати много жени отиват за пръв път на лекар по време на бременността си в деня на раждането. Като се има предвид това, не беше чудно, че в САЩ смъртността сред новородените е много по-висока, отколкото в Швейцария или Франция. Не, те щяха да се погрижат синът им да получи най-доброто. Гастон знаеше, че детето ще е момче, и то не само от видението си. Мари-Клер беше на четирийсет и две, и докторът им бе препоръчал поредица от сонограми по време на бременността; много ясно бяха видели малкото приятелче на малкото приятелче.

Разбира се, нямаше никакъв начин да скрие видението си от Мари-Клер; Гастон не беше от мъжете, които крият тайни от съпругите си, но в случая и да искаше, нямаше как да го направи. Тя бе имала подобно видение — същата битка с Марк, но от нейната гледна точка. Гастон беше доволен, че Лойд Симко бе успял да докаже, че виденията са свързани помежду си чрез примера със своя аспирант и онази жена в Канада; Мари-Клер и Гастон си бяха обещали да пазят виденията си в тайна.

Все пак имаше разлики, макар и двамата да са били част от една и съща сцена. Мари-Клер беше помолила Гастон да ѝ опише как ще изглежда тя след двайсет и една години. Гастон бе поразкрасил някои подробности, сред които и натрупаното ѝ тегло; тя от месеци се оплакваше колко е наедряла заради бременността и се заканваше как след приключването ѝ бързо ще си върне фигурата.

От своя страна Гастон беше изненадан да научи, че ще има брада през 2030 година; той никога не си бе пускал брада като млад и сега, когато мустаците му вече бяха започнали да посивяват, си мислеше, че в бъдеще ще махне дори тях. Тя му каза обаче, че ще запази косата си, но той не знаеше дали това беше истината, или само любезност от

нейна страна, или пък индикация, че в края на третото десетилетие на века ще има евтин и достъпен лек срещу плешивост.

Болницата бе претъпкана с пациенти, много от които бяха върху носилките в коридорите; те явно бяха там още от вчерашното събитие. Въпреки това повечето от нараняванията бяха или фатални и не изискваха посещение в болница, или счупени кости и изгаряния; приетите на легло бяха сравнително малко. И, за щастие, отделенията по акушерство бяха само малко по-заети от обикновено. Мари-Клер беше превозена дотам в стол на колелца, бутан от една сестра; Гастон вървеше отстрани и държеше ръката на жена си.

Беранже беше физик естествено — или поне бивш физик; различните му административни задължения не му позволяваха да се занимава реално с наука вече повече от десет години. Той нямаше представа какво е предизвикало виденията. Разбира се, те бяха свързани по някакъв начин с експеримента с Големия адронен колайдер; съвпадението във времето беше прекалено точно, за да се пренебрегне. Но каквото и да ги бе предизвикало, и колкото и неприятно да беше неговото собствено видение, Гастон не съжаляваше за него. То беше предупреждение, сигнал за пробуждане, знамение. И той щеше да го вземе под внимание — не можеше да позволи нещата да се развият по този начин. Щеше да бъде добър баща; щеше да отдели много от времето си за сина си.

А сега стисна ръката на жена си.

И те се насочиха към родилната зала.

Къщата беше голяма, привлекателна и, заради близостта си до езерото — несъмнено скъпа. На външен вид напомняше на типичните швейцарски дървени вили, но това явно бе имитация: къщите в космополитната Женева толкова се отличаваха от обикновените швейцарски вили, колкото постройките в Манхатън от фермерските къщи в Америка. Тео звънна на вратата и зачака с ръце в джобовете да му отворят.

— Вие сигурно сте господинът от ЦЕРН — каза жената, която отвори. Въпреки че Женева беше разположена във френскоговорящата част на Швейцария, акцентът на жената беше немски. Като седалище

на множество международни организации, Женева привличаше хора от целия свят.

— Точно така — отговори Тео, а след това предположи с подходящата почтителност: — Фрау Дрешер? — Тя беше може би на четирийсет и пет, слаба, много красива, с коса, за която Тео заподозря, че е естествено руса. — Казвам се Тео Прокопидис. Благодаря ви, че ми позволихте да дойда.

Фрау Дрешер сви слабите си рамене.

— Разбира се, при нормални обстоятелства не бих постъпила така... с непознат, който се обажда по телефона. Но последните два дни бяха много странни.

— Наистина — съгласи се той. — Хер Дрешер вкъщи ли е?

— Още не. Понякога работата му го задържа до късно.

Тео се усмихна снизходително.

— Мога да си го представя. Сигурно полицейската работа е много обсебваща.

Жената се намръщи.

— Полицейската работа? Това ли мислите, че е професията на съпруга ми?

— Не е ли полицейски служител?

— Хелмут? Той продава обувки; има магазин на „Рю дьо Рон“.

Хората може да променят кариерата си за двайсет години, разбира се — но от търговец до детектив? Не беше чак като в роман на Хорейшо Алджър^[1], но все пак изглеждаше доста невероятно. Освен това лъскавите магазини по „Рю дьо Рон“ бяха и дяволски скъпи; Тео например не можеше да си позволи да купи нищо оттам, само спираше пред витрините. За да стане полицай, след като е работил в тази част на града, човек трябваше да няма нищо против доходите му да намалееят значително.

— Съжалявам, просто предположих — съпругът ви е единственият Хелмут Дрешер в указателя на Женева. Познавате ли друг със същото име?

— Не, освен ако нямате предвид сина ми.

— Синът ви?

— Ние му викаме Мут, но всъщност е Хелмут младши.

Разбира се... Възрастният човек работеше в магазин за обувки, а синът му беше полицай. И, естествено, телефонният номер на полицая

не беше вписан в указателя.

— О, грешката е моя. Сигурно това е той. Можете ли да ми кажете как да се свържа със сина ви?

— Той е горе в стаята си.

— Искате да кажете, че все още живее тук?

— Разбира се. Само на седем години е.

Тео мислено се срита отзад; той все още се опитваше да приеме реалността на надникванията в бъдещето, и може би фактът, че самият той не бе имал такова, му пречеше да осъзнае за какви времеви рамки става въпрос, но въпреки това се почувства като идиот.

Ако младият Мут сега беше на седем, щеше да бъде на двайсет и осем по време на смъртта на Тео — с година по-голям, отколкото бе Тео сега. И нямаше смисъл да го пита дали иска да стане полицай, когато порасне — *Всяко седемгодишно момче искаше.*

— Не обичам да се натрапвам — каза Тео, — но ако нямате нищо против, бих желал да се видя с него.

— Не знам. Може би трябва да изчакам, докато съпругът ми се върне вкъщи.

— Както искате — съгласи се Тео.

Изглежда тя беше очаквала, че той ще настоява; готовността му да чака като че ли прогони страховете ѝ.

— Добре — отстъпи жената, — влезте. Но трябва да ви предупредя: Мут е много необщителен, откакто се случи онова нещо вчера, каквото и да беше то. И изобщо не успя да спи добре през нощта, така че е малко кисел.

Тео кимна.

— Разбирам.

Тя го въведе вътре. Къщата беше светла, просторна, с очарователна гледка към езерото; Хелмут старши определено бе продал *доста* обувки.

Стълбището се състоеше от хоризонтални дървени стъпала без отвесни части. Фрау Дрешер пристъпи в основата им и извика:

— Мут! Мут! Тук има някой, който иска да те види! — Тя се обърна към Тео и го погледна: — Защо не седнете?

Посочи към ниско дървено кресло с бели възглавнички; близкото канапе си пасваше с него. Той седна. Жената отново отиде в основата на стълбите, които сега се падаха зад Тео, и извика:

— Мут! Ела тук! Дошъл е някой, който иска да те види.

После се върна в полезрението на Тео и сви рамене, показвайки, че нищо повече не може да направи.

Най-накрая се чу шум от тихи стъпки по дървените стъпала. Момчето се спусна долу бързо; може и да се отзоваваше неохотно на повикванията на майка си, както повечето деца, но беше явно, че обикновено се подчинява.

— А, Мут — каза майка му. — Това е хер Проко...

Тео се обърна през рамо, за да погледне към момчето. В момента, в който видя младия мъж, Мут изпищя и незабавно побягна нагоре по стъпалата — толкова бързо, че конструкцията на стълбището видимо се разтърси.

— Какво не е наред? — извика майка му подир него.

Когато достигна горния етаж, момчето хлопна вратата след себе си.

— Извинявайте — обърна се към госта фрау Дрешер. — Не знам какво му става.

Тео затвори очи.

— Аз мисля, че знам — отвърна той. — Не ви казах всичко, фрау Дрешер... След двайсет и една години ще бъда мъртъв. А синът ви, Хелмут Дрешер, ще бъде детектив от женевската полиция. Той ще разследва убийството ми.

Фрау Дрешер пребледня като снежния връх на Мон Блан.

— *Mein Gott* — възкликна тя. — *Mein Gott.*^[2]

— Трябва да ми позволите да говоря с Мут — примоли се Тео. — Той ме позна — което означава, че във видението му има нещо, свързано с мен.

— Той е просто едно малко момче.

— Знам това... Но той има информация за убийството ми. Трябва да науча какво знае.

— Едно дете не може да разбере нищо от тези неща.

— Моля ви, фрау Дрешер. Моля ви — става въпрос за живота ми.

— Той няма да каже нищо за това негово... негово видение — възрази жената. — То очевидно го плаши, но Мут няма да каже нищо.

— Моля ви, трябва да знам какво е видял.

Тя помисли малко и накрая изрече с нежелание:

— Елате с мен.

Тръгна нагоре по стълбите. Тео я последва, като се придържаше на няколко крачки зад нея. На горния етаж имаше четири стаи: баня с отворена врата, две спални, също с отворени врати, и четвърта стая с плакат от оригиналния филм „Роки“ върху затворената врата. Фрау Дрешер направи знак на Тео да се дръпне малко назад в коридора. Той я послуша и тя почука на вратата.

— Мут! Мут, мама е. Може ли да вляза?

Не последва отговор.

Жената се пресегна надолу, към украсената с месинг дръжка, и я натисна бавно, после неуверено откряна вратата.

— Мут?

Чу се приглушен глас, сякаш момчето лежеше на леглото с лице върху възглавницата.

— Все още ли е тук този човек?

— Той няма да влиза. Обещавам. — Пауза. — Познаваш ли го отнякъде?

— Видях това лице. Тази брадичка.

— Къде?

— В една стая. Той лежеше на легло. — Пауза. — Само дето това не беше легло, бе направено от метал. И приличаше на блюдото, в което сервираш печено.

— Тава? — попита фрау Дрешер.

— Очите му бяха затворени, но това беше той, и...

— И какво?

Тишина.

— Всичко е наред, Мут, можеш да ми го кажеш.

— Той нямаше никакви дрехи по себе си. И там имаше един човек с бяла престилка, като онези, които носим в часовете по рисуване. Но той държеше нож и...

Тео, застанал в коридора, затаи дъх.

— Той имаше нож и... той... той...

„Рязал ме е“ — помисли си гъркът. Детективът бе наблюдавал как съдебният лекар прави аутопсия.

— Беше толкова противно — завърши момчето.

Младият мъж бързо пристъпи напред и застана на прага зад фрау Дрешер. Детето наистина лежеше по корем.

— Мут... — започна Тео много внимателно. — Мут, съжалявам, че си видял тези неща, но... аз трябва да знам. Трябва да знам какво ти е казал човекът.

— Не ми се говори за това — заяви момчето.

— Знам... Знам. Но то е много важно за мен. Моля те, Мут. Моля те. Този човек с бялата престилка е бил лекар. Моля те, кажи ми какво говореше.

— Длъжен ли съм да го направя? — попита майка си детето.

Тео виждаше емоциите, изписани върху лицето ѝ. От една страна, искаше да предпази сина си от неприятната ситуация; от друга страна, явно на карта беше заложено нещо по-важно от това. Най-накрая тя каза:

— Не, не си длъжен, но много би помогнал. — Прекоси стаята, седна на ръба на леглото и погали момчето по русата къса косица. — Разбираш ли, хер Прокопидис е в беда. Някой иска да го убие. Но ти сигурно можеш да помогнеш за предотвратяването на убийството. Би искал да направиш това, нали, Мут?

Сега беше ред на момчето да бе бори с мислите си.

— Предполагам — отговори то най-накрая. Вдигна леко глава, погледна към Тео и веднага се извърна.

— Мут? — подкани го майка му и леко го докосна.

— Той боядисва косата си — отсече детето с такъв тон, сякаш това е най-отвратителното нещо. — В действителност тя е побеляла.

Ученият кимна. Малкият Хелмут не разбираше. И как би могъл? Седемгодишен, внезапно пренесен от мястото, където е бил — игрището, може би, или класната стая, или дори от най-сигурното място, собствената си стая. Пренесен оттам в морга, за да гледа как разпорват умело едно тяло, да гледа как плътната, тъмна кръв се процежда в канала.

— Моля те — обади се Тео. — Аз... тъъ... обещавам повече да не боядисвам косата си.

Момчето помълча малко, после заговори колебливо и неуверено:

— Те използваша много странни думи. Не разбрах повечето.

— На френски ли говореха?

— Не, на немски. Другият човек нямаше акцент, също като мен.

Тео леко се усмихна. Всъщност акцентът на Мут бе доста силен. Все пак две трети от швейцарците обикновено използваша немски,

докато само осемнайсет процента говореха предимно на френски. Наистина Женева беше във френскоговорящата част на страната, но изобщо не беше странно за двама немскоговорящи да използват този език, когато са насаме.

— Не каза ли нищо за входна рана?

— Какво?

— Входна рана. — За момент Мут и Тео преминаха на френски; Тео се надяваше, че се изразява правилно на този език. — Сещаш се, мястото, откъдето влиза куршумът.

— Куршумите — поправи го момчето.

— Моля?

— Куршумите. Били са три. — Детето погледна към майка си. — Така каза човекът с престилката.

„Три куршума — помисли си Тео. — Някой много иска да умра.“

— А входните рани? — попита той. — Казаха ли къде са влезли куршумите?

— В гърдите.

„Значи съм видял убиеца“ — заключи Тео.

— Има ли нещо друго, което си спомняш?

— Аз казах нещо — отвърна момчето.

— Какво?

— Имам предвид, че изглеждаше сякаш казвам нещо. Но това не беше моят глас. Бе твърде дълбок, разбирате ли?

„Пораснал е. Разбира се, че ще е дълбок.“

— И какво каза?

— Че сте застрелян от близко разстояние.

— Откъде знаеше това?

— Не знам... не знам защо го казах. Просто думите се чува.

— А съдебният лекар — човекът с престилката — каза ли нещо в отговор на думите ти?

Момчето сега седеше в леглото и го погледна в очите.

— Не, само кимна. Като че ли се съгласи с мен.

— А каза ли ти той нещо, което да те накара да заключиш, че е стреляно отблизо?

— Не разбирам — поклати глава момчето. — Мамо, трябва ли да правя това?

— Моля те — погали го фрау Дрешер. — Ще имаме сладолед за десерт. Само помогни на този добър човек за още няколко минути.

Момчето се намръщи, сякаш преценявайки доколко е привлекателен за него сладоледът. После отговори:

— Каза, че сте убит на боксов мач.

Тео се сепна. Той можеше да е надменен, можеше да е нахакан, но никога в съзнателния си живот не беше удрял друго човешко същество. Всъщност по-скоро се смяташе за пацифист и бе отказал няколко изгодни предложения от военнопromишлени компании след дипломирането си. Никога не беше посещавал боксов мач през живота си; не смяташе бокса за спорт, а по-скоро за животинска проява.

— Сигурен ли си, че лекарят каза това? — попита Тео. И отново погледна към плаката на „Роки“ на вратата, после към стената над леглото на Мут, където имаше плакат на световния шампион в тежка категория Ивендър Холифийлд. Може би при момчето видението се бе комбинирало с някакъв сън?

— Тъхъ — отвърна Мут.

— Но защо биха ме застреляли на боксов мач?

Момчето сви рамене.

— Спомняш ли си нещо друго?

— Той каза, че нещо е наистина малко.

— Нещо е малко?

— Да. Само девет милиметра.

Младият грък погледна към майката.

— Това е размерът на пистолета. Мисля, че показва диаметъра на цевта.

— Мразя пистолетите — заяви фрау Дрешер.

— Аз също — отвърна Тео. Той погледна отново към момчето.

— Какво друго каза човекът?

— „Глок“. Не спираше да повтаря „глок“.

— Марката на пистолета. Казаха ли още нещо?

— Нещо за далистика...

— Дал... Искаш да кажеш балистика?

— Предполагам. Казаха, че ще пратят куршумите за далистика.

Това град ли е?

Тео поклати глава.

— Казаха ли нещо друго за куршумите?

— Че са американски. Човекът каза, че пише „Ремингтън“ на гилзите и аз отвърнах: „американски“, сякаш знаех за какво говоря, и той кимна.

— Споменаха ли още нещо? Докато разглеждаха гърдите ми?

Лицето на момчето беше бледо.

— Имаше толкова много кръв. Толкова много вътрешности. Аз...

Фрау Дрешер придърпа сина си по-близо до себе си.

— Съжалявам, хер Прокопидис, мисля, че това е достатъчно.

— Но...

— Не. Сега трябва да си тръгнете.

Тео въздъхна. Бръкна в джоба си, извади една от визитните си картички и се приближи до леглото на момчето.

— Мут, тук пише как можеш да се свържеш с мен. Моля те, запази тази картичка. По всяко време — имам предвид дори и да минат години, — ако ти се случи нещо, което мислиш, че трябва да знам, моля те да ми се обадиш. Това е много важно за мен.

Момчето погледна към малкото правоъгълниче; вероятно никога досега не бе държало визитна картичка.

— Вземи я. Вземи картичката. И си я пази.

Мут я пое колебливо от ръката на младия мъж.

Тео даде друга визитка на майката, благодари и на двамата Дрешерови и си тръгна.

[1] Хорейшо Алджър (1832–1899) — американски писател. Повечето му книги описват бедни момчета, които чрез труд, упоритост и късмет се издигат до нивото на средната класа. — Б.пр. ↑

[2] *Mein Gott* (нем.) — Боже мой. — Б.пр. ↑

9.

КРАТКИ НОВИНИ

Дарън Санди, звезда от сериала на NBC „Оризовата долина“, почина днес от нараняванията си, предизвикани от падане по време на явлението. Сериалът е спрял.

Магистралната комисия на щата Ню Йорк съобщава, че верижната катастрофа при изход 44 (Канандейгуа) още не е разчистена. Западната посока на магистралата все още е задръстена в този участък. Съветът към шофьорите е да търсят алтернативни пътища.

Група от десет хиляди мюсюлмани в Лондон, Англия, чиито лични молитви са били прекъснати от Погледа в бъдещето, се събраха днес на площад „Пикадили“, за да се обърнат към Мека и да се молят en masse.^[1]

Папа Бенедикт XVI обяви натоварено разписание за международни посещения. Той кани католиците и некатолиците да присъстват на неговите литургии, предназначени да утешат онези, които са загубили близките си по време на Погледа в бъдещето. Когато беше запитан дали Погледът в бъдещето е чудо, папата се въздържа от коментар.

Детският фонд на Обединените нации се зае да подпомогне затрупаните с работа национални агенции по осиновяването в търсенето им на домове за деца, осиротели по време на Погледа в бъдещето.

Въпреки че ЦЕРН кипеше от възбуда — всеки изследовател си имаше любима теория какво се бе случило — Лойд и Мичико се

прибраха вкъщи рано; никой не можеше да ги вини за това след нещастieto с дъщерята на Мичико. „Вкъщи“, без никакви обсъждания — защото не бяха необходими, — беше апартаментът на Лойд в Сен Жени.

Мичико продължаваше да се разплаква на всеки няколко часа, а Лойд също най-накрая намери време да затвори вратата на кабинета си в службата, да облегне глава на бюрото и да се наплаче. Понякога плачът помагаше болката да отmine; в този случай не бе така.

Те вечеряха рано; Лойд сготви котлетите, които намери в хладилника си. Мичико, която явно искаше да е заета с нещо, каквото и да е, приведе в ред апартамента на Лойд.

Когато приключиха вечерята си и Мичико изпи чая си, а Лойд — кафето си, въпросът, от който Лойд се страхуваше, най-накрая беше зададен отново.

— Какво видя? — попита Мичико.

Той понечи да отговори, но затвори уста.

— О, хайде — окуражи го Мичико, разчитайки израза на лицето му. — Не може да е толкова лошо.

— Но е.

— Какво видя? — попита тя отново.

— Аз... — Лойд затвори очи. — Бях с друга жена.

Мичико примигна няколко пъти. Най-накрая произнесе със студен глас:

— Изневеряваше, така ли?

— Не... не.

— Тогава какво?

— Бях... Господи, скъпа, *толкова* съжалявам... Бях женен за друга жена.

— Откъде знаеш, че си бил женен?

— Бяхме заедно в леглото; носехме подобни брачни халки. И бяхме във вила в Нова Англия.

— Може би сте били у тях.

— Не. Разпознах някои от мебелите.

— Бил си женен за някоя друга — обобщи Мичико, сякаш се опитваше да смели идеята. Тя бе преживяла такъв шок наскоро, че може би й беше трудно да възприеме каквото и да било друго.

Лойд кимна.

— Ние — ти и аз — сигурно сме разведени или...

— Или?

Той сви рамене.

— Или може би изобщо не сме се оженили.

— Не ме ли обичаш вече? — попита Мичико.

— Разбира се, че те обичам. Разбира се. Но... виж, не съм искал да имам това видение. Изобщо не ми беше приятно. Спомняш ли си, когато си говорихме за обетите си? Спомняш ли си как обсъждахме дали да оставим в тях „докато смъртта ни раздели“? Ти каза, че е старомодно; каза, че никой вече не говори така. И да, ти все пак се бе омъжвала преди това. Но аз настоях да оставим тези думи. Така исках. Исках брак, който да продължи завинаги. Не като при моите родители — и не като при твоя първи брак.

— Ти си бил в Нова Англия — отбеляза Мичико, явно все още се опитваше да го проумее. — А аз бях в Киото.

— С малко момиче — припомни Лойд. Той направи пауза, колебаейки се дали да зададе измъчващия го въпрос. Но все пак го зададе, като избягваше погледа ѝ, докато говореше: — Как изглеждаше момичето?

— Имаше дълга черна коса — отговори Мичико.

— И...

Тя извърна поглед.

— И азиатски черти. Изглеждаше японка. — После направи пауза. — Но това нищо не значи; много от децата на смесени двойки приличат повече на единия родител, отколкото на другия.

Лойд почувства как сърцето му се свива.

— Мислех, че сме предназначени един за друг — започна той нежно. — Мислех...

Млъкна, неспособен да каже: „Мислех, че си сродната ми душа.“ Очите му пареха — явно и с нейните беше същото. Мичико ги избърса с опакото на дланта си.

— Обичам те, Лойд — каза тя.

— И аз те обичам, но...

— Да — отвърна Мичико. — Но...

Той се пресегна и докосна ръката ѝ, която сега беше върху масата. Тя се вкопчи в пръстите му. Двамата седяха безмълвно много дълго време.

Тео поседя малко в колата си на улицата пред къщата на Дрешерови, размишлявайки усилено. Беше застрелян от 9-милиметров глок; от полицейските шоута, които бе гледал, знаеше, че глокът е полуавтоматичен пистолет, популярен сред полицаите по целия свят. Но патроните бяха американски; може би този, който беше дръпнал спусъка, бе американец. Разбира се, Тео вероятно все още не беше срещал човека, който някой ден щеше да пожелае смъртта му. Сигурно почти нямаше препокриване на сегашния му кръг от приятели, познати и колеги с онези от след двайсет години.

Въпреки това младият учен вече познаваше доста американци.

Но не познаваше никого добре. Никого, освен Лойд Симко.

Разбира се, Лойд всъщност не беше американец. Той бе роден в Канада. И канадците също не обичаха оръжия — те нямаха Втора поправка в конституцията или каквото и да е от проклетите неща, които караха американците да мислят, че могат да се разкарват насамнатам въоръжени.

Но Лойд бе живял в САЩ седемнайсет години, преди да дойде в ЦЕРН — първо в Харвард, после, покрай експеримента с Теваторн — във Фармлаб край Чикаго. И, според собственото му признание, щеше да живее отново в САЩ по време на виденията. Можеше да си намери пистолет достатъчно лесно.

Но не... Лойд имаше алиби. Той е бил в Нова Англия, когато Тео е бил... Как се изразяваха американците в подобни случаи? Когато Тео е бил *похарчен*.

Само дето...

Само дето убийството на Тео е станало на 21 октомври, а видението на Лойд, както и виденията на всички останали, е от 23 октомври.

Лойд беше разказал видението си на Тео — първо се оправда, че все още не го е споделил с Мичико, но гъркът настоя и Симко отстъпи, макар и да поиска от младия си колега да се закълне да пази чутото в тайна. Лойд разправи, че във видението си се люби с възрастна жена, вероятно тогавашната му съпруга.

Възрастните хора сигурно не правят любов толкова често, мислеше си Тео. Наистина, най-вероятно се любят само в специални

случаи. Като например когато единият от тях се върне след дълго отсъствие. Полетът от Швейцария до Нова Англия беше само шест часа... и то понастоящем. След двайсет години сигурно щеше да е много по-малко.

Да, Лойд спокойно можеше да е в ЦЕРН в понеделник и да се върне вкъщи в Ню Хампшир, или където и да беше домът му, в сряда. Не че Тео успяваше да се сети за някаква причина, поради която Лойд да иска да го убие.

Освен тази, разбира се, че през 2030 година Тео, а не Лойд, бе директор на нещо, звучащо като невероятно модерен ускорител на частици в ЦЕРН: Тахионно-тардионния колайдер. Академичната и професионалната гордост бяха довели до не едно убийство през годините.

И, разбира се, налице беше и фактът, че Лойд и Мичико вече не бяха заедно. Ако трябваше да бъде честен пред себе си, Тео също харесваше Мичико. Кой мъж не би я харесал? Тя бе прекрасна и блестяща, и сърдечна, и забавна. И да, беше по-близо до неговата възраст, отколкото до тази на Лойд. Щеше ли Тео да играе роля при прекъсването на отношенията им?

Също както бе настоял Лойд да сподели видението си с него, Тео настоя и Мичико да направи същото: сега той беше гладен за прозрения, опитвайки се да изпита косвено онова, което всички останали бяха имали късмета да видят. Във видението на Мичико тя беше в Киото, където вероятно бе отвела дъщеря си, за да посетят чичото на Мичико. Дали Лойд не беше изчакал тя да напусне временно Женева, за да пристигне и да си разчисти старите сметки с Тео?

Младият грък се мразеше задето дори допуска такава възможност. Лойд бе негов наставник, негов партньор. Те често бяха обсъждали как ще си поделят Нобеловата награда. Но...

В двете статии за собствената си смърт, които бе намерил, не се споменаваха нищо за Нобелова награда. Разбира се, това не означаваше, че Лойд не я е получил, но...

Майката на Тео беше диабетичка; когато ѝ поставиха диагнозата, Тео проучи историята на болестта. Все изникваха имената Бантинг и Бест — двамата канадски изследователи, които бяха открили инсулина. Наистина имаше и друга двойка хора, на които понякога оприличаваха Лойд и Тео: подобно на Крик и Уотсън, Бантинг и Бест бяха на

различна възраст: явно Бантинг беше главният изследовател. Но въпреки че Крик и Уотсън бяха наградени със съвместна Нобелова награда, Бантинг бе споделил своята не с истинския си партньор в изследванията, младия Бест, а по-скоро с Дж. Р. Р. Маклауд, шефа на Бантинг. Може би Лойд щеше да вземе Нобелова награда — не за откриването на бозона на Хигс, което не се е осъществило, а по-скоро заради обяснението на ефекта на преместването във времето. И може би щеше да я сподели не с младия си партньор, а по-скоро с шефа си — с Беранже, или с някой друг в йерархията на ЦЕРН. Как би се отразило това на приятелството им, на партньорството им? Каква ли ревност и омраза би имало между тях през 2030 година?

Лудост. Параноя. И все пак...

Все пак, ако Тео е бил убит на територията на ЦЕРН — твърдението на Мут Дрешер, че е убит на спортната арена, изглеждаше несигурно предположение, — тогава убиецът би трябвало да е някой, който може да получи достъп до комплекса. ЦЕРН определено не беше от най-стриктно охраняваните учреждения, но пък и не се допускаше всеки, който си поиска, да влиза вътре.

Не, убиецът му щеше да е някой, който може да влезе в ЦЕРН. Някой, когото Тео ще срещне лице в лице. И този някой ще иска не просто гъркът да е мъртъв, но и докато освобождава натрупания в него гняв, ще изстрелва куршум след куршум в тялото му.

Лойд и Мичико се преместиха на канапето в хола; съдовете щяха да почакаат за по-късно.

По дяволите, мислеше си Лойд, защо трябваше това да се случи? Всичко вървеше толкова добре, а сега...

А сега изглежда всичко бе започнало да се разпада. Лойд вече не беше млад. Той никога не бе възнамерявал да чака толкова дълго, за да се ожени...

И ето, нещата тъкмо се бяха подредили...

„Не. Не е така. Нека да съм честен. Нека да погледна истината в очите.“

Той се смяташе за добър човек, мил и нежен, но...

Но ако трябваше да бъде честен, той не беше изискан, не обичаше да се издокарва; на Мичико ѝ бе лесно да подмени гардероба

му, защото, разбира се, почти всякаква промяна щеше да доведе до подобрене.

О, разбира се, жените, а и мъжете, казваха, че той е добър слушател, но Лойд знаеше, че не толкова е мъдър, колкото просто няма какво да каже. Така че той седеше и слушаше — слушаше за възходите и паденията в живота на другите хора, успехите и неуспехите, изпитанията и трудностите на онези, чието съществуване е било по-разнообразно, по-възбуждащо, по-тревожно от неговото.

Лойд Симко не беше от типа мъже, харесвани от жените; той не бе добър разказвач, нямаше репутацията на сладкодумец. Той беше просто учен, специалист по кварково-глуонна плазма, типичен сухар, който като дете не се интересуваше от бейзбол и бе прекарал юношеството си с нос, заровен в книгите, докато останалите на неговата възраст бяха навън и изглаждаха уменията си за общуване в многобройни и най-разнообразни ситуации.

И годините си течаха — отминаха второто, третото, а вече и по-голямата част от четвъртото му десетилетие. О, да, той беше постигнал успехи в работата си, бе имал срещи от време на време, имаше я и Пам преди толкова много години, но нямаше нищо, което да е с изгледи да стане постоянно; никаква връзка, която сякаш е предназначена да устои на изпитанията на времето.

Досега. До връзката с Мичико.

Чувстваха се толкова добре заедно. Начинът, по който тя се смееше на шегите му; начинът, по който той се смееше на нейните. Въпреки че бяха израснали в свършено различни общества — той в консервативната, провинциална Нова Шотландия, а тя в космополитния, изумителен Токио — двамата споделяха едни и същи политически и морални възгледи, едни и същи вярвания, сякаш — изразът дойде отново, неволно — са сродни души, предназначени да бъдат заедно. Да, тя се бе омъжила и развела, да, тя беше родител, но въпреки това те напълно си пасваха един с друг.

Но сега...

Сега изглеждаше сякаш това е било илюзия. Светът може и още да се колебаеше да реши дали виденията отразяват някаква реалност и каква е тя, но Лойд вече ги бе приел като факт, истински картини от утрешния ден, в един неизменен времепространствен континуум, в който той вече знаеше, че живее.

И все пак трябваше да ѝ обясни какво чувства — той, Лойд Симко, мъжът, който никога не намира думи, добрият слушател, симпатията, към когото останалите се обръщаха, когато имаха съмнения. Трябваше да ѝ обясни какви мисли са го обзели, защо видението за разтрогнатия му брак след двайсет и една години — двайсет и една години! — така го парализираше в момента, защо се чувстваше толкова зле.

Той погледна към Мичико, наведе се, опитвайки се да срещне погледа ѝ, после се вторачи в тъмните стени, оцветени във виненочервено.

Никога не бе говорил за това с никого — дори със сестра си Доли, или поне не докато още бяха деца. Той си пое дълбоко въздух, после заприказва, като продължаваше да гледа в стената:

— Когато бях на осем години, родителите ми извикаха мен и сестра ми долу в хола. — Преглътна. — Беше събота следобед. В къщата ни бе много напрегнато от седмици. Това е начинът, по който го описват възрастните — „беше напрегнато“. Като дете знаех само, че мама и татко не си говорят. О, когато се налагаше, говореха, но винаги с остър тон. И често приключваха разговора с многозначителни фрази. „Щом така трябва...“ „Нима?“ и други подобни. Опитвах се да се държа цивилизовано, когато знаеха, че можем да ги чуем, но ние чувахме много повече, отколкото те очаквах.

Той погледна за момент към Мичико и отново отмести погледа си към стената.

— Както и да е, те ни извикаха в хола. „Лойд, Доли, елате тук!“ Това беше баща ни. И знаеш ли, когато ни викаше, обикновено означаваше, че сме в беда. Не бяхме прибрали играчките си, някое съседско дете се бе оплакало от нас или кой знае какво. Та аз излязох от стаята си, Доли излезе от нейната, и се погледнахме — само бегло, просто споделен момент на опасение.

Той погледна към Мичико, точно както беше погледнал към сестра си преди толкова много години.

— Слязохме долу — продължи Лойд, — а те бяха там: мама и татко. Дватамата стояха прави и ние също стояхме. През цялото време стояхме, сякаш чакахме шибания автобус. Дватамата мълчаха известно време, сякаш не знаеха какво да кажат. Най-накрая майка ни заговори. Каза: „Баща ви се изнася.“ Нещо такова. Без встъпления, без опити да

се смекчат нещата. Просто „Баща ви се изнася“. Тогава се обади и той: „Ще си наема квартира наблизо. Ще можете да ме посещавате през уикендите“. Майка ни добави, като че ли имаше нужда от това: „Баща ви и аз вече няма да сме заедно.“

Лойд замълча.

Мичико го погледна със съчувствие.

— Виждаше ли го често, след като той се изнесе? — попита тя след малко.

— Той не се изнесе.

— Но родителите ти са разведени!

— Да — разведоха се шест години по-късно. Но след гръмкото известие той не се изнесе. Не ни напусна.

— Значи родителите ти са се сдобрили?

Лойд леко сви рамене.

— Не. Битката продължи. Но те вече никога не споменаха нищо за неговото изнасяне. Ние — аз и Доли — все чакахме това да стане. Месеци наред — всъщност през всичките шест години, през които бракът им продължи — мислехме, че татко ще си тръгне всеки момент. В края на краищата не бяха споменати никакви срокове — те никога не казаха кога точно той ще напусне. Когато най-накрая се разделиха, изпитахме едва ли не облекчение. Обичам баща си, както и майка си, но това продължи твърде дълго, за да можем да го понесем. — Той направи пауза. — И подобен брак, който тръгне на зле... съжалявам, Мичико, но не мисля, че бих могъл да преживея някога подобно нещо отново.

[1] En masse (фр.) — съвкупно. — Б.пр. ↑

10.

ДЕН ТРЕТИ: ЧЕТВЪРТЪК, 23 АПРИЛ 2009 Г.

КРАТКИ НОВИНИ

Кабинетът на областния прокурор на Лос Анджелис е прекратил всички настоящи дела, за да освободи персонал, който да се занимава с прилива от нови оплаквания за мародерство след Погледа в бъдещето.

Катедрата по философия към университета Витватерсранд, Южна Африка, съобщава за рекорден брой поръчани справочници за преподаваните курсове.

„Амтрак“ в САЩ, „Виа Рейл“ в Канада и „Рейл“ във Великобритания съобщават за огромно нарастване на броя на пътниците. Никой от влаковете на тези компании не е катастрофирал по време на Погледа в бъдещето.

Църквата на свещените видения, основана вчера в Стокхолм, Швеция, вече има 12 000 последователи по целия свят, което я прави най-бързо развиващата се религия на планетата.

Американската асоциация на адвокатите съобщава за огромно нарастване на молбите за съставяне на завещания или за промяна на вече направени такива.

На следващия ден Тео и Мичико започнаха работа по подготвянето на техния уебсайт, в който хората да описват виденията си. Решиха да го нарекат „Проект Мозайка“ в чест на първия добил популярност (но вече отдавна забравен) браузър, а също и като

потвърждение на вече ясно установения — благодарение на усилията на изследователите и репортерите по целия свят — факт, че всяко отделно видение е едно малко камъче в огромната мозайка, портрет на 2030 година.

Тео държеше чаша кафе. Отпи и се обади:

— Мога ли да те попитам нещо за видението ти?

Мичико погледна през прозореца към планините.

— Разбира се.

— Онова момиченце, с което си била. Тя дъщеря ли ти е, как мислиш?

За малко да каже „новата ти дъщеря“, но за щастие успя да се спре.

Мичико леко сви слабите си рамене.

— Явно.

— А също... и дъщеря на Лойд?

Мичико изглеждаше изненадана от въпроса.

— Разбира се — отвърна тя, но в гласа ѝ имаше несигурност.

— Защото Лойд...

Мичико настръхна.

— Разказал ти е видението си, така ли?

Тео осъзна, че е загазил.

— Не, не точно. Само, че е бил в Нова Англия...

— С друга жена. Да. Знам.

— Сигурен съм, че това нищо не значи. Сигурен съм, че виденията няма да се окажат истина.

Мичико отново погледна към планините; Тео се усети, че също прави това често. Имаше нещо в тях — нещо солидно, постоянно, неизменно. Установи, че е успокояващо да ги гледа, да знае, че има неща, които изтрайват не десетилетия, а хиляди години.

— Виж — каза тя, — аз вече съм се развеждала веднъж. Не съм толкова наивна, че да мисля, че всички бракове траят вечно. Може и да се разделим с Лойд в някой момент. Кой знае?

Тео се извърна, неспособен да срещне погледа ѝ, несигурен как ще реагира тя на думите, които напиряха в него да бъдат изречени.

— Ще е голям глупак, ако го допусне — промърмори той.

Сега ръката му беше върху масата. Изведнъж той почувства как дланта на Мичико докосва неговата и нежно я потупва.

— Ами... благодаря ти — отвърна тя. Той я погледна и тя се усмихна. — Това е най-милото нещо, което някой някога ми е казал.

Мичико дръпна ръката си обратно... но едва след няколко секунди на наслада.

Лойд Симко вървеше от контролния център на Големия адронен колайдер към главната административна сграда. Обикновено това пътуване му отнемаше петнайсет минути, но сега трая половин час, защото се спира на три пъти, тъй като физици, движещи се в обратната посока, искаха да зададат на Лойд въпроси за експеримента с Големия адронен колайдер, който може да е предизвикал преместването във времето, или да предложат теоретични модели, обясняващи Погледа в бъдещето. Беше прекрасен пролетен ден — прохладен, с големи планини от кълбовидни облаци във ведрото синьо небе, съперничаещи си с върховете на изток от комплекса.

Най-накрая той влезе в административната сграда и се насочи към кабинета на Беранже. Разбира се, имаше определена среща (за която закъсняваше с петнайсет минути); ЦЕРН беше голяма организация и нямаше начин просто ей така да се изтърсиш при генералния директор.

Секретарката каза на Лойд направо да влиза и той така и постъпи. Прозорецът на разположения на третия етаж кабинет имаше изглед към комплекса на ЦЕРН. Беранже се надигна от бюрото си и зае място на дългата конферентна маса, голяма част от която бе покрита с данните от експерименти, свързани с Погледа в бъдещето. Лойд седна от срещуположната страна.

— *Oui?* — подкани го Беранже. — Да? Какво има?

— Искам да направя изявление пред обществеността — заговори Лойд. — Искам да кажа на света за нашата роля в това, което се случи.

— *Absolument pas* — отсече Беранже. Няма начин.

— По дяволите, Гастон, трябва да си признаем рано или късно.

— Ти не знаеш дали виновните сме ние, Лойд. Не можеш да го докажеш — и никой друг не може. Разбира се, телефоните се скъсват от звънене — предполагам, че на всеки учен по света са му се обадили от някоя медия, за да го питат за мнението му за това, което се случи.

Но все още никой не ни е свързал с явлението — и се надявам, че няма и да го направи.

— О, стига! Тео каза, че си дошъл бесен в контролния център на Големия адронен колайдер веднага след Погледа в бъдещето — ти си разбрал още в първия момент, че ние сме причината.

— Защото мислех, че случилото се е местно явление. Но когато разбрах, че е в световен мащаб, си промених мнението. Да не мислиш, че сме единствената организация, която прави нещо интересно в момента? Проверих. КЕК^[1] са започнали някакъв експеримент само пет минути преди Погледа в бъдещето. СЛАК^[2] също са направили множество сблъсквания между частици. Неутринната обсерватория в Съдбъри е регистрирала пик в броя на засечените частици точно преди 17:00 часа; също точно преди 17:00 в Италия е имало земетресение от 3,4 по скалата на Рихтер. Новият термоядрен реактор в Индонезия е задействан точно в 17:00 наше време. И „Боинг“ са правили поредица от тестове на ракетни двигатели.

— Нито КЕК, нито СЛАК могат да достигнат енергийни нива, близки до тези, които достигаме тук с Големия адронен колайдер — възрази Лойд. — А при всичките останали примери едва ли става въпрос за необичайни събития. Ловиш се за сламки.

— Не — каза Беранже. — Провеждам съответното разследване. Не си сигурен, че ние сме го направили, и докато не се увериш в това, няма да кажеш нито дума на никого.

Лойд поклати глава.

— Знам, че прекарваш времето си в разлистване на книжа, но си мислех, че вътре в себе си все още си учен.

— Аз съм учен — кипна Беранже. — Всичко е за науката — добрата наука, за начина, по който трябва да се осъществява. Ти си готов да направиш изявление, преди всички факти да са налице. А аз — не. — Той направи пауза, пое си дъх. — Виж, вярата на хората в науката е била разклащана достатъчно пъти през годините. Твърде много научни истории са се оказали измами и шарлатанство.

Лойд го погледна.

— Пърсифал Лоуъл, който просто се е нуждаел от по-добри леци и от не толкова буйно въображение, обявил, че е видял канали на Марс. Но там няма канали.

Все още страдаме от последствията на постъпката на един идиот в Розуел, който решил да каже, че е видял останките от кораб на извънземни вместо метеорологичен балон.

Помниш ли тасадаите? Племето от каменната ера, открито в Нова Гвинея през 1970 година, което нямало в речника си думата „война“? Струпали се антрополози от цял свят да ги изучават. Имало само един проблем — те били мистификация. Но учените избързали, защото страшно много искали да влязат в токшоутата и не си направили труда да проверят доказателствата.

— Аз не се опитвам да вляза в токшоу — отбеляза Лойд.

— После обявихме пред света студения термоядрен синтез — продължи Гастон, без да му обръща внимание. — Помниш ли? Краят на енергийната криза, краят на мизерията! Повече енергия, отколкото човечеството някога ще се нуждае. Само дето това не беше реално — просто Флайшман и Понс бяха избързали да се похвалят.

Тогава започнахме да говорим за живот на Марс... антарктичен метеорит с предполагаеми микровкаменелости, доказателство, че еволюцията е започнала на друга планета, а не на Земята. Само че се оказа, че учените отново са избързали да се раздрънкат, и вкаменелостите изобщо не са вкаменелости, а естествени скални образувания.

Гастон си пое дъх.

— Трябва да сме внимателни, Лойд. Слушал ли си някога приказките на някой от Института за креационни изследвания? Те бъдат абсолютни безсмислици за произхода на живота, но можеш да видиш в публиката хора, които кимат и се съгласяват с тях — креационистите казват, че учените не знаят за какво говорят, и че те са правите, а ние не сме. Ние си отваряме устата твърде рано, в някакво отчаяно желание да сме първите, да спечелим доверие. Но всеки път грешим — всеки път, когато казваме, че сме направили пробив в битката за лекарство против рака или сме разрешили фундаментална загадка на вселената, а после се налага да се върнем след седмица, година или десетилетие и да кажем: „Оп! Сгрешили сме, не сме проверили фактите, не знаем за какво говорим...“ Всеки път, когато това се случи, ние подпомагаме астролозите и креационистите, и всички останали шарлатани и мошеници. Ние сме учени, Лойд — ние би трябвало да сме последният бастион на рационалното мислене, на

проверените, възпроизводими, неопровержими доказателства, и въпреки това ние сме най-опасните врагове на самите себе си. Искаш да направиш публично изявление, искаш да кажеш, че ЦЕРН направи това, че ние сме преместили човешкото съзнание през времето, че можем да видим бъдещето, че можем да подарим на хората утрешния ден. Но аз не съм убеден, Лойд. Ти си мислиш, че аз съм само администратор, който се опитва да си спаси задника — е, вярно, колективния задник на всички нас и нашите застрахователи. Но това не е истината — или, ако трябва да бъда честен, това не е *цялата* истина. По дяволите, Лойд, аз съжалявам, съжалявам много повече, отколкото можеш да си представиш, за това, което се случи с дъщерята на Мичико. Мари-Клер роди вчера; аз дори сега не трябваше да съм тук — слава Богу, сестра ѝ пристигна, — но тук има толкова работа за вършене. Сега имам син и въпреки че го имам само от броени часове, не бих понесъл да го изгубя. Това, с което се сблъска Мичико — това, с което се сблъскахте вие, — е отвъд границите на моето въображение. Но аз искам по-добър свят за моя син. Искам свят, в който науката е уважавана, в който учените говорят въз основата на доказани данни, а не на предположения, в който, когато някой съобщи за научно откритие, хората в публиката слушат внимателно и си водят бележки, защото е открито нещо ново и фундаментално за начина, по който функционира вселената; а не клатят глава и не казват: „Чудех се каква щуротия ще измислят тази седмица!“. Ти не знаеш със сигурност — абсолютна сигурност, — че ЦЕРН има нещо общо с това, което се случи... И докато не узнаеш... докато аз не узная, никой няма да дава пресконференции. Ясно ли е?

Лойд отвори уста да възрази, затвори я, после пак я отвори:

— А ако мога да докажа, че ЦЕРН има нещо общо с това?

— Няма да активираш отново Големия адронен колайдер — не и на нива 1150 тераелектронволта. Ще променя разписанието на експериментите. Всеки, който иска да използва Големия адронен колайдер за сблъсквания на протони с протони, ще може да го прави — веднага щом приключим с диагностиката, но никой няма да прави ядрени сблъсквания, докато не разреши.

— Но...

— Няма „но“, Лойд — прекъсна го Беранже. — Виж сега, имам страшно много работа. Ако няма нещо друго...

Лойд поклати глава, напусна кабинета и административната сграда и се насочи обратно към контролния център.

Много хора спираха Лойд по пътя му обратно; изглежда на всеки няколко минути се появяваше нова теория, а старите биваха оборвани със същата честота. Най-накрая Лойд се върна в кабинета си. На бюрото му го чакаше първоначалният доклад от инженерния екип, който бе огледал всичките двайсет и седем километра на тунела на Големия адронен колайдер в търсене на някакви нередности в апаратурата, на които би могло да се дължи преместването във времето; засега не беше изникнало нищо нередно. ALICE и CMS детекторите също бяха получили оценка за изправност, след като бяха издържали всички диагностични тестове.

Там го чакаше и копие на заглавната старица на „Трибюн дьо Женев“; някой го бе оставил, като преди това беше заградил с кръг една от статиите:

ЧОВЕК, ИМАЛ ВИДЕНИЕ, ЗАГИВА.

БЪДЕЩЕТО НЕ Е ПРЕДНАЧЕРТАНО, ТВЪРДИ ПРОФЕСОР.

МОБАЙЛ, АЛАБАМА (АП): Джеймс Пънтър, 47-годишен, загина при автомобилна катастрофа днес на шосе И-65. Преди това той е успял да разкаже видението си на своя брат Денис Пънтър, 44-годишен.

„Джим ми разказа всичко за видението си — твърди Денис. — Бил е вкъщи — в същата къща, в която живееше до днес — в бъдещето. Бръснел се е и е изпитал най-големия страх в живота си, когато се е видял в огледалото — възрастен човек с набръчкано лице.“

„Смъртта на Пънтър навежда до широк спектър от изводи — казва Джазмин Роуз, професор по философия в Университета на щата Ню Йорк в Брокпорт. — От момента на виденията спорим дали те отразяват реалното бъдеще, или само едно от възможните, или са просто халюцинации.

Смъртта на Пънтър ясно показва, че бъдещето не е предначертано. Той е имал видение, но него вече го няма, за да види как това видение се осъществява.“

Лойд все още беше ядосан от срещата си с Беранже, така че смачка страницата от вестника и я хвърли в другия край на кабинета си.

Професор по философия!

Разбира се, смъртта на Пънтър не доказваше нищо. Неговото описание приличаше на виц. Нямаше никакво доказателство, че е имал толкова видение — не беше зърнал нито вестник, нито телевизионно шоу, което може да бъде сравнено с разказите на други, и никой друг не го бе видял в своето видение. Един четирийсет и седем годишен човек като нищо можеше да е починал след двайсет и една години. Сигурно беше измислил видението си — а то не показваше богато въображение, — за да скрие, че не е видял нищо. Както Мичико бе казала, с разкриването на факта, че не е имал видение, Тео вероятно беше провалил шансовете си да получи застраховка живот; Пънтър можеше да е решил, че е по-добре да се направи, че е имал видение, отколкото да си признае, че ще е мъртъв.

Лойд въздъхна. Толкова ли не бяха намерили учен, към когото да се обърнат? Някой, който да знае какво представлява истинското доказателство?

Професор по философия? Айде стига, бе!

Мичико свърши по-голямата част от работата по създаването на уебсайта; Тео правеше компютърни симулации на сблъсъците в Големия адронен колайдер на друг компютър в същата стая, за да е на разположение, ако се наложи да помогне на Мичико. Разбира се, ЦЕРН притежаваше всички най-нови средства за разработка, но много неща трябваше да се направят ръчно, включително и да се напишат различните характеристики, които да се изпратят на стотици търсещи машини по целия свят. Според нея всичко щеше да е готово да заработи още на следващия ден.

Върху монитора на Тео се появи прозорец, съобщаващ му, че има нов имейл. При нормални обстоятелства щеше да отложи прочитането за по-удобен момент, но темата на писмото незабавно привлече вниманието му: „*Betreff: Ihre Ermordung*“. „Относно: Вашето убийство“, написано на немски.

Тео даде команда за показване на съобщението. То беше на немски, но той нямаше проблеми да го прочете. Мичико, която гледаше над рамото му, не знаеше немски, така че ѝ го преведе.

— От жена в Берлин е — обясни. — Тя казва нещо от рода на: видях публикацията ви в нюзгрупа, която следя. Търсите хора, които може да знаят нещо за вашето убийство. Е, един човек, който живее в същия жилищен блок като мен, знае нещо по въпроса. Всички ние — това означава „събрахме се“ или нещо подобно... Всички ние се събрахме във фоайето след онова, което се случи, и описахме виденията си на останалите. Един познат — всъщност не го познавам много добре, но живее един етаж над мен — е имал видение как гледа по телевизията новината за убийството на физик във... Мислех, че е казал Люцерн, но когато прочетох съобщението ви, осъзнах, че всъщност е казал ЦЕРН, за което, признавам си, не бях чувала досега. Както и да е, препратих му копие от съобщението ви, но не знам дали ще се свърже с вас или не. Казва се Волфганг Руш и можете да му се обадите на... Това е написала.

— Какво смяташ да правиш? — попита Мичико.

— Какво мога да направя? Ще се свържа с този човек.

Той вдигна слушалката, набра кода си за международни разговори, след което набра и цифрите, които все още се показваха на екрана му.

[1] КЕК (High Energy Accelerator Research Organization) — изследователска организация по високоенергийна физика в научното градче Цукуба в Япония. Разполагат с два големи ускорители на частици. — Б.пр. ↑

[2] SLAC (Stanford Linear Accelerator Center или както се нарича сега, National Accelerator Laboratory) — национална лаборатория на Министерството на енергетиката на САЩ, намираща се в Станфордския университет. Разполагат с най-дългия линеен ускорител на частици в света. — Б.пр. ↑

11.

КРАТКИ НОВИНИ

Във Филипините беше обявен ден на национален траур в памет на президента Морис Маунг и всички останали филипинци, загинали по време на Погледа в бъдещето.

Група, наричаща себе си „Коалиция 21 април“, вече лобира в Конгреса за одобрение на изграждането на паметник във Вашингтон, окръг Колумбия, в чест на американците, загинали по време на Погледа в бъдещето. Те предлагат това да бъде гигантска мозайка, изобразяваща Таймс Скуеър в Ню Йорк такъв, какъвто ще изглежда през 2030 година според описанията на хиляди хора, чиито видения описват това място. В мозайката ще има по една плочка за всеки, загинал по време на явлението, и на тази плочка с лазер ще бъде написано името му.

„Касъл Рок Ентъртейнмънт“ обяви, че отлага премиерата на дългоочаквания летен блокбастър „Катастрофата“ за по-подходящ момент.

Според проучване на списание „Маклийнс“ сепаратистките настроения в Квебек са по-слаби от всякога: „Фактът, че се знае със сигурност, че Квебек все още ще е част от Канада след двайсет и една години, е накарал дори и най-твърдоглавите сепаратисти да се откажат от усилията си“ — заключава уводната статия на „Маклийнс“.

Като извънредна мярка, целяща да облекчи работата на лекарите с пострадалите по време на Погледа в бъдещето, Комисията по контрол на храните и лекарствата

обяви за свободна продажба единайсет вида антидепресанти, по-рано продавани само с рецепта.

Тази вечер Лойд и Мичико отново седяха на дивана в апартамента на Лойд, а петсантиметровата купчина от разпечатки и доклади, които Лойд беше донесъл вкъщи, стоеше на масичката за кафе. Мичико не бе плакала, откакто се прибраха, но Лойд знаеше, че тя със сигурност отново ще плаче през нощта, както беше ставало през предишните две нощи. Той се опитваше да се държи по най-добрия начин: не избягваше темата за Тамико — знаеше, че това е все едно да отрича, че тя изобщо е съществувала, — но говореше за нея само ако Мичико я споменеше.

И, разбира се, искаше да избегне темата за тяхната сватба, виденията им и всички съмнения, които се въртяха в съзнанието му. Така че те седяха, той я прегръщаше, когато тя се нуждаеше от прегръдка, и разговаряха за други неща.

— Гастон Беранже продължи с ролята на науката днес — разказваше Лойд. — И, по дяволите, накара ме да мисля, че може би е прав. Говорели сме безобразни неща, а сме учени! Преднамерено сме изричали подвеждащи думи, карайки обществеността да мисли, че правим неща, които в действителност не правим...

— Допускам, че невинаги сме представяли по добър начин научните истини пред обществеността — каза Мичико. — Но... ако ЦЕРН е отговорен... Ако ти...

Ако ти си отговорен...

Тя несъмнено искаше да каже това, преди да се усети. Ако ти си отговорен...

Да, ако той беше отговорен... Ако този експеримент, негов и на Тео, по някакъв начин бе причинил всичката тази смърт, всичките тези разрушения, смъртта на Тамико...

Той се беше закълел пред себе си, че никога няма да направи Мичико тъжна, че никога няма да ѝ причини това, което Хироши ѝ бе причинил. Но ако неговият експеримент беше довел до смъртта на Тамико, дори и неволно, дори и косвено, тогава той е навредил на Мичико много повече, отколкото цялото безразличие и пренебрежение на Хироши някога би ѝ навредило.

На Волфганг Руш явно не му се говореше по телефона и Тео най-накрая обяви решително, че ще дойде до Германия да се види с него. Берлин беше само на осемстотин и седемдесет километра от Женева. Можеше да ги измине с кола за един ден, но той реши първо да се обади на туристически агент, заради малката вероятност да има евтини самолетни билети.

Оказа се, че има *множество* евтини самолетни билети.

Да, имаше леко намаление в броя на самолетите по света — някои бяха катастрофирали, макар че повечето от три хиляди и петстотинте самолета, които са били в полет по време на Погледа в бъдещето, си бяха летели спокойно и без пилотска намеса. И да, имаше наплив от хора, които нямаха избор и им се налагаше да пътуват заради извънредни ситуации в семействата им.

Но според туристическия агент всички други си бяха останали вкъщи. Стотици хиляди души по целия свят се бяха отказали да пътуват със самолети — и кой можеше да ги вини? Ако ефектът със загубата на съзнание се повтореше, още самолети щяха да се разбият върху пистите. „Суисеър“ се бяха отказали от всички обичайни ограничения — нямаше нужда от предварително резервиране на билетите, нито пък от минимален престой — и даваха четири пъти повече точки на постоянните си клиенти, плюс първа класа за първия пристигнал, и не изискваха допълнително заплащане от първия обслужен; останалите въздушни линии бяха предложили подобни отстъпки. Тео си резервира билет и беше в Германия по-малко от деветдесет минути по-късно. Оползотвори добре времето на полета, като отработи още някои симулации на сблъсъци на оловни ядра с ноутбука си.

Когато пристигна в апартамента на Руш, беше малко след осем вечерта.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ме видите — каза Тео.

Руш беше в средата на трийсетте, слаб, с руса коса и очи с цвят на графит. Той отстъпи настрани, за да пусне Тео в малкия апартамент, но изобщо не изглеждаше щастлив, че има посетител.

— Трябва да ви кажа — изрече той на английски, — че предпочитам да не бяхте идвали. Това е много труден период за мен.

— О?

— Изгубих жена си по време на... както и да го наричате. Немската преса го означава с *Der Zwischenfall* — „Инцидентът“. — Поклати глава с укор. — На мен ми изглежда крайно неподходящо.

— Съжалявам.

— Бях си тук, вкъщи, когато това се случи. Нямам часове във вторник.

— Часове?

— Аз съм доцент по химия. Но жена ми... тя загина на връщане от работа.

— Много съжалявам — каза искрено Тео.

Руш сви рамене.

— Това няма да я върне.

Младият учен кимна, съгласявайки се. Но беше доволен, че Беранже бе отказал толкова категорично на Лойд да обяви публично за връзката на ЦЕРН с инцидента — съмняваше се, че Руш щеше да разговаря с него, ако знаеше за тази връзка.

— Как ме намерихте?

— Съобщение... получавам много съобщения. Хората изглеждат заинтригувани от моето... моето проучване. Някой ми писа по електронната поща, за да ми предаде думите ви, че във видението си сте гледали новинарски репортаж за моята смърт.

— Кой?

— Един от съседите ви. Не мисля, че има значение точно кой. — Тео не се беше заклел да пази тайна, но не му изглеждаше благоразумно да назове източника си. — Моля ви — продължи той, — изминах дълъг път и платих доста, за да мога да говоря с вас. Сигурно има още нещо, което можете да ми кажете, освен онова, което чух по телефона.

Руш явно поомекна.

— Предполагам. Вижте, съжалявам. Нямате си представа колко много обичах жена си.

Тео хвърли поглед на стаята. На един нисък рафт за книги имаше снимка: Руш, изглеждащ около десет години по-млад от сегашната си възраст, и красива жена с тъмни коси.

— Това тя ли е? — попита гъркът.

Руш изглеждаше, сякаш сърцето му е прескочило някой удар — сякаш си беше помислил, че Тео посочва жена му, в плът и кръв, като по чудо оцеляла. Но после погледът му се спусна към снимката.

— Да — каза той.

— Много е красива.

— Благодаря ви — промърмори Руш.

Тео изчака известно време, след което се обади отново:

— Разговарях с няколко души, които са чели вестници или онлайн статии за моето... моето убийство, но вие сте първият, който е гледал нещо по телевизията. Моля ви, какво можете да ми разкажете за това?

Руш най-после го покани с жест да седне, което Тео направи — близо до снимката на покойната фрау Руш. Пред масичката за кафе, на която имаше купа, пълна с грозде — вероятно един от новите генномодифицирани сортове, които остават сочни дори без да се замразяват.

— Няма много за разказване — започна Руш. — Въпреки че, като се замисля, имаше нещо странно. Новините не бяха на немски. Бяха на френски. А тук, в Германия, няма много френски новинарски канали.

— Имаше ли ги буквите от логото на канала?

— Вероятно — но не им обърнах никакво внимание.

— Разпознахте ли водещия?

— Водещата. Не. Но беше добра. Много отривиста. И не е изненадващо, че не я разпознах — тя определено беше под трийсет, което означава, че е на по-малко от десет години сега.

— Беше ли изписано името ѝ? Ако успея да я намеря сега, видението ѝ ще бъде, че води тази новинарска емисия, разбира се, и може да се сети нещо, което вие не си спомняте.

— Не гледах новинарската емисия на живо; беше на запис. Видението ми започна как превъртам напред; обаче не използвах дистанционно. По-скоро плейърът отговаряше на гласа ми. Записът не беше на лента; въпреки увеличената скорост изображението бе абсолютно ясно, без никакви трептения или смущения. — Той направи пауза. — Както и да е, когато на фона зад нея се появи снимката на... предполагам, че вашата, въпреки че бяхте по-възрастен, разбира се — спрях да превъртам и започнах да гледам. Под изображението пишеше:

„*Un Savant tué*“ — „загина учен“. Предполагам, че заглавието ме е заинтригувало — сецате се, нали аз самият съм учен.

— И изгледахте целия репортаж?

— Да.

На Тео му хрумна една мисъл. Ако Руш бе изгледал целия репортаж, той трябва да е траел по-малко от две минути. Разбира се, три минути бяха цяла вечност по телевизията, но...

Но целият му живот, побран в по-малко от минута и четирийсет и три секунди...

— Какво каза репортерката? — попита той. — Всичко, което си спомните, може да е от помощ.

— Наистина не си спомням много. И на мен самият сигурно бъдещето щеше да ми е интересно, но предполагам, че се паникьосах. Имам предвид — какво, по дяволите, ставаше? Както си седях на масата в кухнята, пиех си кафето и преглеждах изпитни работи на студенти, и изведнъж всичко се промени. Последното нещо, което ме интересуваше, бяха подробностите от някакъв новинарски репортаж за някой, когото не познавах.

— Разбирам, че сигурно е било много дезориентиращо — съгласи се Тео, макар да подозираше, че като човек, нямал видение, вероятно изобщо не разбираше какво е. — Въпреки това, както казах, всяка подробност, която си спомните, може да е от полза.

— Ами жената каза, че сте учен — мисля, че физик. Вярно ли е това?

— Да.

— И каза, че сте били — ще бъдете — на четирийсет и осем години.

Тео кимна.

— Каза още, че сте застрелян.

— А спомена ли къде?

— А, мисля, че в гърдите.

— Не, не. Къде съм застрелян — на какво място?

— Боя се, че не каза.

— В ЦЕРН ли е било?

— Каза, че сте работели в ЦЕРН, но... но не си спомням да е казвала къде сте убит. Съжалявам.

— Споменавала ли е спортна арена? Боксов мач?

Руш изглеждаше изненадан от въпроса.

— Не.

— Спомняте ли си още нещо?

— Съжалявам, но не.

— Каква беше следващата новина? — Не знаеше защо зададе този въпрос... Може би за да разбере на кое място в новинарската емисия е сложен.

— Съжалявам, но не знам. Не гледах повече от новините. Когато репортажът за вас свърши, започна реклама — за компания, която позволява да проектирате бебета. Това ме очарова — мен, от 2009 година, — но онзи от 2030-а изглежда не проявяваше интерес. Той просто изключи... е, то всъщност не беше телевизор, разбира се, а нещо с плосък екран, висящо на стената. Но той просто го изключи... каза думата „Стоп“ и екранът стана тъмен, просто моментално, не постепенно. И тогава той — аз — ние се обърнахме и... Предполагам, че бях в хотелска стая; в нея имаше две големи легла. Отидох при едно от леглата и легнах върху него, както си бях облечен. И прекарах останалата част от времето, като просто гледах в тавана, докато видението ми не свърши и не се озовах отново пред кухненската маса. — Той направи пауза. — Разбира се, имах грозна цицина на челото си — бях си ударил главата в повърхността на масата, когато видението е започнало. И бях залял ръката си с горещо кафе; сигурно съм бутнал чашата, когато съм падал напред. Извадих късмет, че не се изгорих сериозно. Отне ми известно време да си събера мислите, а после установих, че всички в сградата са имали подобни халюцинации. Тогава се опитах да се обадя на жена си, само за да установя, че... че... — Той преглътна. — Отне им известно време да я намерят и да се свържат с мен. Била се изкачила почти догоре на едни стълби, когато дошъл припадъкът, и паднала долу от шестото или седмото стъпало. Счутила си врата.

— Господи! — реагира Тео. — Съжалявам.

Руш кимна, просто приемайки коментара.

Нямаше какво друго да си кажат, а освен това Тео трябваше да се върне на летището; не искаше да плаща за хотел в Берлин.

— Много благодаря, че ми отделихте от времето си — каза той. Бръкна в джоба си и извади визитна картичка. — Ако си спомните

нещо друго, което мислите, че може да е от полза, ще се радвам да ми се обадите или да ми изпратите имейл.

Подаде картичката на Руш. Мъжът я взе, без да я погледне. Тео излезе.

На следващия ден Лойд се върна в кабинета на Гастон Беранже. Този път пътешествието трая дори по-дълго: попадна на причакваща го в засада група почитатели на единната теория на полето. Когато най-накрая се добра до кабинета на генералния директор, Лойд каза:

— Съжалявам, Гастон, може да опиташ да ме изгониш, ако искаш, но трябва да направя публично изявление.

— Мисля, че бях ясен...

— Ние *трябва* да направим изявление. Виж, току-що говорих по телефона с Тео. Знаеше ли, че вчера е ходил до Германия?

— Не мога да следя къде ходят повече от три хиляди души, работещи тук.

— Той е ходил до Германия — без предварително резервиране на билет, и му е излязло доста евтино. И знаеш ли защо? *Защото хората се страхуват да летят със самолет.* Целият свят е все още парализиран, Гастон. Всички ги е страх, че преместването във времето може да се случи отново. Погледни във вестниците или по телевизията, ако не ми вярваш; аз самият току-що го направих. Всички избягват да спортуват, карат кола само когато е необходимо и не летят със самолет. Сякаш очакват всичко да се повтори. — Лойд си спомни отново за съобщението, което баща му му беше оставил. — Но то няма да се повтори, нали? Докато ние не повторим онова, което направихме, няма начин преместването във времето да се повтори. Не можем да допуснем това да продължава. Вече причинихме достатъчно вреда. Не можем да допуснем хората да ги е страх да се върнат към стария си начин на живот, доколкото е възможно да го направят.

Беранже се замисли над думите му.

— Хайде, Гастон. Така или иначе скоро някой ще издаде тайната. Генералният директор въздъхна.

— Знам. Мислиш ли, че не го знам? Не искам да съм пречка за никого тук. Но трябва да помислим за последствията — за юридическите последствия.

— Със сигурност ще е по-добре да си признаем вината, отколкото някой друг да ни обвини публично.

Беранже гледа в тавана известно време.

— Знам, че не ме харесваш — заяви той, без да поглежда Лойд в очите. Канадецът отвори уста, за да възрази, но Гастон вдигна ръка. — Не си прави труда да отричаш. Никога не сме се разбирали; никога не сме били приятели. Част от причините за това са естествени, разбира се — същото може да се види във всяка лаборатория по света. Учени, които мислят, че администраторите съществуват само за да пречат на работата им. Администратори, които се държат сякаш учените само създават неприятности. Но не е само това, нали? Без значение какво работим двамата, ти не ме харесваш. Никога не съм спирал да мисля за персонала по този начин. Винаги съм знаел, че някои хора не ме харесват и никога няма да ме харесват, но никога не съм допускал, че това може да е по моя вина. — Той направи пауза, после леко сви рамене. — Но може и аз да съм виновен. Не съм ти казвал какво беше моето видение... няма да ти кажа и сега. Но то ме накара да се замисля. Може би твърде много съм се борил с теб. Мислиш, че трябва да направим изявление? Господи, не знам дали това е правилно или не. Но не знам също и дали да си мълчим е правилното решение. — Той млькна за момент. — Между другото, може да се направи паралел — нещо, което да хвърлим на пресата, аналогия, която да демонстрира, че не сме виновни.

Лойд повдигна вежди.

— Срутването на Тахомския мост.

Лойд кимна. На 7 ноември 1940 година настилката на Тахомския висящ мост започнала да се руши. Скоро целият мост взел да се люлее нагоре-надолу, докато най-накрая не се срутил. Всеки студент по физика по света е гледал този филм и десетилетия наред се е давало най-правдоподобното обяснение: че вероятно вятърът е предизвикал естествен резонанс у моста, карайки го да се люлее на вълни.

Разбира се, навремето хората си казали, че строителите на моста е трябвало да предвидят това; в края на краищата резонансът е известен от толкова отдавна, отколкото и камертоните. Но обяснението с резонанса е било погрешно; резонансът изисква голяма прецизност — ако не беше така, всеки певец би могъл да разбие кристална чаша — и случайният вятър със сигурност не би могъл да го предизвика. Не,

през 1990 година било демонстрирано, че Тахомският мост се е разрушил заради фундаменталната нелинейност на висящите мостове, следствие от теорията на хаоса — клон от науката, който дори не е съществувал, когато мостът е бил строен. Инженерите, които са го проектирали, не са били виновни; нямало е начин с тогавашните си познания да предвидят или предотвратят срутването.

— Ако бяха само виденията — каза Беранже, — нямаше да има нужда да си пазим задниците, знаеш; предполагам, много хора щяха да ни благодарят. Но ги има всичките тези автомобилни катастрофи, хора, паднали по стълбите и така нататък. Готов ли си да поемеш вината? Защото жертвата няма да съм аз и няма да е ЦЕРН. Когато се стигне до това, няма значение колко ще говорим за Тахомския мост и непредвидимите последствия — хората ще искат точно определена човешка изкупителна жертва и много добре знаеш, че това ще бъдеш ти, Лойд. Експериментът беше твой.

Генералният директор млъкна. Лойд обмисля думите му известно време и накрая отговори:

— Мога да го направя.

Беранже кимна.

— Vien^[1]. Ще свикаме пресконференция. — Той погледна през прозореца. — Предполагам, че е време да си признаем.

[1] Vien (фр.) — Добре. — Б.пр. ↑

КНИГА II

ПРОЛЕТТА НА 2009 ГОДИНА

*Свободната воля е илюзия. Тя е синоним на
непълно възприятие.*

Уолтър Кубилиус

12.

ДЕН ПЕТИ: СЪБОТА, 25 АПРИЛ 2009 Г.

В административната сграда на ЦЕРН имаше всякакви зали за семинари и събрания. За пресконференцията използваша лекционна зала с двеста места, всяко от които беше запълнено. Достатъчно бе хората от отдела за връзки с обществеността да кажат на медиите, че ЦЕРН ще направи важно изявление относно случая с преместването във времето, и пристигнаха репортери от цяла Европа, плюс един от Япония, един от Канада и шест от Съединените щати.

Беранже си удържа на думата и позволи на Лойд да заеме мястото наред сцената: ако трябваше да има жертвено агне, това щеше да е той. Симко се приближи до катедрата и прочисти гърлото си.

— Здравейте всички — започна. — Аз съм Лойд Симко. — Един човек от отдела за връзки с обществеността го посъветва да каже и какъв е правописът на името и той така и направи: — Накрая на Симко има няма „е“, а Лойд започва с двойно „ел“^[1].

Всички репортери щяха да получат DVD с обясненията на Лойд и неговата биография, но мнозина щяха да напишат репортажите си незабавно, без шанс да се консултират с помощните материали. Лойд продължи:

— Специалността ми е кварково-глуонни плазмени изследвания. Канадски гражданин съм, но работих дълги години в Съединените щати, в националната лаборатория Ферми. От две години съм тук, в ЦЕРН, и подготвям голям експеримент с Големия адронен колайдер.

Направи пауза; печелеше време, опитвайки се да накара стомаха си да се успокои. Не че го беше страх да говори пред публика — бе работил достатъчно дълго като преподавател в университета, за да са му останали подобни притеснения. Но нямаше как да знае каква ще е реакцията на нещата, които ще каже.

— Това е моят сътрудник, доктор Теодосиос Прокопидис — продължи Лойд.

Тео се надигна от съседното място.

— Тео — каза той, леко усмихвайки се на тълпата. — Викайте ми Тео.

„Едно голямо щастливо семейство“ — помисли си Лойд. Той обясни бавно на репортерите какъв е правописът на първото и второто име на Тео, след това си пое дълбоко дъх и заговори по същество:

— Проведохме експеримент тук на 21 април, точно в 16:00 часа по Гринуич.

Отново направи пауза и се вгледа в лицата на хората. Не им отне много време да схванат. Журналистите веднага започнаха да крещят въпроси и очите на Лойд бяха заслепени от светкавиците на фотоапаратите. Той вдигна ръце с дланите напред, изчаквайки репортерите да млъкнат.

— Да — потвърди. — Да, подозирам, че сте прави. Имаме причина да вярваме, че явлението с преместването във времето е свързано с работата, която вършим тук с Големия адронен колайдер.

— Как е възможно това? — възкликна Клий, сътрудник на CNN.

— Сигурни ли сте? — попита Джонас, кореспондент на BBC.

— Защо не съобщихте по-рано? — обади се репортер на Ройтерс.

— Ще отговоря първо на този въпрос — каза Лойд. — Или поточно, нека доктор Прокопидис да отговори.

— Благодаря — изправи се Тео и заговори в микрофона. — Причината, поради която не съобщихме по-рано, е, че нямахме теоретичен модел, който да обясни случилото се. — Той направи пауза. — Честно казано, все още нямаме; в края на краищата са изминали само четири дни от Погледа в бъдещето. Но е факт, че предизвикахме най-високоенергийния сблъсък на частици в историята на тази планета и той се осъществи — точно на секундата — в момента, в който явлението започна. Не можем да игнорираме възможността да има такава връзка.

— Как може да сте сигурни, че двете неща са свързани? — попита една жена от „Трибюн дьо Женев“.

Тео сви рамене.

— Не мислим, че нещо в експеримента ни може да е предизвикало Погледа в бъдещето. Но не смятаме и че нещо извън нашия експеримент би могло да го предизвика. Изглежда нашата работа е най-вероятният кандидат...

Лойд погледна към доктор Беранже, чието ястребово лице беше безизразно. Когато бяха репетирали пресконференцията, Тео отначало бе казал: „най-вероятният виновник“ и Беранже дълго беше фучап против този избор на думи. Но се оказа, че няма разлика.

— Значи вие поемате отговорността? — попита Клий. — Признавате, че всичките тези смъртни случаи са по ваша вина?

Лойд почувства как стомахът му се свива и видя как лицето на Беранже се изкривява в гримаса. Генералният директор изглеждаше, сякаш е готов да пристъпи напред и да поеме контрола върху пресконференцията.

— Признаваме, че нашият експеримент изглежда най-вероятната причина — уточни Лойд, премествайки се по-близо до Тео. — Но твърдим, че не е имало начин — абсолютно никакъв начин — да предвидим какво ще се случи като следствие от действията ни. Това беше напълно непредвидимо и неочаквано. Беше, както се изразява застрахователната индустрия, природно бедствие.

— Но всички тези смъртни случаи... — извика един репортер.

— Всички причинени вреди... — надигна глас друг.

Лойд отново вдигна ръце.

— Да, знаем. Повярвайте, сърцата ни се късат за всеки човек, който е наранен или е изгубил свой близък. Много скъпо за мен малко момиченце загина, защото един автомобил бе излязъл от контрол. Не мога да направя нищо, за да я върна. Но не е имало начин да се предотврати...

— Разбира се, че е имало — извика Джонас. — Ако не бяхте направили експеримента, това никога нямаше да се случи.

— По-учтиво, господине, не се държите разумно — обърна се към него Лойд. — Учените правят експерименти постоянно и ние взимаме всички разумни предпазни мерки. Както знаете, ЦЕРН е прословут с мерките си за сигурност. Но хората не могат просто да спрат да правят нещата, които правят — науката не може да спре да се движи напред. Не знаехме, че това ще се случи; не можехме да знаем. Ние си признаваме вината; казваме на света. Познавам хора, които се страхуват, че всичко ще се повтори, че всеки момент съзнанията им може да бъдат прехвърлени отново в бъдещето. Искам да заявя, че това няма да стане; ние сме причината и можем да ви уверим, да уверим всеки, че няма опасност нещо подобно да се случи пак.

Разбира се, имаше гневни изблици в пресата и редакционни статии против учените, бъркащи се в неща, с които хората нямат право да се занимават. Но колкото и да се опитваха, дори и най-злонамерените таблоиди не успяха да намерят някой заслужаващ доверие физик, според който има причина да се подозира, че експериментът на ЦЕРН може да е предизвикал преместването на съзнанията през времето. Разбира се, това предизвика вяли коментари, че физиците се защитават взаимно. Но общественото мнение бързо се прехвърли от обвиняване на екипа на ЦЕРН към приемането на факта, че явлението е било нещо напълно непредвидимо, нещо съвсем ново.

Въпреки това настъпи трудно време за Лойд и Мичико. Мичико отлетя за Токио с тялото на Тамико. Разбира се, тя предложи на Лойд да дойде с нея, но той не говореше японски. Естествено онези, които говореха английски, учтиво щяха да помогнат на Лойд да се приспособи, но предвид ужасните обстоятелства той би избягвал всякакви разговори. Имаше и неловкост в цялата ситуация: Лойд не беше пастрок на Тамико, не бе съпруг на Мичико. Сега беше време Мичико и Хироши — въпреки всичките различия, които бяха имали в миналото — да тъгуват за дъщеря си и да я изпратят. Колкото и да беше съкрушен Лойд от случилото се с Тамико, той трябваше да признае, че не може да направи много, за да подкрепи Мичико в Япония.

Така че докато тя летеше на изток, към родината си, Лойд остана в ЦЕРН, опитвайки се да накара объркания свят да разбере онова, което се бе случило, през погледа на физиката.

— Доктор Симко — каза Бърнард Шоу, — сигурно можете да ни обясните какво се случи?

— Разбира се — отговори Лойд, настанявайки се удобно. Беше в телеконферентната зала на ЦЕРН, а от върха на тънък триножник го гледаше камера, не по-голяма от напръстник. Шоу, естествено, беше в CNN центъра в Атланта. Лойд имаше още пет уговорени интервюта за по-късно през деня, включително едно на френски.

— Повечето от нас са чували термина „време-пространство“ или „времепространствен континуум“. Той означава комбинация от трите измерения — дължина, ширина и височина — и четвъртото измерение — времето.

Лойд кимна на техничката извън обхвата на камерата и на монитора зад него се появи неподвижно изображение на тъмнокос бял мъж.

— Това е Херман Минковски — поясни Лойд. — Той е човекът, предложил концепцията за времепространствения континуум. — Пауза. — Трудно е да се илюстрира концепцията за четирите измерения пряко, но ако опростим нещата с премахването на едно пространствено измерение, става лесно.

Той кимна пак и изображението се промени.

— Това е картата на Европа. Разбира се, Европа е триизмерна, но всички ние сме свикнали да използваме двуизмерни карти. А Минковски е роден тук, в Каунас, в днешна Литва, през 1864 година.

Светна една точка във вътрешността на Литва.

— Ето. Всъщност нека си представим, че светлинката не е град Каунас, а самият Минковски, роден през 1864 година.

Долу, вдясно на картата, се появи надпис „1864“.

— Ако се върнем няколко години назад, ще видим, че преди този момент Минковски го няма.

Датата на картата се промени на 1863, после на 1862, след това на 1861, и наистина Минковски го нямаше никъде.

— А сега нека се върнем в 1864 година.

Картата им послужи и точката на Минковски светна ярко на географската ширина и дължина на Каунас.

— През 1878 година — продължи Лойд — Минковски се е преместил в Берлин, за да постъпи в университета.

Картата от 1864 година изчезна като откъснат лист от календар; надписът на следващата карта беше 1865. Картите се сменяха в бърза последователност, с надписи от 1866 до 1877 и със светлинката на Минковски близо до Каунас, но когато се появи картата от 1878 година, светлинката се премести на 400 километра на запад, при Берлин.

— Минковски не е останал дълго в Берлин — каза Лойд. — През 1881 година се е преместил в Кьонигсберг, близо до съвременната полска граница.

Смениха се още три карти и когато се появи тази с надпис 1881, светлинката на Минковски се премести отново.

— През следващите деветнайсет години нашият Херман се е местел от университет в университет, като се е върнал в Кьонигсберг през 1894 година, след това е отишъл в Цюрих, тук, в Швейцария, през 1896 година, и най-накрая — в университета в Гьотинген, в централна Германия, през 1902 година.

Сменящите се карти отразяваха движението му.

— И е останал в Гьотинген до смъртта си на 12 януари 1909 година.

Смениха се още няколко карти, но светлинката си оставаше неподвижна.

— И, разбира се, след 1909 година него вече го няма.

Смениха се картите с надписи 1910, 1911 и 1912, но на никоя от тях нямаше светлинка.

— А сега — говореше Лойд, — какво ли ще се случи, ако подредим картите в хронологичен ред и леко ги наклоним, за да ги виждаме косо?

Компютърът услужливо генерира съответната графика.

— Както виждате, светлинката, създадена от движенията на Минковски, формира следа, движеща се във времето. Тръгва оттук, от Литва, преминава през Германия и Швейцария, и накрая стига дотук, до Гьотинген.

Картите бяха наредени една върху друга, формирайки куб, и линията на живота на Минковски, минаваща през куба, изглеждаше като лалугер, копаещ дупка, по която се изкачва нагоре.

— Такъв вид куб, който показва нечий жизнен път през време-пространството, се нарича „куб на Минковски“; добрият стар Херман е първият, изобразил такова нещо. Разбира се, за всеки може да се начертае подобна графика. Ето я и моята.

Картата се промени и сега съдържаше целия свят.

— Аз съм роден в Нова Шотландия, Канада, през 1964 година, преместих се в Торонто, после в Харвард, за да следвам в университета, после работих години наред във Фермилаб в Илинойс, и накрая дойдох тук, на швейцарско-френската граница, в ЦЕРН.

Картите се събраха, формирайки куб с криволичетца светеща линия вътре.

— И, разбира се, можете да изобразите жизнения път на други хора в същия куб.

Във вътрешността на куба се появиха пет други светещи линии, всяка с различен цвят. Някои започваха по-рано от линията на Лойд, а някои спираха, преди да са достигнали горната стена на куба.

— Връхната част на куба, тук — обясни Лойд, — представя днешния ден, 25 април 2009 година. И, разбира се, всички ние сме съгласни, че днес е днес. Да, ние всички си спомняме вчерашния ден, но знаем, че е отминал; и всички ние сме неосведомени за утрешния ден. Всички ние колективно виждаме този отрязък от куба.

Връхната част на куба застана с лице към тях.

— Можете да си представите как окото на колективното съзнание на човечеството наблюдава този отрязък. — Изображение на човешко око, цялостно, с мигли, изплува извън куба, успоредно на връхната му част. — По време на Погледа в бъдещето се е случило следното нещо: това око на съзнанието се е придвижило нагоре в куба, към бъдещето, и вместо да наблюдава отрязъка, представляващ 2009 година, се е оказало, че гледа 2030 година.

Кубът се разшири нагоре в блок и повечето от цветните линии на жизнените пътища се издължиха нагоре във вътрешността му. Плуващото око скочи нагоре и се приближи към връхната стена на удължения блок.

— За две минути ние наблюдавахме от друга гледна точка жизнените си пътища.

Бърнард Шоу се размърда в креслото си.

— Значи казвате, че време-пространството е като група филмови кадри, наредени един върху друг, и „сега“ е светещият в момента кадър?

— Това е хубава аналогия — одобри Лойд. — Всъщност тя ще ми помогне за следващия ми пример, а той е следният: да речем, че гледате „Казабланка“, който е моят любим филм. И да речем, че на екрана в момента е точно тази сцена.

Зад Лойд Хъмфри Богарт казваше:

— Щом си го изсвирил за нея, ще го изсвириш и за мен. Щом тя го е изтърпяла, ще го изтърпя и аз.

Дули Уилсън не отвърна на погледа на Боги.

— Не си спомням думите.

Богарт процеди през стиснатите си зъби:

— Свири!

Уилсън погледна към тавана и започна да пее: „Докато времето минава“, а пръстите му затанцуваха върху клавишите на пианото.

— А сега — каза седналият пред екрана Лойд, — фактът, че виждате този кадър в момента — докато казваше „този“, изображението на Дули Уилсън върху екрана замръзна, — не означава, че останалата част от филма е по-малко неизменна или реална.

Внезапно изображението се промени. Самолет, изчезващ в мъглата. Издокарацията Клод Рейнс погледна към Богарт.

— Може би ще е по-добре за известно време да изчезнеш от Казабланка — заяви той. — В Бразавил има гарнизон на Френския легион. Може пък да ме убедиш да ти уредя прехвърляне.

Боги леко се усмихна.

— Заповед за прехвърляне? С удоволствие бих попътувал. Но това по никакъв начин няма да се отрази на облога ни. Все още ми дължиш десет хиляди франка.

Рейнс повдигна вежди.

— И тези десет хиляди франка ще покрият нашите разноски.

— *Нашите* разноски ли? — попита изненадано Богарт.

Рейнс кимна.

— Аха.

Лойд ги изпрати с поглед, докато се отдалечаваха в нощта.

— Луи — казва Богарт. Симко знаеше, че гласът му е допълнително наслагвай след снимките. — Това може да е началото на едно прекрасно приятелство.

— Разбирате ли? — попита ученият, обръщайки поглед отново към камерата и към Шоу. — Може да гледате в момента как Сам свири „Докато времето минава“ за Рик, но краят е *Винаги неизменен*. Когато за пръв път гледате „Казабланка“, седите на ръба на стола, чудейки се дали Илза ще тръгне с Виктор Ласло или ще остане с Рик Блейн. Но отговорът винаги е бил и винаги ще бъде един и същ: проблемите на двама обикновени хора нямат абсолютно никакво значение в този побъркан свят.

— Искате да кажете, че бъдещето е също толкова неизменно, колкото и миналото? — попита Шоу, който изглеждаше по-несигурен от обикновено.

— Определено.

— Но, доктор Симко, с цялото ми уважение, това като че ли няма смисъл. Искам да кажа, а свободната воля?

Лойд скръсти ръце пред гърдите си.

— Няма такова нещо като свободна воля.

— Разбира се, че има — възрази Шоу.

Канадецът се усмихна.

— Знаех, че ще кажете това. Или по-точно, всеки, гледайки нашите кубове на Минковски отвън, е знаел, че ще го кажете... защото то вече е издялано върху камъка.

— Но как е възможно? Ние вземаме милион решения дневно; всяко от тях оформя бъдещето.

— Вие сте взели милион решения вчера, но те са неизменни — няма начин да се променят, колкото и да съжалявате за някои от тях. И вие ще вземете милион решения утре. Няма разлика. Вие *си мислите*, че имате свободна воля, но всъщност нямате.

— Да видим дали съм ви разбрал, доктор Симко. Вие твърдите, че виденията не са от едно от възможните развития на бъдещето. Твърдите, че са от *бъдещето* — единственото, което съществува.

— Абсолютно. Ние наистина живеем във вселената на блок на Минковски, и понятието за „сега“ всъщност е илюзия. Бъдещето, настоящето и миналото са еднакво реални и еднакво неизменни.

[1] В оригинала — Lloyd Simkoe. — Б.пр. ↑

13.

— Доктор Симко?

Беше привечер; Лойд най-накрая бе приключил с последното си интервю за деня, грабнал бе купчина доклади, за да ги чете преди лягане, и вече крачеше по една от скучните улици на Сен Жени. Беше се насочил към фурната и към магазина за млечни продукти, за да си купи хляб и сирене „Апенцелер“ за утрешната закуска.

Към него се приближаваше спретнат мъж, около трийсет и пет годишен. Носеше очила — доста необичайно в свят с толкова развита лазерна кератотомия — и тъмносин суитшърт. Имаше модна къса прическа, точно като Симко.

Лойд почувства пристъп на паника. Сигурно бе полудял да се появява сам на публично място, след като половината свят беше видял лицето му по телевизията. Погледна наляво и надясно, оценявайки маршрутите за бягство.

— Да? — попита той неуверено.

— Доктор Лойд Симко? — човекът говореше английски, но с френски акцент.

Лойд преглътна.

— Аз съм.

На другия ден щеше да говори с Беранже да му назначи охрана.

Изведнъж мъжът сграбчи ръката на Симко и започна да я разтърсва енергично.

— Доктор Симко, искам да ви благодаря! — Той не пускаше ръката му, сякаш за да попречи на възраженията му. — Да, да, знам, че не сте планирали да стане така, и предполагам, че някои хора са пострадали. Но аз трябва да ви кажа, че това видение е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало. То промени живота ми.

— А — каза Лойд, измъквайки ръката си от неговата. — Това е хубаво.

— Да, господине, преди видението бях различен човек. Никога не съм вярвал в Бог, дори и когато бях малко дете. Но видението ми... видението ми показва, че съм в църква и се моля сред множество хора.

— Молитви в сряда вечерта?

— Точно това си казах и аз, доктор Симко! Тоест не в момента на видението, а по-късно, когато по новините обявиха кое е времето на виденията. Молитви в сряда вечерта! Аз! От всички хора — точно аз! Е, не можех да отрека, че това нещо ми се е случило — явно беше, че по някое време между *сега* и *тогава* ще намеря своя път. Така че се сдобих с Библия — отидох в книжарницата и си купих. Никога не съм знаел, че има толкова различни видове! Толкова много различни преводи! Както и да е, избрах си една от онези, в които думите на Иисус са отпечатани в червено, и започнах да я чета. Предполагах, че рано или късно ще стигна до това, така че реших да проверя за какво става въпрос. И просто продължих да чета — дори прочетох всичките онези родословни дървета, онези прекрасни имена като музика: Исаара, Елиава... Какви велики имена! О, разбира се, доктор Симко, и да не бях имал видението, след двацет и една години пак щях да намеря всичко това, но благодарение на вас се захванах още сега, през 2009 година. Никога не съм се чувствал по-спокоен, по-обичан. Вие наистина ми направихте огромна услуга.

Лойд не знаеше какво да каже.

— Благодаря ви.

— Не, господине — аз ви благодаря! — Той още веднъж разтърси ръката на Симко и се втурна по пътя си.

Лойд се прибра вкъщи около 21 часа. Мичико му липсваше много и се зачуди дали да не й се обади, но в Токио беше пет часът сутринта — твърде рано за телефонни разговори. Прибра сиренето и хляба и седна да гледа телевизия — да си отдъхне малко, преди да се заеме с купчината доклади.

Започна да прехвърля каналите, докато една швейцарска телевизия не привлече вниманието му: обсъждаха Погледа в бъдещето. Водещата бе осъществила сателитна връзка със Съединените щати. Лойд разпозна интервюирания мъж по дългата му червеникавокафява коса: Поразителния Александър, майстор илюзионист и изобличител на предполагаеми медиуми. Лойд беше виждал този човек често по телевизията през годините, включително по „Вечерно шоу“. Пълното му име бе Реймънд Александър, професор в „Дюк“.

Интервюто явно беше подложено на допълнителен монтаж: журналистката говореше на фрески, а Александър отговаряше на английски и гласът на преводача говореше върху неговия глас, предавайки френската версия на онова, което бе казал американецът. Оригиналните думи на Александър едва се долавяха.

— Несъмнено сте чули — каза интервюиращата — как човекът от ЦЕРН заяви, че виденията показват единственото възможно бъдеще.

Лойд се надигна.

— *Oui* — отговори гласът на преводача. — Но това явно е абсурдно. Лесно може да се демонстрира, че бъдещето е податливо на промени. — Александър се размърда в креслото си. — В моето собствено видение бях в апартамента си. На моето бюро, тогава, както и сега, стоеше това. — Срещу него в студиото имаше маса. Той се наведе към нея и вдигна едно преспание. Камерата го даде в едър план: беше малахитов къс с малък златен трицератопс във вътрешността си.

— Може да ви изглежда безвкусно — продължи Александър, — но наистина държа на тази малка дрънкулка; тя ми е сувенир от пътешествието ми до Националния парк „Динозавър“, което ми достави истинско удоволствие. Но не държа на нея чак толкова, колкото на здравия разум.

Той се пресегна под масата, взе някакъв плат, разстла го на пода и сложи върху него преспанието. После пак се пресегна под масата, взе оттам чук и разби пред камерата малахита и динозавърчето на ситни парченца.

Александър се усмихна триумфално на камерата: здравият разум отново беше победил.

— Това преспание го имаше във видението ми; същото това преспание вече не съществува. Следователно каквото и да показват виденията, то не е неизменното бъдеще.

— Разбира се — обади се интервюиращата, — ние имаме само вашата дума, че преспанието е било във видението ви.

Александър изглеждаше раздражен, че почтеността му е поставена под въпрос. Но след миг кимна.

— Права сте да сте скептична — светът щеше да е по-добро място, ако бяхме малко по-недоверчиви. Факт е, че всеки може да направи сам подобен експеримент. Ако във видението ви е имало мебел, която притежавате в момента, счупете или продайте тази мебел.

Ако сте мярнали собствената си ръка във видението — направете си татуировка. Ако някой друг ви е видял и сте имали брада, направете си лицева електролиза, така че вече да не може да ви расте брада.

— Лицева електролиза! — възкликна интервюиращата. — Това изглежда като доста крайна мярка.

— Ако вашето видение ви притеснява и искате да се уверите, че то никога няма да се осъществи, това би било един от начините да го направите. Разбира се, най-ефективният начин за опровергаване на виденията ще е, ако се намери някой ориентир, който е видян от хиляди хора — да речем, Статуята на свободата — и той бъде съборен. Но предполагам, че Националната служба по парковете няма да ни позволи да го направим.

Лойд отново се облегна назад в дивана. Абсолютни глупости. Никое от нещата, които Александър предложи, не беше реално доказателство — и всички те бяха субективни; разчитаха на собствените разкази на зрителите за техните видения. И какъв страхотен начин да се изявиш по телевизията — не само за Александър, но и за всеки, който иска да бъде интервюиран. Достатъчно е само да изкажеш твърдение, че си опровергал неизменността на бъдещето.

Лойд погледна към часовника на една от полиците, монтирани по тъмноревените стени на апартамента. Беше 21:30, което означаваше, че е едва 1:30 следобед на границата между Колорадо и Юта, където се намира Националният парк „Динозавър“; Симко бе ходил веднъж там. Той поразмишлява още няколко минути, после взе телефона, разговаря със служител от бюро за справки и най-накрая се свърза с жена, работеща в магазин за сувенири в парка „Динозавър“.

— Здравейте — каза той. — Търся един предмет — преспание, направено от малахит.

— Малахит?

— Това е зелен минерал — сецате се, декоративен камък.

— А, да, разбира се. Тези, които имаме, са с малко динозавърче вътре. Имаме с тиранозавър рекс, стегозавър и трицератопс.

— Колко струва онова с трицератопса?

— Четиринайсет и деветдесет и пет.

— Приемате ли поръчки по пощата?

— Разбира се.

— Бих искал да купя едно такова преспание и да го изпратя на...
— Лойд млъкна, за да помисли. Къде беше „Дюк“, по дяволите? — В Северна Каролина.

— Добре. Какъв е пълният адрес?

— Не съм сигурен. Пишете просто: „За професор Реймънд Александър, университет «Дюк», Дърам, Северна Каролина“. Сигурен съм, че ще стигне до него.

— Обикновена пратка?

— Идеално.

Чукане на клавиши.

— Транспортните разходи са осем и петдесет. Как искате да платите?

— С кредитна карта.

— Номерът, моля?

Той извади портфейла си и ѝ прочете редицата от цифри, а също и датата на изтичане на кредитната карта и името си. После затвори телефона, седна обратно на дивана и скръсти ръце на гърдите си с чувство на задоволство.

Скъпи доктор Симко,

Простете ми, че ви безпокоя с този нечакан имейл; надявам се, че ще мине през вашия спам-филтър. Знам, че сигурно сте затрупан с писма след появата ви по телевизията, но просто исках да ви пиша, за да ви кажа какво въздействие имаше видението ми върху мен.

Аз съм на осемнайсет години и съм бременна. Бременността ми не е напреднала много — едва във втория месец съм. Все още не съм казала на приятеля си, нито пък на родителите ми. Мислех, че да съм бременна е възможно най-лошото нещо, което може да ми се случи: все още съм в гимназията, а приятелят ми ще започне да следва в университета наесен. Двамата все още живеем с родителите си и нямаме пари. Мислех, че няма как да отглеждаме дете... така че смятах да направя аборт. Вече си бях запазила час.

След това дойде видението — и беше невероятно! В него аз, Брад (това е приятелят ми) и нашата дъщеря бяхме заедно и живеехме в прекрасна къща след двайсет и една години. Дъщеря ми бе пораснала — даже беше малко по-голяма, отколкото съм аз сега — и бе толкова красива, и ни разказваше как е срещнала едно момче в училището, и питаше дали може да го доведе за вечеря някой път, и беше толкова сигурна, че ще го харесаме, и ние, разбира се, се съгласихме, защото тя бе наша дъщеря и това беше важно за нея...

Е, разбъбрих се. Същественото е, че видението ми ми показва, че всичко ще е наред. Отмених аборта и сега с Брад си търсим местенце, където да живеем заедно, и за моя изненада родителите ми се държаха добре, и дори ще ни помагат с наема.

Знам, че много хора ще ви кажат, че виденията са съсипали живота им. Просто исках да знаете, че моето видение ми беше от огромна полза и буквално спаси живота на малкото момиченце, което нося в себе си.

Благодаря ви... за всичко.

Джийн Алкот

Доктор Симко,

Сигурно сте чули по новините за хора, които са имали изумителни видения. Но не и аз. В моето видение бях в точно същата къща, в която живея и сега. Бях сам, което не е необичайно — децата ми са големи, а жена ми често е заета с работата си. Наистина няколко неща наоколо изглеждаха различни — мебелите бяха леко пренаредени, на една от стените имаше нова картина, — но нямаше никакви реални индикации за това, че съм в бъдещето.

И знаете ли какво? Това ми хареса. Аз съм щастлив човек: имам хубав живот. Това, че ще имам още две десетилетия абсолютно същия живот, е много

успокоителна мисъл. Тази работа с виденията преобърна живота на много хора, но явно не и моя. Просто исках да знаете това.

С най-добри пожелания,

Тони Дичичио

ПУБЛИКАЦИИ В УЕБСАЙТА НА „ПРОЕКТ МОЗАЙКА“

Бруклин, Ню Йорк: Добре де, в моя сън го имаше американското знаме, схващате ли? И на него имаше, мисля, 52 звезди: редица със седем звезди, после редица с шест, пак седем, пак шест и така нататък, общо 52. Сега, допускам, че 51-та звезда трябва да е Пуерто Рико, нали? Но направо ме подлудява, че не мога да се сетя коя ще е 52-та. Ако знаете, моля, пратете ми имейл...

Едмънтън, Албърта: Аз не съм много умен. Имам синдрома на Даун, но съм добър човек. Във видението ми говорех и използвах сложни думи, така че сигурно съм бил умен. Искам да бъда умен отново.

Индианаполис, Индиана: Моля, спрете да ми изпращате имейли, твърдящи, че аз ще бъда президент на Съединените щати през 2030 година; препълнихте ми пощенската кутия. Знам, че ще бъда президент — и когато имам властта за това, ще изпратя данъчните да проверят всеки, който ми каже отново...

Исламабад, Пакистан (автоматичен превод от оригиналния арабски): Във видението си имам две ръце... но сега съм само с една (аз съм ветеран от сухопътната война между Индия и Пакистан). Нямах усещането, че съм с протеза. Надявам се да ми пише всеки, който има някаква

информация за изкуствени крайници или може би дори регенериране на крайници след двацет и една години.

Чангжоу, Китай (автоматичен превод от оригиналния мандарин): Аз явно ще съм мъртъв след двацет и една години, което не е изненада за мен, защото съм доста стар сега. Но се интересувам от всякакви новини за моите деца, внуци и правнуци. Имената им са...

Буенос Айрес, Аржентина: Почти всички, с които говорих, във виденията си са имали почивен ден или празник. Но третата сряда през октомври, доколкото знам, не е празник никъде в Южна Америка, затова си мисля, че сме преминали на четиридневна работна седмица с почивен ден в сряда. Аз бих предпочел тридневна почивка през уикенда. Някой да знае нещо по въпроса?

Оукланд, Нова Зеландия: Знам четири от печелившите числа в тегленето на лотарията от 10 октомври 2030 година — в моето видение осребрявах билет с печалба 200 долара за уцелването на тези четири числа. Ако знаете други печеливши числа в същата лотария, бих искал да обменя информация с вас.

Женева, Швейцария (публикувано на четиринайсет езика): Ако някой има информация за убийството на Теодосиос (Тео) Прокопидис, моля да се свърже с мен на...

14.

ДЕН ШЕСТИ: НЕДЕЛЯ, 26 АПРИЛ 2009 Г.

Лойд и Тео обядваха заедно в голямата столова в контролния център на Големия адронен колайдер. Около тях останалите физици спореха, излагаха теории и интерпретации, с които да обяснят Погледа в бъдещето — през последния час беше опровергана една обещаваща теория, свързана с повреда на един от квадруполните магнити. Показа се, че магнитът си работи идеално, а повреда е била в тестващата апаратура.

Лойд ядеше салата, а Тео си бе донесъл от кебапа, който беше сготвил предишната вечер, и сега го бе подгрял в микровълновата печка.

— Хората се справят по-добре, отколкото очаквах — каза Лойд. Прозорците гледаха към вътрешния двор, „ядрото“, където бяха разцъфтели пролетните цветя. — Толкова много смърт, толкова много разрушения. Но хората се съвзеха, върнаха се на работа и продължиха да живеят.

Тео кимна.

— Чух един човек по радиото сутринта. Той каза, че имало много по-малко посещения при психолози, отколкото се е очаквало. Всъщност много хора са отменили предварително заплануваните часове за терапия след Погледа в бъдещето.

Лойд вдигна вежди.

— Защо?

— Според него е заради катарзиса. — Тео се усмихна. — Казвам ти, добрият стар Аристотел е знаел за какво говори: дай на хората шанс да освободят емоциите си и те ще са много по-здрави след това. Толкова много хора са загубили някого, на когото държат, по време на Погледа в бъдещето; изливането на тъгата е много полезно от психологическа гледна точка. Човекът по радиото заяви, че нещо подобно се е случило преди десетина години, когато загина принцеса Даяна; посещенията при терапевти по целия свят са намалели за

месеци напред. Естествено най-големият катарзис е бил в Англия, но след смъртта на Ди дори и двайсет и седем процента от американците са се почувствали така, сякаш са изгубили някой, когото познават лично. — Пауза. — Разбира се, не можеш да понесеш лесно загубата на брачен партньор или дете, но чичо? Далечен братовчед? Актьор, когото си харесвал? Някой от колегите ти? Това е голямо освобождаване на емоции.

— Но ако всеки премине през това...

— Точно такава му беше идеята — прекъсна го Тео. — Разбираш ли, обикновено, ако загубиш някого при злополука, си съсипан и това трае месеци или години... С хората около теб затвърждаваш правото си да си тъжен. „Ще отнеме време“ — казват те. Всеки ти оказва емоционална подкрепа. Но ако всички други също са претърпели загуба, вече го няма този ефект на патерицата; няма кой да ти каже утешителни думи. Нямах друг избор, освен да се вземеш в ръце и да се върнеш на работа. Същото е като онези, които живеят във военно време — всяка война е много по-опустошителна, отколкото която и да било отделно взета човешка трагедия, но след като свърши войната, много хора просто продължават да живеят. Всеки страда в еднаква степен; просто се абстрахираш, забравяш и продължаваш напред. Явно и сега се случва същото.

— Не мисля, че Мичико някога ще преодолее загубата на Тамико. — Мичико щеше да си дойде от Япония тази вечер.

— Не, разбира се, че няма. Не и в смисъл, че някога ще спре да я боли. Но тя ще продължи да живее живота си; какво друго може да направи? Наистина няма друг избор.

В този момент до масата им изникна Франко дела Робия, братат физик на средна възраст.

— Имате ли нещо против да се присъединя?

Лойд го погледна.

— Здравсти, Франко. Разбира се, че не.

Тео отмести стола си вдясно и Дела Робия седна.

— Грещиш за Минковски, знаеш ли — каза Дела Робия, поглеждайки Лойд. — Виденията не може да са от действителното бъдеще.

Лойд си бодна от салатата.

— И защо?

— Ами виж: да приемем, че си прав. След двайсет и една години ще има връзка между бъдещото ми „аз“ и миналото ми „аз“. Тогава миналото ми „аз“ ще види точно какво върши бъдещото ми „аз“. Бъдещото ми „аз“ може да няма никакви явни индикации, че връзката е започнала, но това няма значение; аз ще знам с точност до секундата кога връзката ще започне и кога ще свърши. Не знам какво е показало твоето видение, Лойд, но в моето бях на място, което мисля, че е Соренто, и седях на тераса с изглед към залива на Неапол. Много красиво, много приятно — но съвсем не това, което бих правил на 23 октомври 2030 година, ако знаех, че съм в контакт с миналото си „аз“. По-скоро щях да съм на място, където няма нищо, което да отклони вниманието на моето минало „аз“ — да речем, в празна стая или просто щях да съм обърнат към гола стена. И точно в 19:21 по Гринуич щях да започна да изреждам на висок глас факти, които бих искал миналото ми „аз“ да знае: „На 11 март 2012 внимавай, като пресичаш «Виа Коломбо», за да не се спънеш и да си счупиш крака“; „В твоето време една акция на «Бертелсман» струва 42 евро, но през 2030 ще бъде 650 евро, така че си накупувай повечко, за да си осигуриш старините“; „Ето списък на всички световни шампиони между твоето и моето време“. Нещо такова; ще съм записал всичко това на хартия и просто ще го прочета, като ще вкарам толкова полезна информация, колкото е възможно да се прочете за този отрязък от минута и четирийсет и три секунди. — Италианският физик млъкна за момент. — Фактът, че никой не съобщава за видение, в което прави нещо подобно, означава, че това не може да бъде истинското бъдеще на времевата линия, в която се намираме.

Лойд се намръщи.

— Може и някои хора да са го направили. Всъщност на обществеността е известен само нищожен процент от милиардите видения, които сигурно е имало. Ако исках да подсказва на себе си за някакви акции, без да зная, че бъдещето е неизменно, първото нещо, което бих казал на миналото си „аз“, щеше да е: „Не казвай това на никого.“ Може би хората, направили онова, което предлагаш, просто си мълчат.

— Ако няколко десетки души имаха видения — отвърна Дела Робия, — това сигурно щеше да е възможно. Но милиарди? Все някой

щеше да си признае. Всъщност аз твърдо вярвам, че почти всички щяха да се опитат да се свържат с предишното си „аз“.

Лойд погледна към Тео, после отново към Дела Робия.

— Не и ако знаят, че е безполезно; не и ако знаят, че каквото и да кажат, не могат да променят нещата, които вече са издялани върху камъка.

— Или може би всички са забравили — предположи Тео. — Може би между сега и 2030 година споменът за виденията ще изчезне. В края на краищата спомените за сънищата изчезват. Дори и да си спомняш някой сън при събуждането си, няколко часа по-късно не е останала и следа от него. Може би виденията ще се заличат през следващите двайсет и една години.

Дела Робия поклати решително глава в знак на отрицание.

— Дори и случаят да беше такъв — а няма никаква причина да мислим, че е така, — всички медийни отразявания на виденията щяха да оцелеят до 2030 година. Всички новинарски репортажи, всички телевизионни предавания, всички неща, които хората са написали в дневниците си и в писмата до приятели. Психологията не е моята област; не мога да дискутирам несвършената природа на човешката памет. Но хората *ще знаят* какво се е случило на 23 октомври 2030 година и мнозина ще се опитат да се свържат с миналото.

— Чакай малко — възкликна Тео, вдигайки вежди. — Чакай малко! — Лойд и Дела Робия се обърнаха към него. — Не разбирате ли? Това е законът на Нивън!

— Какво? — каза Лойд.

— Кой е Нивън? — попита Дела Робия.

— Американски писател фантаст. Той твърди, че във всяка вселена, в която пътуването във времето е възможно, никога няма да бъде изобретена машина на времето. Дори е написал кратък разказ, в който да илюстрира това: един учен изгражда машина на времето и тъкмо когато приключва работата си, поглежда нагоре и вижда как слънцето се превръща в свръхнова — вселената по-скоро ще го унищожи, отколкото да позволи парадоксите, присъщи на пътуването във времето.

— Е, и? — попита Лойд.

— Комуникацията със своето „аз“ в миналото е форма на пътуване във времето — така се изпраща информация назад във

времето. И вселената може да попречи на онези, които се опитат да направят това — не чрез нещо толкова грандиозно като избухване на слънцето, а просто като предотврати комуникацията. — Тео премести погледа си от Лойд към Дела Робия и обратно. — Не разбирате ли? Сигурно това се опитвам да направя през 2030 година — да се свържа със себе си и затова нямам никакво видение.

Лойд се опита гласът му да звучи по-меко.

— Има много доказателства от виденията на други хора, че наистина си умрял през 2030 година, Тео.

Младият грък отвори уста, сякаш за да възрази, но я затвори. След миг се обади отново:

— Прав си. Прав си. Съжалявам.

Лойд кимна; той не си беше давал сметка по-рано колко тежко трябва да е всичко това за Тео. Обърна се и погледна към Дела Робия.

— Добре, Франко, ако виденията не са от нашето бъдеще, тогава какво описват?

— Алтернативна времева линия, разбира се. Това е напълно основателно, като се има предвид МСИ^[1]. — Многосветовата интерпретация на квантовата физика твърдеше, че всеки път, когато едно събитие може да протече по два начина, вместо да се случи едното или другото събитие, се случват и двете, всяко в отделна вселена. — По-конкретно, виденията представят вселената, която се разделя с нашата вселена в момента на твоя експеримент с Големия адронен колайдер; те показват бъдещето такова, каквото би било във вселена, в която ефектът на преместването във времето *не се е* осъществил.

Но Лойд поклати глава.

— Не вярваш все още в МСИ, нали? ТИ^[2] я измести.

Стандартният аргумент в подкрепа на многосветовата интерпретация беше мисленият експеримент с котката на Шрьодингер: слага се котка в затворена кутия с шишенце с отрова, което има петдесет процента шанс да бъде отворено през следващия един час. Като изтече часа, се отваря кутията и се проверява дали котката е още жива. Съгласно Копенхагенската интерпретация — стандартната версия на квантовата механика, — докато някой не погледне вътре, котката не е нито жива, нито мъртва, а по-скоро в суперпозиция от тези две състояния; актът на поглеждането — или наблюдението —

предизвиква колапс на вълновата функция, карайки котката да заеме едно от двете възможни състояния. Тъй като при наблюдението събитията могат да се развият по два различни начина, многосветовата интерпретация твърди, че това, което всъщност се случва, е, че вселената се разцепва на две в момента, в който е извършено наблюдението. В едната вселена котката е жива, а в другата — мъртва.

Джон Г. Крамър, физик, който често бе работил с ЦЕРН, но беше от университета във Вашингтон, Сиатъл, не харесваше това, че в Копенхагенската интерпретация се набляга върху наблюдателя. През 1980 година той бе предложил алтернативно обяснение: ТИ, трансакционалната интерпретация. През деветдесетте години на двайсети век и първото десетилетие на двайсет и първи ТИ набираше все по-голяма популярност сред физиците.

Да приемем, че клетката котка на Шрьодингер в един момент е затворена в кутията и окото на наблюдателя в един момент, час по-късно, поглежда към котката. В ТИ котката изпраща реална, физическа „предлагаща“ вълна, която пътува напред към бъдещето и назад към миналото. Когато предлагащата вълна достигне окото, то изпраща „потвърждаваща“ вълна, която пътува назад към миналото и напред, към бъдещето. Предлагащата вълна и потвърждаващата вълна се неутрализират взаимно навсякъде другаде във вселената, освен по правата линия между котката и окото, където те се подсилват взаимно, създавайки трансакция. Тъй като котката и окото комуникират през времето, няма двусмисленост и няма нужда от неустойчиви фронтове на вълната: котката си съществува вътре в кутията по същия начин, както и когато е наблюдавана. Няма и разцепване на вселената на две; тъй като трансакцията покрива целия релевантен период, няма нужда от разклоняване: окото вижда котката такава, каквато винаги е била, независимо дали е жива или мъртва.

— Ти би харесал ТИ — каза Дела Робия. — Тя отрича свободната воля. Всеки излъчен протон знае какво ще го погълне в края на краищата.

— Разбира се — кимна Лойд. — Приемам, че ТИ подкрепя идеята за блоковата вселена^[3], но всъщност твоята многосветова интерпретация е тази, която отрича свободната воля.

— Как можеш да твърдиш такова нещо? — попита Дела Робия с характерното италианско раздражение.

— Сред многото светове няма йерархия — обясни Лойд. — Да речем, че аз си вървя и стигам до разклонение. Мога да тръгна наляво, мога да тръгна и надясно. Кой път ще избира?

— Който искаш! — възкликна Дела Робия. — Свободна воля!

— Глупости — отсече Лойд. — Според МСИ ще избира този път, който другата ми версия няма да избере. Ако той тръгне надясно, аз ще трябва да тръгна наляво. Ако тръгна надясно, той ще трябва да тръгне наляво. Човек трябва да е много арогантен, за да си мисли, че само неговият избор се взима под внимание, а другият избор е просто алтернатива, която трябва да бъде оползотворена в другата вселена. Многосветовата интерпретация дава илюзията за избор, но всъщност е напълно детерминистична.

Дела Робия се обърна към Тео и разпери ръце, апелирайки към здравия му разум.

— Но ТИ зависи от вълни, които пътуват назад във времето!

Гласът на Тео беше мек.

— Мисля, че ни беше демонстрирано много ясно, че изпращането на информация назад във времето е нещо реално, Франко — заяви той. — А и Крамър всъщност казва, че трансакцията се осъществява атемпорално — извън времето.

— Освен това — добави Лойд, разгорещен от битката, в която сега имаше съюзник — твоята версия за случилото се е версията, изискваща пътуване във времето.

Дела Робия изглеждаше шокиран.

— Какво? Как? Виденията просто изобразяват паралелна вселена.

— Всички паралелни вселени, които могат да съществуват според многосветовата интерпретация, биха се движи темпорално крачка в крачка с нашата вселена; ако можеше да виждаш в една паралелна вселена, ти щеше да видиш днешния ден, 26 април 2009 година; цялата концепция на квантовите изчисления изисква паралелните вселени да се движат в крачка с нашата вселена. Така че ако можеше да виждаш в някоя паралелна вселена, ти би видял например свят, в който отиваш и сядаш ей там при Майкъл Бър, вместо тук, при мен и Тео, но все пак щеше да е сега. Какво според теб може да е прибавило контакта с паралелната вселена *отгоре на това*, че

видяхме бъдещето? Достатъчно трудно е да се приеме една от двете идеи, без да се налага да се приема и другата...

Към масата им се приближи Джейк Хоровиц.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — намеси се той, — но някой те търси по телефона, Тео. Казва, че е относно публикацията ти в сайта Мозайка.

Тео бързо се отдалечи от масата, зарязвайки наполовина изядения кебап.

— Трета линия — извика тътрещият се подире му Джейкъб.

Имаше свободен кабинет веднага след столовата. Тео се шмугна вътре. На индикатора на телефона пишеше: „Неизвестен номер“. Тео вдигна слушалката.

— Ало. Тео Прокопидис слуша.

— Господи! — отвърна на английски мъжки глас от другата страна на линията. — Това е странно — да говориш с някой, за когото знаеш, че ще бъде убит.

Тео нямаше какво да отвърне на тези думи, така че просто попита:

— Имате ли някаква информация за убийството ми?

— Да, така мисля. Четох нещо за това във видението ми.

— И какво пишеше там?

Човекът преразказа същността на онова, което беше прочел. Нямахме нови факти.

— Имаше ли там нещо за онези, които са останали живи?

— Какво имате предвид? Не говорим за самолетна катастрофа.

— Не, не, имам предвид имаше ли нещо за онези, които са ме надживели. Сещате се — дали съм имал жена или деца.

— А, да. Да видим дали си спомням...

Да видим дали си спомням... Бъдещето на Тео бе абсолютно несъществуващо; на никого не му пукаше за него. То не беше важно, не беше реално. Просто някакъв човек, за когото са прочели нещо.

— Да — каза гласът. — Ще ви надживеят синът ви и жена ви.

— Имаше ли ги имената им във вестника?

Човекът издиша в слушалката, докато мислеше.

— Мисля, че синът беше Константин.

Константин. Името на баща му; да, Тео винаги бе мислил, че може да кръсти сина си така.

— А майката на момчето? Жена ми?

— Съжалявам, но не помня.

— Моля ви, опитайте.

— Не, съжалявам. Просто не си спомням.

— Можете да се подложите на хипноза.

— Да не сте луд? Няма да го направя. Вижте, обадих се, за да ви помогна; мисля, че ви направих добра услуга, не сте ли съгласен? Реших, че това ще бъде едно добро дело. Но нямам намерение да се подлагам на хипноза, да се тъпча с лекарства или нещо подобно.

— Но жена ми... вдовицата ми... Трябва да знам коя е тя.

— Защо? Аз не знам за коя ще съм женен след двайсет и една години — защо вие трябва да знаете?

— Тя може да има нишка към това защо съм бил убит.

— Да, предполагам. Може би. Но аз направих всичко, каквото можах за вас.

— Но вие сте видели името! Вие знаете името!

— Както казах — не го помня. Съжалявам.

— Моля ви... Ще ви платя.

— Сериозно, човече, не си го спомням. Но вижте, ако си го спомня, ще ви звънна пак. Това е всичко, което мога да направя.

Тео се насили да не протестира отново. Сви устни, после кимна сериозно.

— Добре. Благодаря ви. Благодаря ви за времето, което ми отделихте. Може ли само да ми кажете името си, за записките ми?

— Съжалявам, човече. Както казах, ако се сетя нещо друго, ще се обадя.

И връзката прекъсна.

[1] МСИ — многосветова интерпретация (Many-worlds interpretation) — интерпретация на квантовата механика, предполагаща съществуването на паралелни вселени с еднакви природни закони, но в различни състояния. — Б.пр. ↑

[2] ТИ — трансакционална интерпретация (transactional interpretation) — интерпретация на квантовата механика, разглеждаща квантовите взаимодействия като стояща вълна, формирана от интерференцията между движещи се напред и назад във времето вълни. — Б.пр. ↑

[3] Теория за блоковата вселена — теория, която описва време-пространството като неизменен, статичен блок. — Б.пр. ↑

15.

Същата вечер Мичико се върна от Токио. Изглеждаше ако не умиротворена, то поне не и разкъсваща се отвътре.

Лойд, който бе прекарал следобеда, правейки нов цикъл от компютърни симулации, мина да я вземе от женевското летище, откара я на десетина километра оттам, в апартамента си в Сен Жени, а после...

После се любиха, за пръв път през последните пет дни, след Погледа в бъдещето. Беше привечер; осветлението в стаята бе изключено, но през пердетата проникваха най-различни отблясъци от отвън. Лойд по принцип беше по-авантюристичен от нея, въпреки че тя го настигаше с добри темпове. Може би неговите вкусове бяха твърде диви и твърде западни за нея в самото начало, но с течение на времето стана по-благосклонна към неговите предложения, а той винаги се стремеше да бъде внимателен любовник. Но днес всичко бе машинално. Мисионерската поза, нищо повече. Обикновено чаршафите им бяха влажни от потта им, когато свършеха, но днес бяха почти сухи. Даже не бяха и събрани.

Лойд лежеше по гръб, гледайки в тъмния таван. Мичико лежеше до него, бледата ѝ ръка галеше голите му космати гърди. Мълчаха дълго време, всеки сам с мислите си.

Най-накрая Мичико се обади:

— Видях те по CNN, когато бях в Токио. Наистина ли вярваш, че нямаме свободна воля?

Лойд беше изненадан.

— Е — каза той най-накрая, — ние си мислим, че имаме. Но предопределеността е константа в много религиозни системи. Да вземем Тайната вечеря. Иисус казал на Петър... а имай предвид, че Петър е камъкът, върху който Иисус е заявил, че ще издигне църквата си... Та Иисус казал, че Петър ще се отрече три пъти от него. Петър възразил, че няма начин да направи такова нещо, но, разбира се, го направил. И Юда Искариотски — една трагична фигура, винаги съм смятал така — е бил предопределен да предаде Христос на властите,

независимо дали го е искал, или не. Концепцията, че имаш роля, която трябва да изиграеш, съдба, която трябва да се изпълни, е много по-стара от концепцията за свободната воля. — Той направи пауза. — Да, аз наистина вярвам, че бъдещето е толкова неизменно, колкото и миналото. И несъмнено Погледът в бъдещето потвърждава това; ако бъдещето не е неизменно, как биха могли всички да имат видения от едно и също бъдеще? Нямаше ли всички видения да бъдат несъгласувани и всъщност щяха ли изобщо да бъдат възможни?

Мичико се намръщи.

— Не знам. Не съм сигурна. Имам предвид, какъв е смисълът на случващото се, ако всичко е вече предопределено?

— Какъв е смисълът да четеш роман, чийто край е вече написан? Тя прехапа долната си устна.

— Концепцията за блоковата вселена е единственото нещо, което има смисъл във вселената на относителността — заяви Лойд. — В действителност само относителността може да се разпорежда: относителността казва, че никоя точка в пространството не е по-важна от някоя друга; няма фиксирана точка, спрямо която да се измерват останалите местоположения. По същия начин теорията за блоковата вселена казва, че няма момент във времето, който да е по-важен от някой друг; „сега“ е пълна илюзия, а ако няма такова нещо като универсално „сега“, ако бъдещето е вече написано, тогава явно свободната воля също е илюзия.

— Аз не съм толкова сигурна като теб — не се съгласи Мичико. — Струва ми се, че имам свободна воля.

— Дори след всичко това? — попита Лойд. Гласът му беше станал малко по-остър. — Дори след Погледа в бъдещето?

— Има и други обяснения за съгласуваната версия на бъдещето — каза Мичико.

— Така ли? Какви например?

— Че това е само един от многото възможни варианти на бъдещето, едно хвърляне на заровете. Ако Погледът в бъдещето бъде възпроизведен отново, можем да видим напълно различно бъдеще.

Лойд поклати глава, косата му изшумоля върху възглавницата.

— Не — отхвърли идеята той. — Има само едно бъдеще, точно както има и само едно минало. Всички други интерпретации нямат смисъл.

— Но да живееш без свободна воля...

— Така стоят нещата, не разбираш ли? — отсече Лойд. — Няма свободна воля. Няма избор.

— Но...

— Няма „но“.

Мичико млъкна. Гърдите на Лойд се вдигаха и спадаха бързо и несъмнено тя усещаше как се е разтуптяло сърцето му. Дълго време цареше тишина, а най-накрая Мичико промърмори:

— Аха...

Лойд вдигна вежди, въпреки че тя не можеше да види изражението му. Но Мичико по някакъв начин усети движението на лицевите му мускули.

— Схванах — каза тя.

Лойд беше раздразнен и го показа с тона си:

— Какво?

— Схванах защо си непреклонен относно неизменното бъдеще. Защо вярваш, че няма такова нещо като свободната воля.

— И защо е така?

— Заради това, което се случи. Заради всички хора, които умряха, и всички останали, които бяха наранени. — Направи пауза, сякаш очакваше той да довърши мисълта ѝ. Когато Лойд не се обади, тя продължи: — Ако имаме свободна воля, би трябвало да обвиняваш себе си за онова, което се случи; би трябвало да поемеш отговорността. Всичката тази кръв щеше да тежи на твоята съвест. *Que sera est.* Каквото ще бъде, вече е. Ти си натиснал бутона, поставяйки началото на експеримента, защото винаги си натискал и винаги ще натискаш този бутон; той е толкова замръзнал във времето, колкото и всеки друг момент.

Лойд не отговори нищо. Нямахше какво да каже. Тя беше права, разбира се. Почувства как бузите му пламват.

Толкова ли беше прозрачен? И толкова отчаян?

В никоя физическа теория няма нищо, което би могло да предвиди Погледа в бъдещето. Той не беше някой медик, неосведомен за страничните ефекти — не ставаше дума за лекарска небрежност. Никой — нито Нютон, нито Айнщайн, нито Хокинг — не би могъл да предвиди резултатите от експеримента с Големия адронен колайдер.

Не бе направил нищо нередно.

Нищо.

И въпреки това...

И въпреки това би дал всичко, за да промени случилото се. Всичко.

И знаеше, че ако допусне дори за секунда възможността, че то би могло да се промени, че би могло да се случи по различен начин, като се избегнат всичките тези катастрофи на коли, падания на самолети, прекъснати операции и катурвания по стълбите, ако можеше да спаси живота на малката Тамико, тогава би прекарал остатъка от живота си, смазан от вината за онова, което се беше случило. Минковски го бе спасил.

И Лойд се нуждаеше от това спасение. Нуждаеше се от него, ако искаше да продължи, ако искаше да следва светещия си път през куба, без да се изтезава.

Онези, които искаха да вярват, че виденията не отразяват действителното бъдеще, се надяваха, че взети в съвкупност, виденията не са съгласувани: че в някое от виденията президентът на Съединените щати ще е демократ, докато в друго в Овалния офис ще бъде републиканец. Че в някое от виденията летящите коли ще са навсякъде, а в друго всички лични превозни средства ще бъдат забранени в полза на обществения транспорт. Че в някое от виденията извънземни ще посетят Земята, а в друго ще открием, че наистина сме сами във вселената.

Но „Проектът Мозайка“ на Мичико беше огромен успех, с над сто хиляди публикации на ден, и всички те в съвкупност отразяваха последователна, непротиворечива, правдоподобна 2030 година, и всяко видение беше керемидата в общото цяло.

През 2017 година, на възраст деветдесет и една години, Елизабет II, кралицата на Англия, Шотландия, Северна Ирландия, Канада, Бахамите и безброй други места, умира. Чарлс, нейният син, по това време на шейсет и девет, е абсолютно изкуфял, и с известен натиск от съветниците си избира да не се качи на трона. Уилям, най-големият син на Чарлс, следващият поред наследник на короната, шокира света, като се отказва от трона, принуждавайки парламента да обяви края на монархията.

Квебек все още е част от Канада; отцепниците са малобройно, но шумно малцинство.

През 2019 година в Южна Африка приключва продължилият дълго време процес срещу апартейда за престъпления против човечеството; осъдени са повече от хиляда души. Президентът Дезмънд Туту, осемдесет и осем годишен, помилва всичките осъдени, което, както се изразява той, е не само акт на християнско опрощение, но и затваряне на глава от историята.

Все още никой не е стъпил на Марс — оказало се беше, че първите видения, твърдящи обратното, са просто виртуални симулации на Уолт Дисни.

Президентът на Съединените щати е мъж, афроамериканец. Явно междувременно не е имало жена американски президент. Но пък Католическата църква е разрешила ръкополагането на жени.

Куба вече не е комунистическа; Китай е последната останала комунистическа държава и контролът ѝ върху населението изглежда толкова здрав, колкото е бил и двацет и една години по-рано. Населението на Китай е почти два милиарда.

Изтъняването на озоновия слой е значително; хората носят шапки и слънчеви очила дори в облачни дни.

Колите не могат да летят — но могат да левитират на около два метра над земята. От една страна, строенето на пътища е намаляло в много страни по света. Колите вече не се нуждаят от равна, гладка повърхност; на някои места пътищата даже са демонтирани и заменени с градини. От друга страна, пътищата вече се износват толкова слабо, че онези от тях, които са оцелели, изискват много малко грижи.

Не е имало второ пришествие на Христос.

Мечтите за изкуствен интелект все още са неосъществени. Въпреки че гъмжи от компютри, умеещи да говорят, няма такива, показващи признаци на съзнание.

Броят на активните сперматозоиди в мъжката сперма продължава да спада стремително по целия свят. В развитите страни изкуственото оплождане е нещо обичайно и се заплаща от социални медицински програми в Канада, Европейския съюз и дори Съединените щати. В Третия свят раждаемостта е спаднала за пръв път в историята.

На 6 август 2030 година — осемдесет и петата годишнина от пускането на атомната бомба над Хиросима — по време на

церемонията в града се съобщава за световната забрана за разработване на атомно оръжие.

Въпреки забраната за ловуването им, кашалотите са изчезнали преди 2030 година. Над сто екземпляра са извършили самоубийство през 2022 година, изхвърляйки се на брегове по целия свят. Никой не знае причината за това.

В името на здравия разум четиринайсет от най-големите северноамерикански вестници са се договорили да спрат публикуването на хороскопи, обявявайки, че тиражирането на подобни безсмислици е в противоречие с основната им цел — разпространяване на истината.

През 2014 или 2015 година е открито лекарство против СПИН. Жертвите в цял свят на болестта се оценяват на седемдесет и пет милиона — колкото се смята, че и Черната смърт е убила седемстотин години по-рано. Лекарството за рак все още се изплъзва, но много форми на диабет могат да бъдат диагностицирани и излекувани още в утробата, преди раждането.

Нанотехнологиите все още не са реалност.

Джордж Лукас все още не е завършил деветте серии на сагата си „Междузвездни войни“.

Пушенето е забранено на всички обществени места, включително на открито в Съединените щати и Канада. Коалиция от държави от Третия свят е подала иск срещу Съединените щати в Международния съд в Хага за умишлено рекламиране на цигарите в развиващите се страни.

Късметът е напуснал Бил Гейтс: акциите на „Майкрософт“ са се сринали катастрофално през 2027 година, в отговор на новата версия на „Проблем 2000“. Старият софтуер на „Майкрософт“ е съхранявал датите във формата на трийсет и две битови низове, представляващи броят секунди, изминали след 1 януари 1970 година; тези трийсет и два бита стават недостатъчни през 2027 година. Опитите на ключови служители на „Майкрософт“ да продадат акциите си довеждат до още по-голямото им обезценяване. Най-накрая компанията обявява банкрут през 2029 година.

Средният доход в Съединените щати е 157 000 долара годишно. Един хляб струва четири долара.

Най-касовият филм на всички времена е римейкът от 2026 година на „Война на световите“.

Изучаването на японски език е задължително за магистрите по бизнес администрация в Харвардското бизнес училище.

Модните цветове за 2030 година са бледожълто и яркооранжево. Жените отново носят дълги коси.

Носорозите се развъждат във ферми специално заради роговете им, все още струващи скъпо на изток. Те вече не са застрашени от изчезване.

Убийството на горила в Заир се наказва със смърт.

Доналд Тръмп е построил пирамида в пустинята Невада, която да приюти тленните му останки. Тя е с десет метра по-висока от Голямата пирамида в Гиза.

Световните серии по бейзбол през 2029 година са спечелени от „Хонолулу вулканос“.

Островите Търкс и Кейкс са се присъединили към Канада през 2023 или 2024 година.

След ДНК тестове, твърдо доказващи, че са екзекутирани стотина невинни, в САЩ е отменено смъртното наказание.

Пепси е спечелила войната срещу Кока-кола.

Имало е ново голямо сриване на пазара на акциите; онези, които знаят коя година се е случило това, явно пазят информацията за себе си.

Съединените щати най-накрая са преминали към метричната система.

Индия е изградила първата постоянна база на Луната.

Води се война между Гватемала и Еквадор.

Населението на света през 2030 година е единайсет милиарда; четири милиарда от тях са родени след 2009 година и те никога не са имали видения.

Мичико и Лойд ядяха късна вечеря в апартамента си. Лойд беше направил раklet — топено сирене, сервирано върху варени картофи; традиционно швейцарско ястие, което много бе започнал да харесва. Заедно с него си отвориха бутилка „Блаубургундер“; Лойд никога не бе

пиел много, но виното се лееше толкова свободно в Европа, а и той беше на възраст, в която чаша или две на ден бяха полезни за сърцето.

— Няма да узнаем със сигурност, нали? — попита Мичико, след като си хапна малко парченце картоф. — Няма да узнаем коя е тази жена, с която си бил, или кой е бащата на детето ми.

— Разбира се, че ще узнаем — възрази Лойд. — Вероятно ще узнаеш кой е бащата по някое време през следващите тринайсет или четиринайсет години — преди детето да се роди. А аз ще узная коя е тази жена, когато най-накрая я срещна — със сигурност ще я разпозна, дори и да е с години по-млада, отколкото беше във видението ми.

Мичико кимна, сякаш това бе очевидно.

— Имам предвид, че няма да узнаем до момента на сватбата ни — каза тя тихо.

— Да — съгласи се Лойд. — Няма да узнаем.

Тя въздъхна.

— Какво смяташ да правиш?

Той вдигна поглед от масата и го впери в Мичико. Устните ѝ бяха стиснати; може би се опитваше да избегне треперенето им. На ръката ѝ беше годежният пръстен — толкова по-малко от онова, което би искал да ѝ даде, и толкова повече от онова, което можеше да си позволи в действителност.

— Никак не е честно — въздъхна той. — Имам предвид... Господи, дори Елизабет Тейлър сигурно е вярвала в онова „докато смъртта ни раздели“ всеки път, когато се е омъжвала; никой не би трябвало да се жени, ако знае, че бракът е обречен на провал.

Усещаше, че Мичико го гледа, че търси погледа му.

— Значи това е решението ти? — попита тя. — Искаш да отменим годежа?

— Обичам те — отговори Лойд най-накрая. — Знаеш това.

— Тогава какъв е проблемът? — настоя Мичико.

Какъв беше проблемът наистина? Разводът ли бе това, което го ужасяваше, или *мръсният* развод — като този, през който бяха преминали родителите му? Кой би предположил, че толкова просто нещо като разделянето на общото имущество може да премине в непримирима война с ужасни обвинения от двете страни? Кой би могъл да допусне, че двама души, които са икономисвали и спестявали

и са правели жертви години наред, за да си купуват един на друг скъпи коледни подаръци като символи на своята любов, ще използват ръката на закона, за да измъкнат обратно тези подаръци от единствения човек на света, за когото те са означавали нещо? Кой би си помислил, че двойка хора, които са толкова съобразителни, че да дадат на децата си имена, които са анаграми — Лойд и Доли^[1], — биха се променили дотолкова, че да използват същите тези деца като пионки, като оръжия?

— Съжалявам, скъпа — каза Лойд. — Сърцето ми се къса, но просто не знам какво искам да направя.

— Твоите родители преди доста време резервираха билети, за да дойдат в Женева, същото направи и майка ми — напомни Мичико. — Ако няма да се женим, трябва да кажем на хората. Трябва да вземеш решение.

Тя не е разбрала, помисли си Лойд. Не е разбрала, че решението му вече е взето; че всичко, каквото ще направи или е направил, вече е записано в блока на вселената. Не беше вярно, че той трябва да вземе решение; по-скоро решението, което вече е взето, просто трябваше да бъде огласено.

И така...

[1] В оригинала — Lloyd и Dolly. — Б.пр. ↑

16.

Беше време Тео да се прибере вкъщи. Не в апартамента си в Женева, който бе наричал дом през последните две години, а вкъщи, в Атина. При корените си.

А и, честно казано, щеше да е разумно от негова страна да не бъде около Мичико за известно време; в главата му продължаваха да се въртят безумни мисли за нея.

Той не подозираше, че някой в семейството му има нещо общо с неговата смърт, въпреки че когато беше започнал да чете за подобни неща, стана ясно, че обикновено *точно така* се случваше — още откакто Каин бе убил Авел и Ливия беше отровила Август, чак докато О'Джей бе убил жена си и астронавт на борда на космическата станция беше арестуван, въпреки привидно перфектното алиби, задето е убил собствената си сестра.

Но не, Тео не подозираше никого от членовете на семейството си. Освен това нямаше ли виденията на неговите близки роднини да хвърлят най-голяма светлина върху собствената му смърт? Сигурно някои от тях щяха да правят собствени разследвания след двайсет и една години, опитвайки се да проумеят кой е убил скъпия им Тео?

Избра „Олимпик Еърлайнс“ за полета до Атина. Отново се продаваха билети — хората си летяха пак както преди, убедили се, че преместването на съзнанията няма да се повтори. Той прекара полета в търсене на недостатъците в модела на Погледа в бъдещето, изпратен му по електронната поща от DESY, Немския електронен синхротрон, другата европейска организация, притежаваща ускорител на частици.

Тео не се беше прибирал вкъщи от четири години и съжаляваше за това. Господи, той можеше да е мъртъв след двайсет и една години, а бе допуснал през една пета от този период да не види майка си и да не опита гозбите ѝ, да не види брат си, да не се наслади на изключителната красота на родината си. Да, Алпите бяха поразителни, но това беше стерилна, безплодна красота. В Атина, когато човек вдигне глава, винаги ще види как Акрополът е надвиснал над града и как обедното слънце осветява реставрирания, излъскан мрамор на

Партенона. Хиляди години човешко обитаване; хилядолетия на мисъл, култура, изкуство.

Разбира се, като млад той бе посещавал много от известните археологически места. Спомняше си как, когато беше на седемнайсет, закараха класа му с училищния автобус до Делфи — дом на древен оракул. Лееше се дъжд и той не искаше да излиза от автобуса. Но учителката им, госпожа Мегас, настоя. Те се покатериха по хлъзгавите тъмни скали до тучна гора, където стигнаха до мястото, на което се предполагаше, че оракулът някога е сядал и е описвал загадъчните си видения от бъдещето.

Този вид предсказания са били по-добри, помисли си Тео. Бъдеще, което е тема на обсъждане и интерпретации, вместо студената, сурова реалност, която светът бе видял наскоро.

Също така ходиха и до Епидавър, до големия амфитеатър с концентрични редици от седалки. Там гледаха представление на „Едип цар“; Тео отказа да се присъедини към туристите, които го наричаха Едип Рех, „Рех“ беше латинска дума, а не гръцка, и изопачаваше драгнещо заглавието на пиесата.

Пиесата бе представена на старогръцки; със същия успех можеше да е и на китайски, ако се съди по това, което Тео успя да разбере от диалога. Но те бяха учили историята в училище; той знаеше какво ще се случи. Бъдещето на Едип също му беше предсказано: ще се ожениш за майка си и ще убиеш баща си. И Едип, също като Тео, бе решил, че може да надхитри съдбата. Въръжен със знанието какво се очаква да направи, той просто го избягнал и живял дълго и щастливо с царицата си Йокаста. Само дето...

Само дето се оказало, че Йокаста е майка му, а мъжът, когото Едип убил преди години, след кавга по пътя към Тива, всъщност бил баща му.

Софокъл бе написал тази версия на историята за Едип преди две хиляди и четиристотин години, но учениците все още я изучаваха като най-яркия пример за драматична ирония в западната литература. А какво би могло да бъде по-иронично от съвременен грък, изправен пред дилемата на древните — бъдещето е предсказано, предстои трагичен край? Разбира се, героите на древногръцките трагедии имат *hamartia* — фатален порок, който прави провала им неизбежен. Някои

имат *hamartia*, която е очевидна: алчност или похот, или неспособност да се подчиняват на закона.

Но какъв е бил фаталният порок на Едип? Коя черта на характера му го е погубила?

Тео беше обсъждал този въпрос надълго и нашироко в училище; повествователната форма, използвана в древните гръцки трагедии, бе спазена — винаги имаше *hamartia*.

И тази на Едип беше... коя?

Не алчност, не глупост, не страхливост.

Не, ако изобщо имаше порок, това бе неговата надменност; вярата му, че може да победи волята на боговете.

Но Тео беше възразил, че това е невалиден аргумент; той винаги търсеше логиката. Надменността на Едип, твърдеше той, се доказваше единствено чрез опита му да избегне съдбата си; ако съдбата му не беше толкова сурова, той никога нямаше да въстане против нея и никой нямаше да го сметне за надменен.

Не, бе казала учителката му, надменността му си я има, вижда се в хиляди дребни неща, които върши в пиесата. Всъщност, пошегувала се бе тя, въпреки че Едип означава „подут крак“ — алюзия за нараняването, причинено му, когато истинският му баща е вързал краката му и го е оставил да умре — със същото основание можеха да го нарекат и „подута глава“.

Но Тео не можеше да я види — не можеше да види надменността, не можеше да види високомерието. Според него Едип, който е решил трудната гатанка на Сфинкса, е имал висок интелект, бил е голям мислител — точно какъвто самият Тео смяташе да бъде.

Гатанката на Сфинкса: какво ходи на четири крака сутринта, на два крака по пладне, и на три крака вечерта? Разбира се, човекът, който пълзи като дете, ходи изправен в зрелостта си и се подпира с бастун на стари години. Какъв остър ум от страна на Едип!

Обаче сега Тео нямаше да живее достатъчно дълго, за да се нуждае от този трети крак, нямаше да види залеза на живота си. Вместо това щеше да бъде убит на средна възраст... точно като истинския баща на Едип, крал Лай, оставен мъртъв върху утъпкания път.

Освен ако не успееш да промени бъдещето, разбира се. Освен ако не успееш да надхитри боговете и да избегне съдбата си.

„Надменност? — помисли си младият грък. — Надменност? Това е смешно.“

Самолетът започна спускането си към нощната Атина.

— Твоите родители преди доста време резервираха билети, за да дойдат в Женева, същото направи и майка ми — беше казала Мичико. — Ако няма да се женим, трябва да кажем на хората. Трябва да вземеш решение.

— Ти какво искаш да направиш? — попита Лойд, печелейки време.

— Какво искам да направя аз? — изуми се от въпроса Мичико. — Искам да се омъжа; аз не вярвам в предопределеното бъдеще. Виденията ще се превърнат в реалност само ако им позволиш това — ако сбъдването им те задоволява.

Топката отново беше в неговото игрище. Лойд сви рамене.

— Съжалявам, скъпа. Наистина, аз...

— Виж — каза тя, пресичайки думите, които не искаше да чуе. — Знам, че родителите ти са направили грешка. Но ние няма да я направим.

— Виденията...

— Ние няма да я направим — повтори Мичико твърдо. — Ние сме един за друг. Ние сме *предназначени* един за друг.

Лойд мълча известно време. Най-накрая продължи да говори меко:

— Ти каза одеве, че може би защитавам идеята за неизменното бъдеще твърде охотно. Но не е така. Аз не просто търся начин да избегна вината — и определено не търся начин да избегна женитбата с теб, скъпа. Но това, че виденията са реални, е единственото възможно заключение въз основа на физиката, която познавам. Математическата част е много трудна, съгласен съм, но има отлична теоретична база, подкрепяща интерпретацията на Минковски.

— Физиката може да се промени за двайсет и една години — възрази Мичико. — Има много неща, в които са вярвали през 1988 година и за които сега знаем, че не са истина. Нова парадигма, нов модел, може да замени Минковски или Айнщайн.

Лойд се чудеше какво да каже.

— Може да се случи — заяви Мичико настойчиво.

Той пак се опита да заговори меко.

— Аз се нуждая... нуждая се от нещо повече от твоето пламенно желание. Нуждая се от рационално обяснение; нуждая се от солидна теория, която може да обясни защо виденията са нещо друго, а не единственото истинско предопределено бъдеще. — Млъкна за момент и добави: — Бъдеще, в което не е предопределено да сме заедно.

Гласът на Мичико се изпълваше с отчаяние:

— Е, добре, може би виденията са от истинското, реално бъдеще, но не от 2030 година.

Лойд знаеше, че не трябва да настоява; знаеше, че Мичико е уязвима... По дяволите, знаеше, че и той е уязвим. Но тя трябваше да се изправи срещу реалността.

— Доказателствата от вестниците изглеждат доста убедителни — напомни той кротко.

— Не... не е така. — Мичико звучеше все по-твърдо. — Това не може да бъде. Виденията сигурно са от време, много по-отдалечено в бъдещето.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш ли кой е Франк Типлър?

Лойд се намръщи.

— Откровен алкохолик?^[1]

— Какво? А, загрех... Обаче аз имах предвид Типлър с едно „п“. Той е авторът на „Физика на безсмъртието“.

— Физика на какво?

— Безсмъртието. Вечният живот. Това е нещо, което винаги си искал, нали? Всичкото време на света; всичкото време, за да направиш всички неща, които искаш да направиш. Е, Типлър твърди, че в Точка омега — край на времето — всички ние ще бъдем възкресени и ще живеем вечно.

— Що за глупости са това?

— Признавам, че е дивотия — съгласи се Мичико. — Но той дава един добър пример.

— Така ли? — скептично повдигна вежди Лойд.

— Той казва, че животът, базиран на компютъра, в края на краищата ще измести биологичния живот и способността да се обработва информация ще продължи да се развива година след година,

докато в един момент, в далечното бъдеще, няма да остане изчислителен проблем, невъзможен за разрешаване. Няма да остане нищо, което бъдещият машинен живот да няма мощността и ресурсите да изчисли.

— Предполагам, че е така.

— А сега представи си точното, недвусмислено описание на всеки атом в човешкото тяло: какъв тип е, къде е разположен и как е свързан с останалите атоми в тялото. Ако знаеш това, можеш да възкресиш един човек в неговата цялост: точен дубликат, включително с уникалните спомени, съхранени в мозъка, и точната последователност на нуклеотидите в неговата ДНК. Типлър твърди, че един достатъчно свършен компютър, достатъчно далеч в бъдещето, може лесно да те пресъздаде, като просто сътвори симулакрум, притежаващ същата информация като теб — същите атоми, разположени на същите места.

— Но никъде няма запис на мен. Не можеш да ме пресъздадеш без... не знам... без да ме *сканираш* по някакъв начин... нещо такова.

— Това няма значение. Ти можеш да бъдеш пресъздаден без никаква *точно определена* информация за теб.

— За какво говориш?

— Типлър казва, че има около 110 000 активни гени, от които се състои човешкото същество. Това означава, че всичките възможни пермутации от тези гени — всички възможни биологично отделни човешки същества — възлизат на около десет на десета на шеста степен различни хора. Така че ако възпроизведеш всички тези пермутации...

— Да възпроизведеш десет на десета на шеста степен човешки същества? — възкликна Лойд. — Стига, бе!

— Всичко това следва от допускането, че имаш безгранични възможности за обработка на информацията — напомни Мичико. — Може да има огромно количество възможни хора, но това все пак е крайно число.

— Доста крайно...

— Има също краен брой възможни състояния на паметта. С достатъчно голям капацитет за съхраняване на данни може да бъде пресъздадено не само всяко възможно човешко същество, но и всички възможни конфигурации на паметта за всяко от тях.

— Но в такъв случай ще ти трябва и по един пресъздаден човек за всяко състояние на паметта — заяви Лойд. — Едно състояние, в което съм ял пица снощи — или поне спомени, че съм правил това. Друго състояние, в което съм ял хамбургер. *Et cetera, et cetera, ad nauseam.*^[2]

— Точно така. Но Типлър казва, че могат да се възпроизведат всички човешки същества, които е възможно да съществуват, и всички възможни спомени, които биха могли да имат, което възлиза на десет на десета на двайсет и трета степен.

— Десет на десета на...

— Десет на десета на двайсет и трета.

— Пълно безумие — отсече Лойд.

— Това е крайното количество. И може да бъде възпроизведено с достатъчно мощен компютър.

— Но защо някой би го направил изобщо?

— Е, Типлър твърди, че Точка омега ни обича, и...

— Обича ни?

— Наистина трябва да прочетеш тази книга; направил я е да звучи много по-разумно, отколкото успявам да го предам.

— Не се и съмнявам — промърмори Лойд подигравателно.

— Спомни си и че ако в края на живота си вселената колапсира и настъпи Голямото свиване, времето ще забави хода си...

— Нали знаеш, че според повечето изследвания това няма да стане; няма достатъчно маса, дори и да се вземе предвид тъмната материя, за да започне вселената да се свива.

Мичико продължи да говори разпалено:

— Но ако тя колапсира, времето ще се забави дотолкова, че свиването ѝ ще отнеме цяла вечност. От това следва, че пресъздадените хора ще живеят вечно: те ще бъдат безсмъртни.

— О, хайде стига. Някой ден, ако имам късмет, може би ще взема Нобелова награда. Но това е всичкото безсмъртие, на което някой някога може да се надява.

— Не и според Типлър — възрази Мичико.

— И ти му вярваш?

— Е, не напълно. Но ако оставиш настрана религиозните нюанси в теорията на Типлър, не можеш ли да си представиш далечно, много далечно бъдеще, в което... например някой отегчен гимназист решава

да пресъздаде всеки възможен човек и всяко възможно състояние на паметта?

— Предполагам. Може би.

— Всъщност няма нужда да пресъздаде всички възможни състояния — би могъл да пресъздаде само едно случайно.

— О, разбирам. И ти твърдиш, че това, което видяхме — виденията, — не са от действителното бъдеще след двайсет и една години, а от този научен експеримент от далечното бъдеще. Една от възможните симулации. Само едно от безбройните — извинявай, почти безбройните — възможни развития на бъдещето.

— Точно така!

Лойд поклати глава.

— Доста трудно е да се приеме такова нещо.

— Нима? Наистина? По-трудно е да се приеме от идеята, че сме видели бъдещето и това бъдеще е неизменно, и дори познаването му е недостатъчно, за да предотвратим реализирането му? О, стига! Имам предвид, ако имаш видение, според което си в Монголия след двайсет и една години, всичко, което трябва да направиш, за да осуетиш видението, е да не отидеш в Монголия. Нали не твърдиш, че ще бъдеш принуден да отидеш там, въпреки своята воля? Определено имаме своя воля.

Лойд се опита да запази мекия си тон. Беше свикнал да спори на научни теми с други хора, но не и с Мичико.

— Ако във видението си ти си в Монголия, ще се озовеш там. О, да, може да имаш твърдо намерение никога да не ходиш там, но това ще се случи и ще изглежда напълно естествено за момента. Знаеш толкова добре, колкото и аз, че хората не са особено усърдни в реализирането на желанията си. Можеш да си обещаеш днес, че ще минеш на диета, и да имаш твърдото намерение след месец да не си се отказала, но по някакъв начин, без изобщо да си личи, че нямаш свободна воля, е много вероятно да си се отказала от диетата си дотогава.

Мичико изглеждаше засегната.

— Мислиш ли, че имам нужда от диета? — Но след миг се усмихна. — Шегувам се.

— Но разбираш идеята ми, нали? Няма доказателства, че дори в близка перспектива можем да си наложим нещо чрез най-обикновено

усилие на волята. Защо да мислим, че след две десетилетия ще имаме свобода на волята?

— Защото *трябва* да имаме — каза Мичико, отново станала сериозна. — Защото ако нямаме, тогава няма никакъв изход. — Тя потърси погледа му. — Не разбираш ли? Типлър *трябва* да е прав. Или ако не е, тогава има някакво друго обяснение. Това не *може* да е бъдещето. — Млъкна за момент. — Не може да е *нашето* бъдеще.

Лойд въздъхна. Обичаше я, но... по дяволите, по дяволите, по дяволите. Поклати глава в знак на отрицание.

— Аз не по-малко от теб искам бъдещето да не е такова — отговори той нежно.

— Тогава не допускай да е — помоли Мичико, хвана ръката му и преплете пръстите си с неговите. — Не го допускай.

[1] Игра на думи с израза *frank tippler* (откровен алкохолик), който звучи по същия начин като името, изречено от Мичико. — Б.пр.

↑

[2] *Et cetera, et cetera, ad nauseam.* (лат.) — И така нататък, и така нататък, докато не ти се доповръща. — Б.пр. ↑

— Ало? — Приятен женски глас.

— А, здравейте, търся... търся доктор Томпкинс.

— На телефона.

— О, здравейте. Обажда се... Обажда се Джейк Хоровиц. Нали си спомняте, от ЦЕРН?

Джейк не знаеше какво очаква да чуе по телефона. Привързаност? Облекчение, че той пръв се е обадил? Изненада? Но в гласа на Карли не се усети нищо такова.

— Да? — отвърна тя с равнодушен тон. И това беше всичко; просто едно „да“.

Джейкъб усети как сърцето му се свива. Може би просто трябваше да затвори, да се махне от телефона. Никой нямаше да бъде наранен; ако Лойд беше прав, на тях им бе *писано* да бъдат заедно някой ден. Но просто не можеше да се насили да го направи.

— Аз... Съжалявам, че ви притеснявам — заекна той. Никога не се беше представял добре в телефонните си разговори с жени. Всъщност от гимназията не бе звънял на жена — не и по такъв повод. Тогава едва беше успял да събере смелост да се обади на Джули Коън и да я покани на среща. Дни наред се бе подготвял за това и още помнеше как пръстът му трепереше, докато набираше номера ѝ в мазето на тяхната къща. Чуваше как брат му върви на горния етаж и дървеният под поскръзва при всяка от тежките му стъпки, като капитан Ахав по палубата. Испитваше истински ужас при мисълта, че Дейвид може да слезе долу, докато той разговаря по телефона.

Обади се бащата на Джули и ѝ извика да вдигне другия телефон — не беше покрил слушалката с ръка и се бе обърнал към нея по много груб начин. Нищо общо с предишното му поведение. След това тя се обади и баща ѝ затвори телефона, а Джули каза с онзи прекрасен неин глас:

— Ало?

— Ъъъ, здравей, Джули. Джейк се обажда... нали се сещаш, Джейк Хоровиц. — Тишина, никакъв отговор. — От класа ти по

американска история.

— Да? — отговори тя с недоумение, сякаш я беше накарал да изчисли числото пи до последната цифра след десетичната запетая.

— Чудех се... — продължи той, опитвайки се да накара гласа си да звучи безгрижно, сякаш животът му не зависеше от отговора ѝ, сякаш сърцето му нямаше да се пръсне от притеснение, — чудех се дали ти... дали не би искала да излезеш с мен, може би в събота... ако си свободна, разбира се.

Отново мълчание. Джейк си спомни, че когато беше малък, телефонните линии пропукваха от статични шумове. Сега нямаше нищо такова.

— Може да отидем на кино — добави той, нарушавайки мълчанието.

Сърцето му продължаваше да бие лудо в тишината и тогава в слушалката се чу:

— И защо реши, че ще се съглася да изляза с теб?

Джейкъб усети как погледът му се замъглява, как му прималява, как остава без въздух. Не можеше да си спомни какво ѝ бе отговорил, но някак си успя да прекъсне връзката, успя да сдържи сълзите си и просто остана да седи в мазето, заслушан в ритмичните крачки на брат си.

Това беше последният път, когато се обади на жена, за да я покани на среща. Не, не беше девственик — разбира се, че не. Една нощ в Ню Йорк срещу петдесет долара успя да се отърве от този недостатък. След това се чувстваше ужасно, евтин и омърсен, но някой ден щеше да бъде с жената, която желае, и която и да беше тя, той ѝ дължеше поне това — е, нямаше да бъде факир в леглото, но поне нямаше и да е съвсем непросветен.

А сега изглеждаше, че най-после *щеше* да бъде с жена — с Карли Томпкинс. Той си спомняше, че е красива, с кестенява коса и зелени или сиви очи. Харесваше му да я гледа, да слуша гласа ѝ, докато представяше презентацията си на конференцията на Асоциацията на американските физици. Но конкретните детайли от външния ѝ вид му убягваха. Спомняше си луничките — да, тя определено имаше лунички, не толкова много, колкото неговите, разбира се, — които нежно обсипваха малкото ѝ носле и скулите. Със сигурност те не бяха плод на неговото въображение...

Нейното озадачено „да“ все още звучеше в ушите му. Не може да не знае защо ѝ се обажда. Сигурно...

— Ние ще сме заедно — изтърси неочаквано той и на мига съжали за думите си. — След двайсет години ще бъдем заедно.

Тя замълча за миг, след което каза:

— Предполагам.

Джейк усети облекчение; страхувал се бе, че ще отхвърли видението.

— Мислех си — заговори пак той, — дали пък да не се поопознаем. Може да излезем на кафе някъде. — Сърцето му биеше лудо; стомахът му се бунтуваше. Отново беше на седемнайсет.

— Джейкъб — започна Карли. Джейкъб — произнесе името му... Никой не съобщава добри новини, след като се обърне към теб по име. „Джейкъб“ му напомняше кой е той в действителност. „Джейкъб, какво те кара да мислиш“... — Джейкъб — продължи тя, — аз имам връзка.

Разбира се, помисли си той. Разбира се, че има връзка. Тъмнокоса красавица с лунички. Разбира се.

— Съжалявам — отвърна той. Предполагаше, че тя ще го приеме като извинение, че я е обезпокоил, но всъщност нямаше предвид само това. *Съжаляваше*, че има връзка.

— Освен това — довърши Карли, — аз съм във Ванкувър, а ти си в Швейцария.

— По-късно през седмицата ще пътувам за Сиатъл; карам аспирантура тук, но областта ми е компютърно моделиране на високоенергийни физически реакции и ЦЕРН ме изпраща в „Майкрософт“ на семинар. Бих могъл... нали се сещаш, да дойда в Северна Америка ден-два по-рано, дори да прескоча до Ванкувър. Събрал съм тонове бонусни точки за редовен клиент на авиокомпанията, така че полетът няма да ми струва нищо.

— Кога? — попита Карли.

— Ами... бих могъл да дойда още вдругиден. — Джейк се опита да звучи безгрижно. — Семинарът ми започва в четвъртък; светът може и да е изпаднал в криза, но „Майкрософт“ продължават, въпреки трудностите. — „Поне на този етап“ — помисли си той.

— Добре — каза Карли.

— Добре ли?

— Да. Ела в ТРИУМФ, ако искаш. Ще се радвам да се видим.

— Ами приятелят ти?

— Кой е казал, че е мъж?

— О. — Мълчание. — О!

Но Карли се засмя.

— Не, шегувам се. Да, мъж е — казва се Боб. Но не е нещо сериозно и...

— Да?

— Ами да, мисля, че *трябва* да се опознаем по-добре.

Джейкъб беше ужасно доволен, че при ухилването до уши не се чува никакъв звук. Уточниха часовете и се сбогуваха.

Сърцето му препускаше в гърдите. Винаги бе знаел, че един ден ще се появи подходящата жена; никога не беше губил надежда. Нямаше да ѝ занесе цветя — не би успял да ги прекара през митницата. Не, ще ѝ занесе някаква глезотийка от шоколадена къща „Мишели“; все пак Швейцария бе страната на шоколада.

Само че при неговия късмет нищо чудно да се окаже диабетичка.

По-малкият брат на Тео, Димитриос, живееше с други трима младежи в едно предградие на Атина, но когато Тео позвъни късно същата вечер, Димитриос беше сам вкъщи.

Дим учеше европейска литература в Националния каподистриански университет в Атина; той още от малък искаше да стане писател. Беше се научил да чете и пише още преди да започне училище и непрекъснато пишеше разкази на семейния компютър. Още преди години Тео му бе обещал да прехвърли всичките му разкази от три и половина инчовите дискети на оптични носители; на домашните компютри вече нямаше флопи дискови устройства, но в изчислителната зала на ЦЕРН все още имаше някои остарели системи, които ги използваша. Той се замисли дали да не му предложи отново, но не беше сигурен дали няма да е по-добре Дим просто да реши, че е забравил, вместо да осъзнае, че са минали години — години! — без големият му брат да намери три свободни минути да помоли някой от компютърния отдел за услуга.

Дим отвори вратата, облечен в сини дънки — колко ретро! — и жълта тениска с логото на „Анахайм“, популярен американски сериал;

очевидно дори студентите по европейска литература попадаха в плен на очарованието на американската поп култура.

— Здравсти, Дим — каза Тео. Никога не беше прегръщал малкия си брат, но сега изпита непреодолимо желание да го направи; осъзнаването на собствената му смъртност пораждаше подобни чувства. Но Дим сигурно щеше да се изненада от прегръдката; баща им Константин не беше любвеобилен човек. Дори когато узото се лееше като река, той можеше да плесне някоя сервитьорка по задника, но никога нямаше да разроши косата на синовете си.

— Здравсти, Тео — отвърна Димитриос, сякаш се бяха видели за последно предишния ден. Той отстъпи встрани и пусна брат си да влезе.

Къщата изглеждаше точно така, както човек би очаквал да изглежда домът на четирима младежи около двайсетте — пълна кочина, разхвърляни, върху мебелите дрехи, купчина кутии от храна за къщи върху кухненската маса и всякакви електронни чаркове, включително скъпи стерео уредби и очила за виртуална реалност.

Беше му хубаво отново да говори на гръцки; английският и френският му бяха омръзнали — единият заради изключителната му многословност, а другият заради резките, неприятни звуци.

— Как си? — попита Тео. — Как върви училището?

— Как върви университетът, имаш предвид — поправи го Дим.

Тео кимна. Винаги бе говорил за своето следгимназиално образование като за университетско, но брат му, който се занимаваше с литература, за него си оставаше в училище. Може би пренебрежението наистина беше умишлено; между двамата имаше разлика от осем години — доста време, което обаче не бе достатъчно, за да заличи съперничеството между двама братя.

— Извинявай. Как върви университетът?

— Добре. — Той срещна погледа на Тео. — Един от професорите ми умря по време на Погледа в бъдещето, а един от най-добрите ми приятели трябваше да напусне, за да се грижи за родителите си, които бяха ранени.

Нямаше какво да се отговори на това.

— Съжалявам — промълви Тео. — Нямаше как да се предвиди.

Дим кимна и отмести погледа си.

— Видя ли се с мама и татко?

— Още не. По-късно.

— Не им беше лесно, да знаеш. Всичките им съседни знаят, че работиш в ЦЕРН — „моят син е учен“, обичаше да казва татко. „Моето момче, новият Айнщайн“. — Димитриос замълча. — Вече не го повтаря. Понесоха гнева на онези, които изгубиха близки хора.

— Съжалявам — повтори Тео. Той огледа разхвърляната стая, опитвайки се да открие нещо, което да му помогне да смени темата.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Димитриос. — Бира? Минерална вода?

— Не, благодаря.

Известно време брат му постоя мълчаливо. После отиде в дневната; Тео го последва. Дим седна на дивана и събори няколко вестника и дрехи на пода, за да направи място. Тео си намери стол, който не беше затрупан с нищо, и седна на него.

— Ти съсипа живота ми — заяви Димитриос, без да избягва погледа на брат си. — Искам да го знаеш.

Тео усети как сърцето му прескача няколко удара.

— Как?

— Тези... Тези видения. По дяволите, Тео, не знаеш ли колко е трудно всеки ден да сядаш пред клавиатурата? Не знаеш ли колко лесно е един човек да се обезкуражи?

— Но ти си страхотен писател, Дим. Чел съм твои творби. Начинът, по който използваш езика, е невероятен. Онзи разказ, който написа за прекараното на Крит лято... беше описал перфектно Кносос.

— Това няма никакво значение; нищо няма значение. Не разбираш ли? След двайсет години аз няма да съм известен. Няма да съм преуспял. След двайсет години ще работя в ресторант, ще сервирам сувлаки и дзадзики на туристите.

— Може това да е просто сън... Може би през 2030 година просто си сънувал.

Дим поклати глава.

— Намерих ресторанта; намира се до Кулата на ветровете. Запознах се с управителя; същият човек, който ще ръководи заведението и след двайсет и една години. Той ме позна от видението си и аз го разпознах от своето.

Тео се опита да бъде дипломатичен.

— Много писатели не си изкарват хляба с писане, знаеш много добре.

— Но колцина биха продължили да пишат, ако не смятат, че някой ден — може би не днес, не следващата година, но все някога — ще направят пробив? Че ще се прочуют?

— Не знам. Никога не съм се замислял върху това.

— Творците са тласкани от мечтите си. Колко млади актьори са се отказали — още сега, — защото виденията им са показали, че те никога няма да пробият? Колко художници по улиците на Париж са захвърлили своите стативи, защото са разбрали, че дори и след десетилетия пак няма да бъдат признати? Колко рок групи, които репетират в гаражите на къщите си, са се разпаднали? Ти отне мечтите на милиони. Някои извадиха късмет — спели са в бъдещето. И защото тогава са сънували, истинските им мечти не са били попарени.

— Аз... Никога не съм мислил за случилото се по този начин.

— Разбира се, че не си. Толкова си обсебен от търсенето на своя убиец, че не можеш да виждаш ясно. Но аз имам новини за теб, Тео. Ти не си единственият, който е мъртъв през 2030 година. Аз също съм мъртъв — един прост сервитьор в скъпо заведение! Мъртъв съм, както сигурно са мъртви и милиони други. И техният убиец си ти: ти уби надеждите, мечтите, бъдещето им.

18.

ДЕН ОСМИ: ВТОРНИК, 28 АПРИЛ 2009 Г.

Джейк и Карли Томпкинс можеха да се срещнат в ТРИУМФ, но решиха да не е там. Вместо това се видяха в книжарницата „Чапърс“ във ванкувърското предградие Барнъби. Почти половината от огромната площ на магазина беше заделена за продажбата на напечатани в голям тираж книги: гарантирани бестселъри на Стивън Кинг, Джон Гришам и Койот Ролф. По останалите рафтове обаче имаше само единични копия на произведения, които можеха да бъдат разпечатани при поискване. Само петнайсет минути бяха необходими, за да се произведе едно копие от която и да е книга, независимо дали го искаха с мека корица или с твърда в осмина формат. Книгите голям формат също можеха да се поръчват, а за произвеждането на компютърно преведени издания на всеки един от двацет и четирите езика бяха необходими само още няколко минути допълнително. И, естествено, нито едно заглавие не се изчерпваше.

Един от гениалните етапи в адаптивната еволюция на книжарниците беше откриването на кафенета в сградите им, тенденция, която продължаваше вече двацет години. Те предоставяха на хората идеалното място, където да прекарат времето си приятно, докато поръчаните от тях книги се разпечатват. Джейк пристигна в „Чапърс“ по-рано, влезе в кафенето „Старбъкс“, което беше долепено до книжарницата, поръча си двойно безкофеиново „Суматра“ и седна на една празна маса.

Карли закъсня с десетина минути. Беше облечена с тренчкот „Лондон фог“, модно пристегнат на кръста, сини панталони и обувки с ниски токчета. Джейк се изправи да я посрещне. Докато се приближаваше към нея, той с изненада установи, че не е чак толкова красива, колкото си спомняше.

Но със сигурност беше тя. Погледите им се срещнаха и той се зачуди — предполагайки, че същото се върти и в нейната глава — как се поздравява човек, за когото знаеш със сигурност, че един ден ще

правите секс. Те вече се бяха запознали; Джейк често се бе срещал с хора, които почти не познаваше, и си бяха разменяли целувки по бузата — особено във Франция, разбира се. Но Карли прекъсна колебанията му, като протегна дясната си ръка. Той успя да се усмихне и я разтърси; ръкостискането ѝ беше твърдо, а кожата — хладна.

Една от продавачките в „Чаптърс“ дойде и попита Карли какво иска за пиене; Джейк помнеше, че преди „Старбъкс“ беше на самообслужване, но нали все някой трябва да ти донесе книгите, когато се разпечатат. Тя си поръча голямо „Етиопия сидамо“.

Карли отвори чантата си, бръкна вътре и извади портмонето си. Джейк си позволи да надникне вътре. В кафенето не се пушеше, разбира се; всъщност във всички заведения в Северна Америка пушенето вече беше забранено; дори в Париж бяха започнали да въвеждат подобни правила. Но той с облекчение забеляза, че в чантата не се крие кутия с цигари; просто не знаеше какво щеше да прави, ако тя се бе оказала пушачка.

— И така — каза Карли.

Джейк се усмихна насила. Ситуацията наистина беше много неловка. Той знаеше как изглежда тя гола. Естествено... естествено, че това щеше да е след двайсет години. Сега тя беше на неговите години, двайсет и две, двайсет и три. След две десетилетия щеше да е на около четирийсет; не можеше да се нарече изхабена, нито пък вещица. И все пак...

Тя бе прекрасна след двайсет години; въпреки това несъмнено сега беше още по-прекрасна. Несъмнено...

Да, да, очакването, неувереността и напрежението все още ги имаше.

Разбира се, тя също го беше виждала гол, двайсет години по-стар. Той знаеше как ще изглежда тя — кестенявият цвят на косата ѝ беше естествен, или поне редовно я боядисваше; зърната на гърдите ѝ бяха виненочервени, същите очарователни лунички обсипваха и гърдите ѝ. А той? Как ли щеше да изглежда след двайсет години? Дори сега фигурата му далеч не беше атлетична. Ами ако бе надебелял? Ако космите по гърдите му бяха посивели?

Може би неохотата ѝ се дължеше точно на това, че беше видяла бъдещото му аз. Не можеше да обещае, че ще тръгне на фитнес, не можеше да обещае, че ще пази фигура, нищо не можеше да обещае —

тя знаеше как щеше да изглежда той през 2030 година, дори и самият Джейк да нямаше никаква представа.

— Радвам се да те видя отново — заговори той, опитвайки се да накара гласа си да звучи спокойно и чувствено.

— Аз също — кимна Карли. И се усмихна.

— Какво?

— Нищо.

— Хайде де. Кажи ми.

Тя отново се усмихна и сведе поглед.

— Просто си ни представях голи — призна тя.

Той усети как лицето му се разтяга в усмивка.

— Аз също.

— Това е много странно — заяви тя. После добави: — Виж какво, никога не скачам в леглото още на първата среща. Искам да кажа...

Джейк успокояващо вдигна ръце от масата.

— Нито пък аз — отвърна той.

Карли му се усмихна. Може би все пак беше точно толкова хубава, колкото си я спомняше.

Проектът „Мозайка“ не само разкри бъдещето на отделните човешки същества. Той имаше какво да каже и за бъдещето на правителствата, компаниите и организациите — включително и на самия ЦЕРН.

Изглежда, че през 2022 година екип на ЦЕРН — в който участваха Тео и Лойд — щеше да разработи съвсем нов тип физичен уред: тахионно-тардионен колайдер. Тахионите бяха частици, които се движеха със скорост, по-висока от тази на светлината; колкото повече енергия носеха, толкова повече скоростта им се доближаваше до скоростта на светлината. С намаляването на енергията им, скоростта им се увеличаваше — почти до безкрайност.

От друга страна, тардионите бяха обикновена материя: те се движеха с подсветлинна скорост. Колкото повече енергия получава един тардион, толкова по-бързо ще се движи. Но, както беше казал старият Айнщайн, колкото по-бързо се движи тардионът, толкова по-масивен става. Ускорителите на частици, като Големия адронен колайдер на ЦЕРН, зареждаха тардионите с много енергия, тласкайки ги до високи скорости, след което ги сблъскваха едни с други,

освобождавайки по този начин всичката вкарана енергия. Подобни машини бяха огромни.

Но да вземем например един неподвижен тардион — протон, да речем, задържан на място от магнитно поле — и да накараме един тахион да се блъсне в него. За ускоряването на тахиона няма да са необходими огромни ускорителни пръстени — той просто профучава насам-натам със свръхсветлинна скорост. Трябва само да се погрижите да се блъсне в тардиона.

И така се беше родил ТТ колайдера.

Той не се нуждаеше от двайсет и седем километров кръгъл тунел като Големия адронен колайдер.

Построяването му нямаше да погълне милиарди долари.

Нямаше да са необходими хиляди хора за поддръжката и експлоатацията му.

Тахионно-тардионният колайдер имаше размера на микровълнова фурна. Първите модели — онези от 2030 година — струваха около четирийсет милиона американски долара и в целия свят имаше само девет. Но беше предсказано, че ще станат толкова евтини, че всеки университет ще разполага със свой ускорител.

Ефектът върху ЦЕРН бе опустошителен; бяха освободени повече от две хиляди и осемстотин души. Градовете Сен Жени и Тоари също бяха понесли тежък удар — внезапно над хиляда къщи и апартаменти останаха без обитатели, след като хората се изнесоха от тях. Големият адронен колайдер продължаваше да функционира, но се използваше изключително рядко; много по-лесно беше да се правят и проверяват експериментите с Тахионно-тардионния колайдер.

— Знаеш ли, това не е нормално — каза Карли Томпкинс, отпивайки от етиопското си кафе.

Джейк Хоровиц я погледна и повдигна вежди.

— Онова, което се случи във видението ми — обясни Карли, свеждайки очи, — беше много *страстно*. Не беше типично за двама души, които са били заедно двайсет години.

Той повдигна рамене.

— Никога не съм искал да бъде вяло, да стане безинтересно. Хората могат да водят интензивен полов живот в продължение на

десетилетия.

— Не беше точно така. Хората не си разкъсват всеки път дрехите на работното място.

Джейк се намръщи.

— Кой знае.

Карли помълча известно време, след което го попита:

— Искаш ли да отидем у дома? Да пием по кафе...

Но те и без това седяха в кафене, така че предложението не прозвуча твърде смислено. Сърцето на Джейк биеше лудо.

— Разбира се — каза той. — Ще ми бъде много приятно.

19.

Поредната нощ в апартамента на Лойд. Двамата с Мичико седяха на дивана, без да си кажат нито дума.

Канадецът размишляваше, свил устни. Защо просто не отиде и не се ожени за тази жена? Той я обичаше. Защо просто не забрави онова, което бе видял? Все пак милиони хора постъпваха точно така — за по-голямата част от света идеята за предопределеното бъдеще беше абсурдна. Бяха го виждали стотици пъти в телевизионните сериали и филмите: Джими Стюарт осъзнава колко е прекрасен животът, след като наблюдава как светът процъфтява без него. Супермен, разгневен от смъртта на Лоис Лейн, прелита толкова бързо около Земята, че я завърта на обратно, което му позволява да се върне назад във времето преди смъртта ѝ и да я спаси. Цезар, синът на шимпанзетата-учени Зира и Корнелиус, повежда света по пътеката на междувидовото братство с надеждата да избегне унищожението на Земята от ядрен холокост.

Дори учените говореха с термини от непредвидената еволюция. Стивън Джей Гулд, използвайки метафора от филма с Джими Стюарт, обясни на света, че ако можем да превъртим времето назад, животът без съмнение би тръгнал по различен начин и накрая щеше да се развие някоя друга раса, а не човешката.

Но Гулд не беше физик; експериментът, който бе предложил, беше неосъществим. Възможни бяха единствено вариации върху онова, което се бе случило по време на Погледа в бъдещето — да се премести маркерът от „сега“ в друг момент. Времето беше неизменно; готово за пускане, с непокрити кадри. Бъдещето не беше работа в прогрес; то бе сключена сделка и независимо колко пъти Стивън Джей Гулд щеше да гледа „Животът е прекрасен“, накрая Кларънс винаги щеше да си получава крилата обратно...

Лойд докосна косата на Мичико, чудейки се какво точно е написано над този отрез от пространствено-времевия континуум.

Джейк лежеше по гръб, подпъхнал ръка под главата си. Карли се беше сгушила до него и си играеше с космите по гърдите му. И двамата бяха голи.

— Знаеш ли — каза Карли, — между нас може да се получи нещо наистина прекрасно.

Джейк повдигна вежди.

— Така ли?

— Колко двойки имат това — в този ден на тази възраст? Гаранция, че ще бъдат заедно и след двайсет години! И то не само ще бъдат заедно, а и все още ще бъдат страстни в... — гласът ѝ заглъхна; едно е да обсъждаш бъдещето, а очевидно съвсем друго беше прибързано да изговаряш на глас думата с „л“.

Двамата лежаха мълчаливо.

— Нямаш си друга, нали? — попита най-накрая Карли със задавен глас. — Там, в Женева?

Джейк поклати глава, червената му коса изшумоля върху възглавницата.

— Не. — После преглътна, събирайки смелост. — Но ти си имаш някой тук, нали? Твоят приятел Боб.

Карли въздъхна.

— Съжалявам — промърмори тя. — Знам, че не е хубаво една връзка да започва с лъжа. Аз... Виж, не знаех нищо за теб. А физиците са такива хрътки, наистина. Дори си намерих една стара брачна халка, която нося от време на време на конференциите. Няма никакъв Боб; казах го само, за да имам повод да се измъкна, ако нещата, нали се сещаш, не тръгнаха на добре.

Джейк не знаеше дали да се обиди или не. Веднъж, когато беше на шестнайсет или седемнайсет, една топла юлска нощ той седеше с приятелката на братовчед си Хауи пред неговата къща и двамата разговаряха. Наоколо бе пълно с народ; в задния двор имаше барбекю. Беше тъмно, небето бе ясно и тя го беше заприказвала, след като забеляза, че той гледа към звездите. Тя не знаеше имената им и се смая, когато той ѝ посочи Полярната звезда, както и трите ъгъла на Летния триъгълник — Вега, Денеб и Алтаир. Той се опита да ѝ покаже и Касиопея, но тя се виждаше трудно, полускрита от клоните на дърветата, които растяха зад къщата. Но Джейк искаше да ѝ я покаже — онова голямо W в небето, едно от най-лесно забележимите

съзвездия, което се открива много лесно, щом веднъж ти е било показано. И ѝ каза: „Ела да отидем от другата страна на улицата, оттам ще го видиш.“ Беше тиха квартална уличка, без никакъв трафик по това време на нощта, с осветени къщи и ниско окосени ливади. Тя го погледна и отвърна „не“.

Той не се усети — поне не веднага. Тя си беше помислила, че се опитва да я завлече в храстите и да се опита да я изнасили. Врълхлетя го буря от емоции: обида от намека — все пак той беше братовчед на Хауи! Но също и тъга: съжаление към жените, които сигурно непрекъснато внимават, непрекъснато се страхуват, винаги проверяват за резервен изход.

Джейк вдигна рамене и се отдалечи, толкова смаян, че просто не можа да измисли какво още да каже. Скоро след това се струпаха облаци и скриха звездите.

— О! — отвърна сега на Карли; не знаеше по какъв друг начин да реагира на лъжата ѝ за Боб.

Тя повдигна рамене.

— Извинявай. Всяка жена трябва да е внимателна.

Той не се беше замислял за край на ергенския му живот — но... какъв неочакван подарък! Пред него стоеше красива, интелигентна жена, която работеше в същата област, и той знаеше със сигурност, че след двайсет години още щяха да са заедно и да бъдат щастливи.

— По кое време трябва да си на работа утре? — попита.

— Мисля да се обадя и да кажа, че съм болна — отговори Карли. Джейк се обърна настрана и я погледна в очите.

Димитриос Прокопидис седеше на разхвърляния диван и гледаше в стената. Обмисляше го още откакто брат му Тео го бе посетил два дни по-рано. Това, че хиляди, може би милиони хора изпитваха същото като него, не му помагаше да го приеме по-лесно.

Щеше да е толкова просто: вече си бе купил приспивателните и не му беше никак трудно да намери информация в интернет за количеството хапчета от точно тази марка, които трябваше да погълне, за да има фатален изход. За някой, който тежи седемдесет и пет килограма, колкото Димитриос, седемнайсет хапчета трябваше да са достатъчни, а двайсет и две със сигурност щяха да свършат работа, но

трийсет щяха да предизвикат повръщане, което щеше да попречи на крайната цел.

Да, можеше да го направи. И нямаше да усети болка — просто щеше да изпадне в дълбок сън, който щеше да продължи вечно.

Но съществуваше и параграф 22 — един от малкото американски романи, които беше прочел, го бе запознал с тази концепция. Като извърши самоубийство — той не се страхуваше да си го помисли, — щеше да докаже, че бъдещето му не е предопределено; та нали не само в неговото видение, а и в това на управителя на ресторанта той щеше да е жив след двайсет години. Значи ако се самоубие днес, ако още сега погълне таблетките, той щеше да докаже убедително, че бъдещето не е предопределено. Но това щеше да е като победата на Пир над римляните при Хераклея и Аускул, която все още носи неговото име — победа, но на ужасна цена. Защото ако той може да се самоубие, то тогава бъдещето, което толкова го е потиснало, не беше неизменно — но него, разбира се, нямаше да го има, за да сбъдне мечтата си.

Естествено имаше и по-лесни начини да се провери реалността на бъдещето. Можеше да си извади окото, да си отреже ръката, да си татуира лицето — всичко това завинаги щеше да направи външния му вид много по-различен от онова, което другите бяха забелязали във виденията си.

Но не. Така нямаше да се получи.

Нямаше да се получи, защото нито едно от тези неща не беше неизменно. Татуировката можеше да се махне; отрязаната ръка можеше да бъде заменена от протеза; в празната очна ябълка можеше да се постави изкуствено око.

Не: нямаше да има стъклено око; в неговото собствено видение той си гледаше напълно нормално. Значи изваждането на окото може да се окаже убедителен тест за това, дали бъдещето е неизменно.

Само че...

Само че генетиката и производството на медицински протези непрекъснато се развиваха. Откъде да знае дали след двайсет години няма да могат да му клонират ново око или нова ръка? А и откъде да бъде сигурен, че ще откаже нещо толкова, шанс да преодолее щетите, които си беше нанесъл при това необмислено младежко деяние?

Брат му Тео отчаяно искаше да вярва, че бъдещето не е неизменно. Но партньорът му — онзи висок мъж, канадецът — как му

беше името? Симко, точно така. Симко твърдеше точно обратното — Дим го беше гледал по телевизията как излага своята теория за изсеченото в скалата бъдеще.

И ако бъдещето *наистина* беше изсечено в скалата — ако Дим никога нямаше да стане успешен писател, — то тогава нямаше защо да живее. Думите бяха единствената му любов, единствената му страст — и, честно казано, единственият му талант. Въобще го нямаше по математика (беше му ужасно трудно да учи в същите училища като Тео, където учителите очакваха от него да проявява същите умения като брат си!), не се интересуваше от спорт, не можеше да пее, не можеше да рисува, компютрите го ужасяваха.

Ако наистина щеше да бъде нещастен в бъдещето, то тогава по-добре да се самоубие.

Но очевидно нямаше да е нещастен.

Разбира се, че не. Дните и седмиците се изнизват неусетно; не е задължително човек да забележи, че животът му стои на едно място, че няма прогрес, че не се превръща в онова, което винаги е мечтал да бъде.

Не, щеше да е много лесно да заживее такъв живот — безсмисления живот, който бе видял във видението си, — ако го оставиш бавно да те завладее, ден след ден.

Но той беше получил дар, прозрение. Онзи тип Симко бе говорил за живота като за вече зареден филм — но кинооператорът беше сложил грешната лента в проекционния апарат и само две минути преди началото бе осъзнал грешката си. Последва прекъсване, рязък преход от днес към далечното бъдеще и после обратно. Тази перспектива беше много по-различна от бавното превъртане на живота кадър след кадър. Вече можеше ясно да види, че животът, който го очакваше, не е онзи, който би желал — в този смисъл, докато сервираше мусаката и запалваше огъня под тигана на саганакито, той вече е бил мъртъв.

Дим отново погледна към шишенцето с таблетки. Да, без съмнение в същия този момент безброй други хора, по цял свят, размишляваха над своето бъдеще и след като вече знаеха какво крие то, се чудеха дали си заслужава да продължат да живеят.

И ако дори само един от тях го направи — наистина сложи край на живота си, — това със сигурност би доказало, че бъдещето е

променчиво. Без съмнение подобна мисъл беше хрумвала и на други. Без съмнение мнозина чакаха някой друг да го направи пръв — очакваха репортажа, който със сигурност щеше да плъзне из интернет: „Мъж, видян от други хора през 2030 година, е намерен мъртъв.“ „Самоубийство доказва, че бъдещето може да се промени.“

Дим отново взе кехлибареното шишенце, повъртя го в ръцете си, слушайки как таблетките подрънкват вътре.

Толкова лесно щеше да е да го отвори, стискайки шишето в едната ръка и развивайки капачката с другата — както правеше в този миг — и потискайки всички защитни механизми, да изсипе таблетките навън.

Зачуди се какъв ли е цветът им. Луда работа: той обмисляше собственото си самоубийство, а нямаше никаква представа какъв цвят е потенциалното оръжие. Свали капачката. Под нея имаше натъпкан малко памук, който обаче не беше достатъчен да задържи хапченцата неподвижни. Той го измъкна.

Проклет да съм...

Таблетките бяха зелени. Кой би се досетил? Зелени хапчета; зелена смърт.

Димитриос надигна леко шишенцето, тупна го с показалец и в шепата му падна едно хапче. През средата му минаваше разделителна линия, където се предполагаше, че с натиск на нокътя на палеца таблетката щеше да се раздели на две, по-малки дози.

Но той не искаше по-малки дози.

Взел си бе и бутилка минерална вода; този път не беше газирана, за разлика от обичайните му предпочитания — за да не попречи газировката на действието на хапчетата. Сложи таблетката в устата си. Почти беше очаквал да усети лимонов или ментов вкус, но всъщност нямаше никакъв. Хапчето имаше лека лъскава обвивка — като онази на скъпия аспирин. Дим вдигна бутилката и отпи. Обвивката си свърши работата; хапчето се плъзна леко по гърлото му.

Отново отвори шишенцето, изсипа още три таблетки, хвърли и трите в устата си и ги преглътна с минерална вода.

Станаха четири; максималната доза за възрастни, отбелязана върху опаковката, беше две таблетки и имаше предупреждение да се избягва приемането им в две последователни нощи.

Първите три бяха преминали безпроблемно, прокарани с една глътка вода. Изсипа нови три в шепата си, хвърли ги в устата си и отново отпи.

Седем. Щастливо число. Поне така казваха.

Наистина ли искаше да го направи? Все още имаше време да спре. Можеше да се обади на бърза помощ; можеше да завре пръст в гърлото си и да предизвика повръщане.

Или...

Или можеше да помисли още малко. Да поразмишлява през следващите няколко минути.

Седемте хапчета най-вероятно нямаше да причинят голяма вреда. Сигурно подобни малки предозирания се случват непрекъснато. Все пак на сайта пишеше, че са нужни поне десет...

Той изсипа още хапчета в шепата си и се втренчи в тях, в купчинката малки зелени камъчета.

20.

ДЕН ДЕВЕТИ: СРЯДА, 29 АПРИЛ 2009 Г.

— Искам да ти покажа нещо — каза Карли.

Джейк се усмихна и с жест я подкани да продължи. Намираха се в ТРИУМФ, водещата канадска лаборатория за физика на елементарните частици.

Тя тръгна надолу по коридора; Джейк я последва. Минаха през някакви врати, на които бяха залепени карикатури, свързани с науката. Разминаха се с няколко души, всеки от които носеше цилиндричен дозиметър, който изпълняваше същата функция, но въобще не приличаше на химическите дозиметри, с които се кичеха в ЦЕРН.

Най-накрая Карли спря. Стоеше пред една врата. От едната ѝ страна се намираше навит на руло противопожарен маркуч под стъклен капак, а от другата — питейно фонтанче. Карли почука на вратата. Не получи отговор, затова просто я отвори. Влезе вътре, обърна се, повика го с пръст и се усмихна. Той я последва. Щом се озова вътре, тя затвори вратата зад гърба му.

— Е? — попита.

Джейк повдигна безпомощно рамене.

— Не я ли познаваш? — настоя Карли.

Джейк се огледа. Лабораторията имаше прилични размери, бежови стени и...

— О, Боже!

Да, сега стените бяха бежови, но по някое време през следващите няколко години щяха да ги преобоядисат жълти.

Това беше стаята от видението. Имаше карта на периодичната таблица — точно където я бе видял. И онази работна маса — върху нея го бяха направили.

Джейк усети как се изчервява.

— Доста е чистичка, а? — подхвърли Карли.

— Абсолютно — каза Джейк.

Естествено не можеха да осветят стаята още сега; все пак беше средата на работния ден.

Но видението му... всъщност ако изчисленията му бяха верни, то в Женева беше 19:21 часа, което правеше — колко? — 14:21 в Ню Йорк и — да видим — 11:21 тук, във Ванкувър. Единайсет и двайсет и една минути през деня... в сряда. Сигурно и тогава в ТРИУМФ са работили. Как са успели да правят любов по това време на деня? О, без съмнение сексуалните нрави щяха да бъдат още по-разкрепостени през следващите двайсет години, отколкото бяха през последните петдесет, но все пак едва ли дори и в далечната 2030 година от новата ера човек ще може да избяга със своята любима за секс-пауза по време на работа. Но може би 23 октомври щеше да е празник; може би всички останали почиваха. Джек имаше смътни спомени, че канадският Ден на благодарността е някъде през октомври.

Той се разходи из стаята, сравнявайки днешната реалност с онова, което бе видял във видението си. Имаше душ за спешни случаи, какъвто се срещаше в почти всички химични лаборатории, няколко шкафчета за съхранение на оборудването и малък компютър. И в неговото видение тук имаше компютър, но той беше съвсем различен модел, разбира се. А до него...

До него стоеше някакъв уред с кубична форма, със страна около половин метър, с две гладки платна, които стърчаха над него, обърнати едно срещу друго.

— Онова нещо се намираще ей тук — отбеляза Джейк. — Искам да кажа, че *ще* бъде ей тук. Имаш ли представа какво може да е?

— Може би тахионно-тардионен колайдер?

Джейк повдигна вежди.

— Това би могло...

Вратата на лабораторията се отвори и един огромен канадски индианец влезе вътре.

— О, извинете — смути се той. — Не исках да ви прекъсвам.

— Няма проблем — отвърна Карли. Тя се усмихна на Джейк. — Ще се върнем по-късно.

— Доказателство ли искаш? — попита Мичико. — Искаш да разбереш със сигурност дали да се оженим? Има само един начин за това.

Лойд седеше сам в кабинета си в ЦЕРН и проучваше серия от разпечатки на миналогодишните 14-тераелектронволтови изпитания на Големия адронен колайдер, търсейки признаци за нестабилност, предшестваща първия 1150-тераелектронволтов опит — този, който беше предизвикал преместването във времето. Мичико тъкмо бе влязла в стаята и това бяха първите ѝ думи.

Канадецът изненадано повдигна вежди.

— Да получа доказателство? Как?

— Повтори експеримента. Виж дали ще получиш същите резултати.

— Не мога да го направя — отвърна Лойд зашеметен. Мислеше си за всички хора, които бяха умрели предишния път. Той никога не повярва във философската теория, че „има някои неща, които човечеството не е създадено да разбере“, но ако някога бе съществувал опит, който не биваше да се повтаря, то това беше той.

— Трябва да обявиш новия опит предварително, разбира се — каза Мичико. — Предупреди всички, погрижи се да няма полети във въздуха, да няма водолази, плувци, да няма хора, качени на стълби. Погрижи се цялата човешка раса да седи или лежи, когато това се случи.

— Няма как да стане.

— Разбира се, че има — възрази тя. — CNN. NHK. BBC. CBS.

— По света има места, които не ловят телевизия, нито дори радио. Не можем да предупредим всички.

— Няма да ни е лесно да предупредим всички — съгласи се Мичико, — но можем да го направим, със сигурност при деветдесет и девет процента успеваемост.

Лойд се намръщи.

— Деветдесет и девет процента, а? На земята има седем милиарда души. Ако пропуснем един процент, това са седемдесет милиона, които няма да бъдат предупредени.

— Можем да се справим и по-добре. Убедена съм, че можем. Можем да свалим бройката до няколкостотин хиляди — освен това е напълно възможно тези няколкостотин хиляди да живеят в нетехнологични райони. Няма гаранция, че ще карат коли или ще летят на самолет.

— Могат да бъдат изядени от животни.

Мичико се сепна.

— Така ли? Интересна мисъл. Животните като че ли не са изгубили съзнание по време на Погледа в бъдещето, нали?

Лойд се почеса по главата.

— Поне не сме видели земя, покрита с мъртви птици, които са нападали от небето. А и според новинарските репортажи никой не е намерил жирафи, които са си счупили краката след падане. Изглежда феноменът засяга само разумните същества; в „Трибюн“ прочетох, че шимпанзетата и горилите, които са били обучавани на езика на знаците, са съобщили за подобен ефект — много от тях обяснявали, че са били на други места, — но им липсвал речников запас и психологическа референтна рамка, за да потвърдят или отрекат, че са видели бъдещето си.

— Няма значение. Повечето диви животни и без това не изяждат изпадналата си в безсъзнание плячка; те си мислят, че е мъртва, а естественият отбор отдавна е отхвърлил храненето с мърша при повечето животински форми. Не, сигурна съм, че ще успеем да предупредим почти всички, а малцината, до които няма да достигнем, може и да не се намират в потенциално опасна ситуация.

— Всичко това е добре — каза Лойд, — но не можем просто така да обявим, че възнамеряваме да повторим експеримента. Френските и швейцарските власти ще ни спрат, ако не го направи някой друг.

— Не и ако получим разрешението им. Не и ако получим разрешение от всички.

— О, стига! Учените вероятно ще се заинтересуват дали резултатите могат да се повторят, но защо на другите да им пука? Защо светът ще ни дава разрешение — освен ако не се нуждаят от повторение на резултата само за да намерят доказателство за моята и на ЦЕРН вина.

Мичико примигна.

— Въобще не се замисляш, Лойд. *Всички* искат отново да надзърнат в бъдещето. Едва ли ние сме единствените с неразрешени проблеми, породени от първите видения. Хората искат да знаят повече за това, какво крие бъдещето. Ако им кажеш, че ще можеш отново да им го покажеш, никой няма да ти застане на пътя. Напротив, те ще преобърнат земята, за да го направят възможно.

Симко стоеше мълчаливо и осмисляше казаното.

— Така ли смяташ? — попита най-накрая той. — Според мен ще има голяма съпротива.

— Не, всички са любопитни. *Ти* не искаш ли да разбереш коя е онази жена? — Кратка пауза. — Не искаш ли да разбереш със сигурност кой е бащата на детето, с което бях? Освен това, ако се окаже, че не си прав за неизменността на бъдещето, тогава всички ще видим едно съвсем различно бъдеще, в което Тео не умира. А може и да надникнем в различно време: след пет години или петдесет. Важното е, че на земята няма човек, който да не иска да получи още едно видение.

— Не знам — колебаеше се Лойд.

— Добре тогава, погледни от тази страна: ти се измъчваш от вина. Ако се опиташ да повториш Погледа в бъдещето и се провалиш, тогава значи Големия адронен колайдер няма нищо общо с него. И това означава, че ще можеш да се успокоиш.

— Може би си права — каза той. — Но как ще получим разрешение да повторим експеримента? Кой може да ни го даде?

Мичико сви рамене.

— Най-близкият град е Женева. С какво е най-известна тя?

Лойд се намръщи и изброи наум възможните подходящи отговори. И изведнъж се сети: през 1920 година там е било основано Обществото на народите, предшественикът на ООН.

— Да не би да предлагаш да се обърна към ООН?

— Разбира се. Можеш да отидеш в Ню Йорк и да представиш молбата си.

— ООН никога няма да се съгласят — поклати глава той.

— С това ще се съгласят — заяви Мичико. — Твърде е съблазнително, за да го отхвърлят.

Тео разговаря с родителите си и със съседите, но никой от тях нямаше видение за бъдещата му смърт. Затова се качи на полет 7117 на „Олимпик Еърлайнс“ до Международното летище на Женева. На отиване дотам го беше закарал Франко дела Робия, но сега взе такси — което му излезе трийсет швейцарски франка. Тъй като на самолета не го бяха нахранили, той реши веднага да отиде в столовата в контролния център на Големия адронен колайдер и да хапне нещо.

Щом влезе вътре, с изненада забеляза Мичико Комура да седи сама на една маса в дъното на помещението. Тео си взе малка бутилка портокалов сок, малко швейцарска наденичка и тръгна към нея, подминавайки няколкото групи физици, които се хранеха и спореха върху възможните теории, обясняващи Погледа в бъдещето. Вече разбираше защо Мичико беше сама; последното нещо, за което би искала да мисли сега, е събитието, което отне живота на дъщеря ѝ.

— Здравсти, Мичико — каза Тео.

Тя вдигна поглед към него.

— О, Тео, здравей. Добре дошъл.

— Благодаря. Може ли да седна при теб?

Японката посочи с ръка свободния стол срещу нея.

— Как мина пътуването ти? — попита тя.

— Не научих много. — Той се поколеба дали да продължи, но, какво пък, сама го беше попитала. — Брат ми Димитриос заяви, че видението унищожило мечтата му. Той иска да стане велик писател, а като че ли няма да успее да го постигне.

— Много тъжно.

— А ти как си? — попита Тео. — Как я караш?

Мичико леко повдигна рамене в знак, че на това не е лесно да се отговори.

— Карам я някак си. Вече минават по няколко минути, в които не мисля за онова, което се случи с Тамико.

— Съжалявам — повтори Тео за стотен път. Настъпи неловко мълчание. — Иначе как е?

— Добре.

— Просто добре?

Младата жена похапваше порция бъркани яйца със сирене. На масата имаше полупразна чаша чай; тя отпи от нея, събирайки мислите си.

— Не знам. Лойд... той не е сигурен дали иска да правим сватба.

— Наистина ли? О, Господи.

Мичико се огледа, осъзнавайки колко са сами; най-близкият човек седеше на четири маси от тях, очевидно напълно погълнат от нещо, което четеше от дейтапада си. Тя въздъхна и леко сви рамене.

— Обичам Лойд — и знам, че и той ме обича. Но явно не може да преодолее мисълта, че бракът ни няма да продължи вечно.

Тео повдигна вежди.

— Е, той все пак идва от разделено семейство. Разводът на родителите му сигурно е бил доста неприятен.

Мичико кимна.

— Знам; опитвам се да го разбера. Наистина. — Тя замълча за миг. — Какъв е бракът на твоите родители?

Въпросът го изненада. Той се намръщи, обмисляйки отговора.

— Добър, предполагам; все още ми изглеждат щастливи. Татко никога не е обичал да показва чувствата си, но на мама това като че ли не ѝ пречи.

— Моят баща почина — каза Мичико. — Предполагам, че беше типичният за своето поколение японец. Пазеше всичко в себе си, работата му бе неговият живот. — Замълча отново. — Сърдечен удар; беше на четирийсет и седем. А аз бях на двайсет и две.

Тео потърси подходящите думи.

— Сигурен съм, че щеше да се гордее с теб, ако бе доживял да види какво си постигнала.

Мичико като че ли наистина се замисли върху думите му, вместо просто да ги отхвърли като банален комплимент.

— Може би. Според неговите традиционни разбирания жените не могат да имат кариера като инженери.

Младият грък се намръщи. Той не знаеше много за японската култура. В Япония се бяха провели няколко конференции, на които имаше възможността да присъства. Но въпреки че беше обиколил цяла Европа и бе ходил веднъж в Америка и веднъж в Хонконг като тийнейджър, никога не бе изпитвал желание да пътува до Япония. Обаче Мичико беше толкова очарователна — всеки неин жест, всяко изражение, начинът ѝ на говорене, усмивката ѝ и гримасата, когато сбърчваше малкото си носле, смехът ѝ с идеалните високи тонове. Как може да бъде така очарован от нея, а да не се интересува от нейната култура? Не изпитваше ли желание да научи какви са хората от нейния народ, как изглежда родината ѝ, всеки аспект от средата, която я бе формирала като такава?

Или просто трябваше да бъде откровен? Да приеме факта, че интересът му беше чисто сексуален? Мичико наистина беше хубава... но в ЦЕРН работеха хиляди хора и половината от тях бяха жени; Мичико едва ли беше най-красивата.

Освен това в нея *имаше* нещо друго — нещо екзотично. И явно харесваше белите мъже...

Не, не беше това. Не това я правеше толкова привлекателна. Разбра го чак след като стигна до него; след като го прие, без да си търси извинения. Мичико беше толкова пленителна, защото бе избрала Лойд Симко, партньора на Тео. И двамата бяха ергени, и двамата бяха свободни. Лойд беше с десет години по-възрастен от Мичико; Тео беше осем години по-млад от нея.

Причината не беше, че Тео е някакъв абсолютен работохолик, а Лойд бе спрял да помирише розите. Тео често наемаше яхти, за да поплава в езерото Лак Леман; Тео играеше крокет и бадминтон в лигата на ЦЕРН; Тео намираще време да послуша джаз в женевския клуб „О ша ноар“ и да ходи на театрални курсове в Люзин; дори от време на време посещаваше „Гранд казино“.

Но тази очарователна, красива, интелигентна жена беше избрала улегналия, спокоен Лойд.

А сега, както се оказваше, Лойд не бе готов да се обвърже с нея.

Естествено това не беше достатъчна причина да я пожелае. Но сърцето нямаше нищо общо с физиката; реакцията му нямаше как да бъде предвидена. Той наистина я желаше и ако Лойд случайно я оставеше да му се изплъзне...

— И все пак — каза Тео, отговаряйки на коментара на Мичико, че баща ѝ нямаше да одобри работата ѝ като инженер, — със сигурност щеше да се възхищава на интелигентността ти.

Тя сви рамене.

— Сигурно, стига това да му беше от полза. — После помълча малко. — Но нямаше да одобри брака ми с бял мъж.

Сърцето на Тео прескочи — но дали заради Лойд, или заради самия него, не можеше да каже със сигурност.

— О!

— Той не вярваше на Запада. Не знам дали ти е известно, но сред младите хора в Япония е много популярно носенето на дрехи с щамповани английски фрази. Няма значение какво пише — важното е да показват, че са почитатели на американската култура. Всъщност надписите са доста забавни за онези от нас, които говорят английски. „С този край нагоре“. „Най-добро за консумация преди датата отдолу“. „За да създадете идеалната лукова глава“. — Тя се усмихна с нейната

прекрасна, набръчкваща нослето ѝ усмивка. — „Лукова глава“. Първия път, когато видях такава тениска, не можех да спра да се смея. Но един ден се прибрах с тениска, на която бяха щамповани английски думи — не фрази, просто отделни думи в различни цветове на черен фон: „кученце“, „кетчуп“, „шайба“, „много“ и „цел“. Баща ми ме наказва заради това, че съм облякла такава тениска.

Тео се опита да я погледне съчувствено, като в същото време се чудеше какво ли е било наказанието. Спрял ѝ е джобните — или може би японските родители не отпускат джобни на децата си? Изпратил я е в стаята ѝ? Реши да не пита.

— Лойд е добър човек — отбеляза той. Каза го, без да се замисля; може би думите просто бяха породени от някакво вътрешно усещане за феърплей, което се радваше, че притежава.

Мичико се замисли и над тези му думи; имаше навика да търси истината във всеки един коментар.

— О, да — кимна тя. — Той е много добър човек. Заради това глупаво видение се притеснява, че бракът ни може да не трае вечно — но аз знам, че когато съм с него, има толкова много неща, за които няма да се тревожа. Той никога няма да ми посегне, убедена съм в това. Никога няма да ме унижи или да ме накара да се чувствам неудобно. Освен това помни всички дребни детайли. Преди два месеца мимоходом му споменах имената на племенничките ми. Миналата седмица отново стана въпрос за тях и той веднага се сети за имената им. Мога да съм сигурна, че никога няма да забрави нашата годишнина или моя рожден ден. И преди съм имала връзки с мъже — и японци, и чужденци, — но никога не съм се чувствала толкова сигурна, толкова уверена, че той винаги ще бъде мил и нежен.

Тео се почувства неудобно. Винаги се беше смятал за добър човек и със сигурност никога нямаше да посегне на жена. Но пък да, той определено бе наследил нрава на баща си; в интерес на истината, ако възникнеше спор, беше способен да изрече думи, които можеха да наранят. Възможно бе наистина някой ден някой човек да го намрази до такава степен, че да поиска да го убие. Възможно ли е Лойд — Лойд, добрият — да пробуди подобни усещания в друго човешко същество?

Той поклати леко глава, прогонвайки мислите си.

— Направила си мъдър избор — заяви.

Мичико кимна, приемайки комплимента. След това добави:

— Лойд също.

Тео остана изненадан; не беше в природата ѝ да проявява нескромност. Но следващите ѝ думи показаха какво е имала предвид:

— Не можеше да избере по-добър човек за кум.

„Не съм сигурен в това“ — помисли си Тео, но не изказа мислите си на глас.

Разбира се, че нямаше да се занимава с Мичико, тя беше годеница на Лойд.

Освен това...

Освен това той не беше привлечен от прекрасните ѝ, омагьосващи японски очи.

Не бе и от ревност или интерес, заради това, че е избрала Лойд вместо него.

Дълбоко в себе си той знаеше истинската причина за внезапния си интерес към нея. Естествено, че я знаеше. Хрумна му, че ако се впусне в някакъв луд нов живот, ако направи бесен внезапен завой, ако предприеме някакъв напълно непредсказуем ход — като например да избяга с годеницата на партньора си и да се ожени за нея, — то по някакъв начин ще успее да измами съдбата, да промени толкова радикално бъдещето си, че никога да не се изправи срещу дулото на пистолет.

Мичико бе поразително интелигентна и беше много красива. Но той нямаше да се занимава с нея; това щеше да е пълна лудост.

Тео се изненада, когато усети, че се подсмива — но в известна степен това си бе забавно. Може би Лойд беше прав — може би цялата вселена представляваше един солиден блок, в който времето течеше неизменно. О, Тео често бе мислил да направи нещо диво и щуро, но най-накрая, след внимателно обмисляне на идеята, претегляне на вероятностите и премисляне на собствените му мотиви, той постъпваше точно така, както би постъпил, ако го нямаше този проблем.

Животът му продължаваше да тече във вече предначертаните рамки.

21.

Мичико и Лойд бяха планирали да заживеят заедно чак след сватбата, но като се изключи пътуването до Токио, Мичико прекарваше всяка нощ след смъртта на Тамико в апартамента на Лойд. Всъщност след Погледа в бъдещето тя се беше прибирала вкъщи само два пъти, и то за кратко. Всичко, което виждаше там, я довеждаше до плач: малките обувки на Тамико, оставени върху изтривалката до вратата; куклата й Барби, разположена върху един от столовете в дневната (Тамико винаги гледаше Барби да бъде настанена удобно); картините й, залепени с магнити за вратата на хладилника; дори петното на стената, където Тамико бе написала името си с маркер и Мичико така и не успя да го изчисти.

Така че двамата заживяха в дома на Лойд, избягвайки спомените.

Но въпреки това Мичико често се отнасяше, зареяла поглед в пространството. Лойд не можеше да понася да я вижда толкова тъжна, но знаеше, че няма как да й помогне с нищо. Тя щеше да тъгува — и може би това щеше да продължи вечно.

Разбира се, той не беше невежа: бе прочел много материали за психологията на връзките, дори беше изгледал свой дял от шоутата на Опра и Жизел. Знаеше, че не трябваше да го казва, но понякога думите излизаха от само себе си, просто се изсипваха от устата на човек, без да се замисля. Той просто искаше да запълни мълчанието между двамата.

— Нали знаеш, че ще имаш друга дъщеря — изтърси. — В твоето видение...

Мичико му затвори устата с поглед.

Не каза нищо, но той го прочете в очите й. Едно дете не може да се замени с друго. Всяко дете е специално.

Лойд го знаеше; въпреки че никога — все още — не бе имал деца, той го знаеше. Преди години беше гледал един стар филм с Мики Руни, наречен „Човешка комедия“, който въобще не беше смешен, а накрая си помисли, че съвсем не бе и човешки. Руни играеше американски войник през Втората световна война, който беше

изпратен през океана. Той нямаше свое семейство, но се наслаждаваше на контактите с хората у дома, заради които се сражаваше, посредством писмата на съседа си по легло. Руни ги опозна всичките — брата на човека, майка му, любимата му в Щатите — чрез писмата, които мъжът му даваше да чете. Но след това той загина в битка и Руни се завърна в родния му град, носейки със себе си личните му вещи. Пред дома му се натъкна на малкия му брат, който сякаш бе познавал цял живот. Накрая малчуганът хукна към къщата, викайки: „Мамо, войникът си дойде!“.

После се завъртяха надписите.

От публиката се очакваше да повярва, че по някакъв начин Руни ще заеме мястото на починалия син на жената, убит във Франция.

Това беше измама; дори като тийнейджър — може би бе около шестнайсетгодишен, когато гледа филма по телевизията — той знаеше, че е измама, че никой човек не може да заеме мястото на друг.

А сега съвсем безразсъдно беше намекнал, че бъдещата дъщеря на Мичико ще замести горката мъртва Тамико в сърцето ѝ.

— Съжалявам — каза той.

Мичико не се усмихна, но кимна едва забележимо.

Лойд не знаеше дали подходящият момент бе настъпил — през целия си живот си беше патил от неспособността да го предусеща; точният момент да предприеме действия относно някое момиче в гимназията, точният момент да поиска повишение на заплатата, точният момент да прекъсне двама души, които разговарят, за да се представи, точният момент да се извини и да се оттегли, когато другите очевидно предпочитаха да останат насаме. Някои хора имаха вроден усет за тези неща, но не и Лойд.

И все пак...

И все пак проблемът трябваше да бъде разрешен.

Светът постепенно се отърсваше; хората продължаваха да живеят. Да, мнозина се подпираха на патерици; да, някои застрахователни компании вече бяха обявили фалит; да, точният брой на загиналите все още не беше определен. Но животът трябваше да продължи и хората ходеха на работа, прибираха се вкъщи, хранеха се, гледаха филми и се опитваха с различна степен на успех да вървят напред.

— Относно сватбата... — започна той, провлачи думите и ги остави да се носят във въздуха.

— Да?

Лойд въздъхна.

— Не знам коя е онази жена — жената от видението ми. Нямам представа коя е.

— Значи смяташ, че тя може да е по-добра от мен, така ли?

— Не, не, не. Естествено, че не. Просто...

Той замълча. Но Мичико го познаваше твърде добре.

— Мислиш си, че на планетата има седем милиарда души, нали? И че е чист късмет, че въобще сме се срещнали.

Лойд кимна; хванат на местопрестъплението.

— Може би е така — продължи Мичико. — Но ако прецениш какви са били шансовете да не се срещнем, мисля, че е нещо повече. Ти живееше в Чикаго; аз бях в Токио — и накрая сме заедно тук, на швейцарско-френската граница. Това късмет ли е или съдба?

— Не мисля, че можеш да вярваш в съдбата и същевременно да вярваш в свободната воля — отвърна нежно Лойд.

— Сигурно не. — Тя сведе поглед. — И така, може би ти все още не си готов за брак. Толкова много от приятелите ми през годините сключиха брак, защото смятаха, че това е последният им шанс. Нали се сещаш: достигат определена възраст и решават, че скоро трябва да се оженят, иначе никога няма да го направят. Ако има нещо, което видението ти подсказа, то е, че аз не съм последният ти шанс. Предполагам, че това е свалило напрежението, нали? Вече няма нужда да се бърза.

— Не е точно така — отвърна Лойд, но гласът му трепереше.

— Дали? — попита Мичико. — Тогава искам да решиш още сега. Ще се оженим ли?

Лойд знаеше, че Мичико е права. Вярата му в неизменното бъдеще наистина бе облекчила чувството му за вина за това, което се беше случило — но все пак, като физик, той винаги бе защитавал тази позиция: пространствено-времевият континуум е неизменен куб на Минковски. Онова, което щеше да направи, вече го беше направил; бъдещето, както и миналото, не може да бъде променяно.

Доколкото знаеха, досега не се бе появил никой, който да свидетелства, че Мичико Комура и Лойд Симко някога са били

женени; никой не беше съобщил, че е бил в стая, където е видял сватбена фотография в скъпа рамка, на която се вижда висок бял мъж със сини очи и красива, по-ниска, по-млада азиатка.

Да, каквото и да кажеше сега, то вече е било казвано — и винаги ще бъде казвано. Но той нямаше никакво прозрение какво беше записано в пространствено-времевия континуум. Решението, което щеше да вземе сега, в този момент, в тази част, на тази страница, в този кадър от филма, беше скрито, неизвестно. Не бе лесно да го изрече на глас — каквото и да беше то, — макар да знаеше, че бе неизбежно да го каже; вече го е казал.

— Е, какво? — попита настоятелно Мичико. — Какво решаващ?

Късно вечерта Тео все още беше на работа и проиграваше поредната симулация на експеримента с Големия адронен колайдер, когато телефонът му иззвъня.

Димитриос беше мъртъв.

Малкият му брат. Мъртъв. Самоубийство.

Тео се бореше със сълзите, бореше се с гнева.

През съзнанието му прелитаха спомени за Дим. Моментите, когато се бе държал добре с него като деца и моментите, когато беше лош. И как всички в семейството бяха изпаднали в ужас, когато бяха отишли в Хонконг и Дим се изгуби. Тео никога не се бе радвал да види някого толкова много, колкото когато видя малкия Дим, яхнал раменете на един полицаи, който вървеше през тълпата към тях.

А сега той беше мъртъв. Тео трябваше да пътува отново до Атина, този път за погребението.

Не знаеше какво да чувства.

Част от него, много голяма част, изпитваше огромна тъга от смъртта на брат му.

А друга част...

Друга част ликуваше.

Не защото Дим беше мъртъв, разбира се.

А поради факта че смъртта му променяше всичко.

Защото Димитриос бе получил видение, което беше потвърдено от друг човек — а за да има видение, той трябваше да е жив двайсет и една години по-късно.

Но щом е мъртъв сега, през 2009 година, нямаше начин да е жив през 2030-та.

Значи неизменният куб се бе строшил. Онова, което хората бяха видели, може би беше ясна картина от бъдещето... но то не бе единственото възможно бъдеще и естествено, след като включваше Димитриос Прокопидис, то вече дори не беше възможно.

Теорията на хаоса твърдеше, че малките промени в първоначалните условия водят до големи промени след време. Така че светът през 2030 година не можеше да бъде същият, какъвто се беше показал в милиардите кратки видения.

Тео тръгна по коридорите на контролния център; мина покрай голямата мозайка, мина покрай месинговата табела с оригиналното име на института, покрай кабинетите, лабораториите и умивалните.

Щом бъдещето вече е несигурно — защото то нямаше да се развие точно така, както бяха показали виденията, — то тогава Тео можеше да се откаже от търсенето си. Да, в едно някога възможно бъдеще някой щеше да го убие. Но през следващите две десетилетия щяха да се променят толкова много неща, че до подобно развитие на събитията нямаше да се стигне. Всъщност той може никога да не срещне човека, който го беше убил, никога да не се пресече пътят му с неговия. Дори бе възможно този човек да умре преди 2030 година. При всички случаи убийството на Тео едва ли беше неизбежно.

И все пак...

И все пак можеше да се случи. Със сигурност някои неща щяха да се случат както във виденията. Онези, които нямаше да умрат от насилствена смърт, щяха да продължат да си живеят; онези, които имаха сигурна работа сега, може би щяха да я работят и тогава; нямаше причина добрите, стабилните бракове да не продължат да съществуват.

Не.

Стига съмнения, стига губене на време.

Тео реши да продължи да живее живота си, да се откаже от разни глупави търсения, да се изправи с лице срещу бъдещето, каквото и да е то. Трябваше да внимава, естествено — нямаше никакво желание неговата собствена смърт да се окаже някоя от допирателните точки между 2030-та от виденията и 2030-та, която тепърва щеше да настъпи.

Но той щеше да продължи напред, щеше да се опита да получи най-доброто от живота, който му оставаше.

Само ако Димитриос бе пожелал да направи същото.

Разходката му го отведе обратно в кабинета му. Трябваше да се обади на един човек; някой, който трябваше да го чуе първо от приятел, преди медиите да го раздухат из целия свят.

Думите на Мичико увиснаха във въздуха:

— Какво решаваш?

Лойд знаеше, че моментът е настъпил. Моментът, в който да се яви точният кадър; моментът на истината, мигът, в който да се разкрие решението, което вече беше запечатано в пространствено-времевия континуум. Той погледна Мичико в очите, отвори уста и...

Зън! Зън!

Симко изруга, поглеждайки към телефона. На дисплея бе изписано „ЦЕРН ГАК“. Никой не би звънял от работата му по това време, освен ако случаят не беше спешен. Той вдигна слушалката.

— Ало?

— Лойд, Тео се обажда.

Искаше да му каже, че моментът не е подходящ, да му каже да се обади по-късно, но преди да успее да го направи, Тео продължи:

— Лойд, току-що ми се обадиха. Брат ми Димитриос е мъртъв.

— О, Господи — изпъшка Лойд. — О, Господи.

— Какво има? — попита Мичико с разширени от притеснение очи.

Лойд покри говорителя с ръка.

— Братът на Тео е мъртъв.

Мичико закри устата си с ръка.

— Самоубил се е — обясни Тео. — Свръхдоза приспивателни.

— Съжалявам, Тео — каза Лойд. — Има ли... Мога ли да направя нещо за теб?

— Не. Не. Нищо. Просто реших, че трябва веднага да ти го съобщя.

Лойд не разбираше накъде клони Тео.

— А, благодаря ти — отвърна той, с нотка на объркване в гласа.

— Лойд, Димитриос имаше видение.

— Какво? О. — Последва дълга пауза. — О!

— Сам ми разказа за него.

— Сигурно си е измислил.

— Лойд, говорим за брат ми; не си го е измислил.

— Но не е възможно...

— Знаеш, че не е единственият; има и други съобщения. Но този случай... При него има потвърждение. Той е работел в един ресторант в Гърция; човекът, който го е управлявал през 2030-та, го управлява и сега, през 2009 година. Той е видял Дим във видението си, а Дим е видял него. Когато това излезе по телевизията...

— Аз? Ох, мамка му — простена Лойд. Сърцето му биеше лудо.
— Мамка му.

— Съжалявам — рече Тео. — Пресата веднага ще се възползва от това. — Той замълча. — Както вече казах, сметнах, че трябва да ти го съобщя.

Лойд се опита да се успокои. Как е възможно така да е грешал?

— Благодаря — отвърна най-накрай той. После продължи: — Виж, виж, това не е важно. Ти как си? Добре ли си?

— Ще се оправя.

— Защото ако не искаш да бъдеш сам, двамата с Мичико можем да дойдем.

— Не, всичко е наред. Франко дела Робия е все още в ЦЕРН; ще прекарам известно време с него.

— Добре — каза Лойд. — Добре. — Нова пауза. — Виж, трябва да...

— Знам — отвърна Тео. — Дочуване.

— Дочуване.

Лойд остави слушалката.

Той никога не бе виждал Димитриос Прокопидис; вярно, че Тео не говореше много за него. Не беше изненадан; самият Лойд рядко споменаваше на работа сестра си Доли. Като се замисли човек, това е просто още един труп в седмицата на безброй много смъртни случаи, но...

— Горкият Тео — обади се Мичико. Тя леко поклати глава. — И брат му... горкият човек.

Лойд я погледна. Тя беше изгубила дъщеря си, а сега, в този миг, бе намерила място в сърцето си да тъгува за някакъв човек, когото не

беше виждала през живота си.

Сърцето му продължаваше да препуска. Думите, които възнамеряваше да произнесе, преди телефонът да иззвъни, все още отекваха в главата му. Какво си беше въобразявал? Че иска да продължи ергенския живот? Че не е готов да се обвърже? Че иска да открие онази бяла жена, да се срещне с нея и да направи един разумен, балансиран избор между нея и Мичико?

Не.

Не, не беше това. Не можеше да бъде.

Онова, което си мислеше, беше: „Аз съм идиот.“

Мислеше си още: тя прояви невероятно търпение.

И си мислеше: може би предупреждението, че бракът може да не продължи вечно, е най-доброто нещо, което може да се случи. Също както всяка двойка, те бяха приели, че връзката им ще продължи, докато смъртта ги раздели. Но сега той беше разбрал, още от първия миг, по начин, по който никой друг не го бе разбирал, нито дори онези като него, които бяха деца на разбити семейства, че не е *задължително* да продължи вечно. Че ще бъде неизменно само ако се бори и страда, и се старае да го направи неизменно всеки съзнателен миг от живота си. Знаеше, че ако реши да се ожени, това ще бъде основният му приоритет. Не кариерата му, не проклетата неуловима Нобелова награда, не рецензирането, нито приятелствата.

А тя.

Мичико.

Мичико Комура.

Или... или Мичико Симко.

Когато беше тийнейджър, през 70-те, изглеждаше като че ли жените винаги ще се разделят с глупавата традиция да взимат нечия чужда фамилия. Но дори и до днес повечето *продължаваха* да приемат фамилиите на съпрузите си; двамата вече го бяха обсъдили и Мичико бе казала, че наистина смята да вземе фамилията му. Естествено Симко далеч не звучеше толкова музикално, колкото Комура, обаче това беше малка жертва.

Но не.

Тя не трябва да взима името му. Колко много разведени жени носеха не семейното име, а фамилията на някой от миналото им, ежедневно напомняща за младежка грешка, изгубена любов или

изпълнени с болка времена? И все пак Комура не беше бащиното име на Мичико — то бе Окава; Комура беше фамилията на Хироши.

И въпреки това трябва да я запази. Трябва да си остане Комура, за да напомня на Лойд, ден след ден, че тя не му принадлежи; че трябва всекидневно да се грижи за запазването на брака им; че бъдещето е в неговите ръце.

Той я погледна — безупречната ѝ кожа, привлекателните ѝ очи, нейната толкова черна коса.

Всички тези неща щяха да се променят с времето, разбира се. Но той искаше да е до нея, когато това се случва, за да съхрани всеки миг, да се наслади на всички сезони от живота си с нея.

Да, с нея.

Лойд Симко направи нещо, което не беше направил първия път — о, бе си го мислил, но след това го беше отхвърлил като глупаво, старомодно, ненужно.

Но сега *искаше* да го направи, изпитваше нужда да го направи.

Той падна на коляно пред нея.

Взе ръката ѝ в своята.

Вдигна поглед към търпеливото ѝ, прелестно лице.

И каза:

— Ще се омъжиш ли за мен?

В първия момент Мичико се сепна.

След това по лицето ѝ се разля широка усмивка.

И тя му отговори почти шепнешком:

— Да.

Лойд примижа няколко пъти, очите му се бяха замъглили.

Бъдещето щеше да е великолепно.

22.

ДЕСЕТ ДНИ ПО-КЪСНО: СРЯДА, 6 МАЙ 2009 Г.

Гастон Беранже се оказа много лесен за убеждаване, че ЦЕРН трябва да повтори експеримента с Големия адронен колайдер. Но, разбира се, той бе осъзнал, че ако опитът се провали, те няма да загубят нищо, а само ще спечелят: ако вторият опит не доведе до изместване във времето, щеше да е много трудно да се докаже вината на ЦЕРН за нанасянето на каквито и да било щети първия път.

И сега беше настъпил моментът на истината.

Лойд излезе на лъскавия дървен подиум. Зад гърба му се извисяваше голямата емблема на Обединените нации, с глобуса и маслиновите си клонки. Въздухът беше сух; Лойд усети леко разтрисане, когато докосна металния корниз на подиума. Той си пое дълбоко въздух, за да се успокои. След това се наведе към микрофона.

— Бих искал да благодаря...

Изненада се, че гласът му е станал дрезгав. Но, по дяволите, говореше пред някои от най-могъщите политици в света. Преглътна тежко и продължи:

— Бих искал да благодаря на генералния секретар на ООН Стивън Люис за това, че ми позволи да говоря днес пред вас. — Поне половината делегати слушаха превода на думите му през безжични слушалки. — Дами и господа, казвам се доктор Лойд Симко. Аз съм канадец, който в момента живее във Франция и работи в ЦЕРН, Европейския център за физика на елементарните частици. — Той млъкна и преглътна. — Без съмнение вече сте разбрали, че очевидно един от експериментите на ЦЕРН е причинил явлението с преместването на съзнанието. И, дами и господа, въпреки че на пръв поглед молбата ми може да ви прозвучи странно, но аз съм тук, за да ви помоля, като представители на вашите уважавани правителства, за позволение да повторим експеримента.

В залата избухна взрив от гласове — какофония от най-различни езици, повече, отколкото можеха да се чуят в многобройните кафенета

на ЦЕРН. Разбира се, всички делегати знаеха предварително какво ще каже Лойд — никой не биваше допускан да говори пред ООН, без да мине през множество предварителни обсъждания. Генералната асамблея беше огромна; зрението му не бе чак толкова добро, че да успее да различи отделни лица. Въпреки това забеляза гнева, изписан на лицето на единия от руските делегати и страха на германските и японските делегати. Лойд погледна към генералния секретар, привлекателен бял мъж на седемдесет и две години. Люис му се усмихна окуражително и Симко продължи:

— Може би няма причина да го правим. Явно вече сме получили достатъчно доказателства, че бъдещето, показано в първите видения, няма да се сбъдне — поне не съвсем. Въпреки това няма съмнение, че твърде много хора са намерили вътрешно прозрение чрез този бърз поглед.

Той направи пауза.

— Това ми напомня за „Коледна песен“, романа на британския писател Чарлз Дикенс. Героят му Ебенизър Скрудж получи видение за бъдеща Коледа, в която заради неговите действия много хора са изпаднали в мизерия и той самият е мразен и презиран дори и след смъртта му. Сигурно би било ужасно да получиш подобно видение — особено ако е от едно неизменно бъдеще. Но Скрудж разбира, че бъдещето, което е видял, е просто логичният завършек на живота му, ако продължи да го живее по същия начин. Той би могъл да го промени, както и живота на всички около него, към по-добро; така това видение от бъдещето се оказа чудесно нещо.

Симко отпи глътка вода и заговори пак:

— Но видението на Скрудж е било от един много специфичен ден — Коледа. Малцина от нас са имали видения от значими събития; повечето сме видели сравнително банални неща, дразнещо двусмислени или пък, както се е случило при почти една трета от хората, сънища или просто мрак — те са спели по време на двуминутното пътуване двама и една години в бъдещето. — Лойд замълча и сви рамене, сякаш самият той не знаеше как е правилно да се постъпи. — Ние смятаме, че ще успеем да повторим виденията; че ще предложим на човечеството нов шанс да надникне в бъдещето. — Той вдигна ръка. — Знам, че някои правителства се отнасят с подозрение към тези прозрения, че не харесват някои от разкритията,

но сега, след като знаем, че бъдещето не е неизменно, аз се надявам, че ще ни позволите още веднъж да поднесем този дар и ползата от Ефекта на Ебенизър на всички хора по света. Със съдействието на вашите мъже и жени, на вашите правителства, ние се надяваме, че този път всичко ще премине безопасно. Зависи от вас.

Лойд мина през високите стъклени врати на сградата на Генералната асамблея. Очите му засмъдяха от въздуха на Ню Йорк — проклятие, трябваше да направят нещо по въпроса; виденията показваха, че през 2030 година щеше да е още по-зле. Небето над главата му беше сиво, белязано от пресичащите се линии на инверсионните следи от самолети. Тълпа от репортери — може би около петдесет души — се струпаха около него, протегнали ръце с камери и микрофони.

— Доктор Симко! — извика един от тях, бял мъж на средна възраст. — Доктор Симко! А ако съзнанието не се върне обратно? Ами ако останем заклещени в бъдещето?

Лойд беше уморен. За пръв път след защитата на докторската му дисертация се бе почувствал толкова изнервен, говорейки пред хора. Просто искаше да се прибере в хотелската си стая, да си сипе малко уиски и да се строполи в леглото.

— Нямаме причини да смятаме, че подобно нещо може да се случи — отвърна той. — Изглежда явлението има изключително временен характер, то е започнало в мига, в който сме стартирали сблъсъците между частиците, и е свършило, когато сме ги прекратили.

— А семействата на онези хора, които може би ще умрат този път? Ще поемете ли лична отговорност за тях?

— Ами онези, които са вече мъртви? Не смятате ли, че им дължите нещо?

— Не е ли това просто търсене на евтина слава от ваша страна?

Лойд си пое дълбоко дъх. Той наистина беше изморен и главата му се пръскаше от болка.

— Дами и господа, очевидно сте свикнали да интервюирате политици, които не могат да си позволят да си изпускат нервите, и затова си позволявате да им задавате въпроси с такъв тон. Е, аз не съм политик; освен всичко останало съм и университетски професор и съм

свикнал на цивилизовано общуване. Ако не можете учтиво да задавате въпросите си, ще сложа край на този разговор.

— Но, доктор Симко — не е ли вярно, че всичките тези смърт и разрушения станаха по ваша вина? Не сте ли вие човекът, който ръководеше провалилия се експеримент?

Лойд запази равен тон.

— Не се шегувам, хора. За днес получих двойна доза медийно внимание; още един подобен оскърбителен въпрос и си тръгвам.

Последва слисано мълчание. Репортерите се спогледаха, след което отново се обърнаха към него.

— Но всичката тази смърт... — започна един.

— Край — тросна се Лойд. — Махам се оттук. — Той започна да се отдалечава.

— Почакайте! — извика един репортер.

— Спрете! — изкрещя друг.

Канадецът се обърна.

— Само ако задавате интелигентни, цивилизовани въпроси.

След миг колебание една брюнетка смирено вдигна ръка.

— Да? — каза Лойд, повдигайки вежди.

— Доктор Симко, според вас какво решение ще вземе ООН?

Лойд ѝ кимна, потвърждавайки, че това е приемлив въпрос.

— Честно казано, не съм сигурен. Инстинктът ми подсказва, че трябва да се опитаме да повторим експеримента — но аз съм учен и с това се занимавам. Наистина вярвам, че хората го искат, обаче няма как да знам дали лидерите им са склонни да удовлетворят исканията им.

Тео също беше дошъл в Ню Йорк и същата вечер двамата с Лойд се наслаждаваха на екстравагантните блюда с морска храна в ресторант „Амбасадор Грил“ в хотел „Плаца“ на Обединените нации.

— Рожденият ден на Мичико приближава — отбеляза Тео, докато разтрошаваше една щипка от омар.

— Знам — кимна Лойд.

— Ще ѝ правиш ли парти изненада?

Симко се замисли. След малко отговори:

— Не.

Младият грък го погледна укорително, казвайки с поглед: „Ако наистина я обичаш, щеше да направиш.“ Лойд не беше в настроение за обяснения. Досега не се бе замислял върху това, но в този момент изведнъж му просветна, сякаш цял живот го беше знаел. Партиката изненада бяха измама. Караш някой, когото се очаква да обичаш, да си мисли, че си забравил рождения му ден. Умишлено го депресираш, караш го да се чувства пренебрегнат, забравен, неоценен. В продължение на седмици го лъжеш — лъжеш! — докато накрая не се стигне до въпросното събитие. И всичко това само за да може, когато всички хора извикат: „Изненада!“, този човек да се почувства обичан.

В брака му с Мичико нямаше да се налага Лойд да фабрикува ситуации, в които съпругата му да се чувства обичана. Тя щеше да усеща любовта му ежедневно — във всяка минута; и никога нямаше да се усъмни в нея. Любовта му щеше да бъде неин постоянен спътник, до последния й ден.

И, естествено, никога нямаше да я лъже — дори и когато е за нейно добро.

— Сигурен ли си? — попита Тео. — С удоволствие ще ти помогна да го организираш.

— Не — отвърна Лойд, поклащайки леко глава. Тео беше толкова млад, толкова наивен. — Не, благодаря.

23.

Дебатите в Обединените нации продължаваха. Докато беше в Ню Йорк, Тео получи още един отговор на обявата си, че търси информация за собствената си смърт. Възнамеряваше просто да изпрати един кратък, учтив отговор — смяташе да сложи край на разследването си, наистина си го мислеше, — но, по дяволите, съобщението звучеше твърде съблазнително. „Не се свързах досега с вас — пишеше вътре, — защото бях подведен да вярвам, че бъдещето е неизменно и че всичко, което ще се случи, включително моята роля в него, е неизбежно. Но сега чета, че нещата стоят иначе, така че трябва да поискам помощта ви.“

Съобщението беше от Торонто — само на един час полет от Голямата ябълка. Тео реши да отиде там и да се срещне лице в лице с човека, който бе изпратил писмото. Това беше първото му посещение в Канада и той остана доста изненадан колко е топло лятото там. Е, не чак такава жега като в Средиземноморието — температурите рядко се качваха над трийсет и пет градуса по Целзий. Но все пак се изненада.

За да си вземе по-евтин билет, Тео трябваше да остане да преспи, вместо да отиде и да се върне същия ден. Имаше цяла вечер за убиване. Неговият агент му бе препоръчал един хотел в квартал Данфорт, където беше съсредоточена гръцката общност в Торонто. Младият учен се съгласи и за негово голямо удоволствие установи, че уличните табели в тази част на града са изписани и на английски, и на гръцки.

Срещата му обаче нямаше да се проведе в Данфорт. Всъщност беше в Норт Йорк, район, който очевидно преди е бил отделен град, но по-късно е бил погълнат от Торонто, населяван вече от три милиона души. На следващия ден отиде там с метрото. Стана му доста забавно, когато откри, че обществената транспортна система в града често е наричана ТТК (от Торонто — Транспортна комисия); без съмнение същата аббревиатура щеше да се използва и за Тахионно-тардионния колайдер, който се предполагаше, че ще управлява някой ден.

Вагоните на метрото бяха просторни и чисти, макар да бе чувал, че в часовете пик са ужасно претъпкани. Едно от нещата, които силно го впечатлиха, беше преминаването над шестлентовата магистрала в Дон Вали; тук влакът пътуваше на може би стотина метра над земята по специални релси, които бяха окачени под Данфорт. Гледката бе грандиозна — но още по-впечатляващ беше фактът, че мостът над Дон Вали е бил построен десетилетия, преди в Торонто да се открие първата линия на метрото, и въпреки това е бил конструиран така, че някой ден да обслужва две линии. Човек не срещаше често градове, които да са планирани толкова напред в бъдещето.

Той смени влаковете на станция Йонг и продължи до центъра на Норт Йорк. С изненада установи, че не му се налага да излиза на повърхността, за да стигне до жилищния комплекс, където му беше казано да отиде; дотам имаше директен достъп от станцията. В същия комплекс се помещаваше и голяма книжарница (част от верига, наречена „Индиго“); кино комплекс, голям супермаркет, наречен „Лоблос“, който изглежда се бе специализирал в продажбата на серия продукти, озаглавени „Изборът на президента“. Тео се изненада; човек би очаквал да види продукти „Изборът на премиера“ в тази страна.

Той се представи на портиера, който го отведе през мраморното фоайе до асансьора. Тео се качи с него до трийсет и петия етаж. Там лесно намери апартамента, който търсеше, и почука на вратата.

Тя се отвори и на прага застана възрастен азиатец.

— Здравейте — каза той на перфектен английски.

— Здравейте, г-н Чанг — поздрави Тео. — Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем.

— Няма ли да влезете?

Мъжът, който сигурно беше на шейсет и няколко години, отстъпи и го пусна вътре. Тео събу обувките си и влезе във великолепия апартамент. Чанг го въведе във всекидневната. Прозорците й гледаха на юг. В далечината се виждаше центърът на Торонто, с неговите небостъргачи, тънката игла на Си Ен Тауър и отвъд нея — простиращото се до хоризонта езеро Онтарио.

— Благодаря ви за писмото — започна Тео. — Както можете да си представите, това беше много труден период за мен.

— Напълно ви разбирам — отговори Чанг. — Искате ли чаша чай? Кафе?

— Не, благодаря.

— Добре тогава. Да поседнем — предложи мъжът.

Гъркът се настани на дивана, тапициран с оранжева кожа. В единия край на масата стоеше порцеланова ваза.

— Красива е — каза Тео.

Чанг кимна утвърдително.

— От династията Мин, разбира се; на почти петстотин години е. Изработката ѝ е уникална. Надписите са безсмислени, тъй като езикът вече е излязъл от употреба, но един предмет, който е оцелял в продължение на векове, е нещо, което трябва да се цени. В наши дни всички ценят красотата на древните египетски, китайски или ацтекски артефакти; аз колекционирам предмети и от трите култури. Занаятчиите, които са ги създали, продължават да живеят чрез изделията си.

Тео изхъмка уклончиво и се облегна назад. На стената срещу него беше окачена картина с маслени бои на пристанището Цзюлун. Той кимна към нея.

— Хонконг — отбеляза.

— Да. Познато ли ви е?

— През 1996 година, когато бях на четиринайсет, родителите ни ни заведоха там на екскурзия. Искаха аз и брат ми да го видим, преди да премине обратно в ръцете на комунистически Китай.

— Да, онези две последни години бяха изключително добри за туризма — припомни си Чанг. — Но освен това бяха и най-подходящото време да напуснеш страната; самият аз тогава напуснах Хонконг и дойдох в Канада. Над двеста хиляди местни жители на Хонконг заминаха за Канада, преди англичаните да предадат страната ни на китайците.

— Предполагам, че аз също бих заминал — кимна Тео с разбиране.

— Онези от нас, които можеха да си го позволят, го направиха. Според виденията на хората през следващите двайсет и една години нещата в Китай няма да се оправят, така че аз съм доволен, че си тръгнах; не можех да понеса мисълта, че ще изгубя свободата си. — Възрастният мъж замълча. — Но вие, мой млади приятелю, сте заплашен от загубата на нещо много по-важно, нали? Аз самият спокойно бих очаквал да съм мъртъв след двайсет и една години, но с

удоволствие установих, че видението ми подсказва, че тогава ще съм още жив. В действителност, предвид това колко жив и енергичен се чувствах във видението, започнах да подозирам, че всъщност ми остават много повече от двайсет и една години. Но вашето време може да се окаже по-късо — във видението ми, както вече споменах в писмото, беше споменато вашето име. Моля да ме извините, но аз никога не бях чувал за вас. А името ви е толкова музикално — Теодосиос Прокопидис, — че направо се запечата в съзнанието ми.

— Казахте, че във вашето видение някой е разговарял с вас относно план да бъда убит.

— Много зловещо, без съмнение. Но освен това ви бях написал, че не знам и кой знае колко повече.

— Не се и съмнявам, г-н Чанг. Обаче аз бих могъл да намеря човека, с когото сте разговаряли във видението си, той със сигурност ще знае повече.

— Но нали ви казах, че не знам кой е той.

— Можете ли да го опишете?

— Разбира се. Беше бял. Бял като обикновен европейец, не с маслинена кожа като вашата. Във видението ми бе на не повече от петдесет, което означава, че сега е горе-долу на вашата възраст. Говорехме на английски, неговият имаше американски акцент.

— Има много американски акценти — заяви Тео.

— Да, да — отвърна Чанг. — Имам предвид, че говореше като човек от Нова Англия — някой от Бостън например.

Видението на Лойд също го беше изпратило в Нова Англия; но нямаше как Чанг да е имал предвид него — след двайсет и една години Лойд щеше да е сбръчкан като вещица...

— Какво друго можете да ми кажете за езика му? Имаше ли речта на добре образован човек?

— Да, сега като го споменахте, мисля, че да. Той употреби думата „опасявам се“ — не твърде префърцунен термин, но едва ли фигурира в речника на някой необразован човек.

— Какво точно ви каза? Можете ли да си спомните разговора?

— Ще се опитам. Бяхме в някакво помещение в Северна Америка. Това се разбираше ясно от вида на електрическите контакти; винаги съм смятал, че тукашните приличат на ококорени от изненада бебета. Както и да е, мъжът ми каза: „Той уби Тео.“

— Мъжът, с когото сте разговаряли, ме е убил?

— Не, просто цитирам думите му. Каза „той“ — тоест някой друг — „уби Тео“.

— Сигурен ли сте, че каза „той“?

— Да.

Е, и това беше нещо; с един удар бяха елиминирани четири милиарда потенциални заподозрени.

Чанг продължи:

— Човекът каза: „Той уби Тео“, а аз попитах: „Кой Тео?“. Той ми отговори: „Нали се сещаш, Теодосиос Прокопидис.“ Аз отвърнах: „А, да, бе.“ Точно така му отговорих — „А, да, бе“. Боя се, че английският ми все още не е достатъчно добър, за да си позволявам непринудени подмятания, но очевидно след двацет и една години вече няма да имам този проблем. При всички случаи през 2030 година аз явно ви познавах — или поне знаех кой сте.

— Продължавайте.

— Тогава събеседникът ми каза: „Успя да ни изпревари.“

— Моля?

— Той каза: „Успя да ни изпревари.“ — Чанг наведе глава. — Да, знам как звучи това — че аз и този човек също сме планирали да отнемем живота ви. — Възрастният човек разпери ръце. — Доктор Прокопидис, аз съм богат човек — всъщност много богат човек. Няма да твърдя, че хората достигат до моето ниво, без да действат безскрупулно, защото и двамата знаем, че не е вярно. През годините съм се разправял много жестоко със съперниците си, дори съм престъпвал границите на закона. Но аз не съм само бизнесмен; аз съм и християнин. — Той вдигна успокоително ръка. — Моля, не се притеснявайте, няма да изнасям проповеди — знам, че в някои западни кръгове свободното споменаване на вярата поражда дискомфорт, сякаш човек повдига тема, която е по-добре да не се обсъжда в изискана компания. Споменавам го само, защото това е един установен факт: аз може и да съм корав човек, но съм също и богобоязлив човек — и никога не бих извършил убийство. При напредналата ми възраст сигурно можете да си представите, че имам установени навици; не мога да повярвам, че през последните години от живота си ще наруша моралния кодекс, който спазвам още от детството си. Знаем какво си мислите — най-вероятната интерпретация на израза „успя да ни

изпревари“ е, че някой друг ви е убил, преди моите сътрудници да успеят да го направят. Но аз повтарям, че не съм убиец. Освен това знам, че вие сте физик, а аз нямам работа в тази област — по принцип инвестициите ми са съсредоточени освен в бизнеса с недвижими имоти, където всеки би трябвало да инвестира, и в биологичните изследвания: фармацевтика, генетично инженерство и така нататък. Самият аз не съм учен, нали разбирате — просто капиталист. Нали ще се съгласите, че един физик не би представлявал пречка за заниманията ми, освен това, както вече казах, аз не съм убиец. И въпреки това думите, които ви предадох, бяха точно тези — „Успя да ни изпревари“.

Тео погледна замислено азиатца.

— Ако случаят действително е такъв — проговори той най-накрая, внимателно обмисляйки думите си, — защо ми го казахте?

Чанг кимна, сякаш очакваше този въпрос.

— Естествено, че обикновено никой, който планира да извърши убийство, не споделя плановете си с потенциалната жертва. Но както вече казах, доктор Прокопидис, аз съм християнин; вярвам, че не само вашият живот е изложен на опасност, но също и безсмъртната ми душа. Нямам никакъв интерес да се ангажирам, нито дори косвено, с подобен грешен бизнес като убийствата. И тъй като бъдещето може да бъде променено, аз решавам да го променя. Вие сте по следите на човека, който иска да ви убие; ако успеете да предотвратите смъртта си от ръцете на тази персона, която и да е тя, тогава моите сътрудници няма да бъдат изпреварени. Уверявам ви, че вие не само няма да бъдете застрелян — били сте убит от изстрел, нали? — от човека, с който съм говорил, но и от който и да било друг, свързан с мен. Не искам вашата — или чиято и да е друга кръв — да изцапа ръцете ми.

Тео издиша шумно. Достатъчно объркващо бе да си мисли, че някой иска да го види мъртъв — но да разбере, че всъщност няколко различни хора искат да го убият, си беше истински шок.

Може би старецът беше луд — въпреки че въобще не му изглеждаше такъв. Но все пак след двацет и една години той щеше да бъде... щеше да бъде... на колко години всъщност?

— Простете нетактичността ми — каза Тео, — но мога ли да ви попитам кога сте роден?

— Разбира се: на 29 февруари 1932 година. Това ме прави деветнайсетгодишен.

Тео усети как очите му се ококорват. Имаше си работа с побъркан...

Но Чанг се усмихна.

— Тъй като съм роден на 29 февруари, разбирате ли — този ден се появява веднъж на всеки четири години. А сега сериозно, на седемдесет и седем години съм.

Беше доста по-стар, отколкото Тео бе предположил и — о, Боже! — през 2030 година щеше да е на деветдесет и осем.

Една идея осени Тео: той беше разговарял с достатъчно хора, които бяха сънували през 2030 година; обикновено не беше трудно да се различи съня от действителността. Но ако Чанг бе на деветдесет и осем, възможно ли беше да е болен от алцхаймер? Какви ли щяха да бъдат мислите на един такъв мозък?

— Ще ви спестя въпроса — обади се Чанг. — Не съм генетично предразположен към алцхаймер. Също като вас и аз съм изненадан, че ще съм още жив след двайсет и една години, и също толкова шокиран, че след като съм изживял живота си, очевидно ще надживея млад човек като вас.

— Наистина ли сте роден на 29 февруари? — попита Тео.

— Да. Това е нещо уникално; на земята има само около пет милиона души, които са родени на тази дата.

Младият учен се замисли, след което се върна на темата.

— Значи онзи човек ви е казал: „Успя да ни изпревари.“ А вие какво му отговорихте?

— Отговорих му, и отново ви моля да ми простите думите: „И така е добре.“

Тео се намръщи.

— След това — продължи Чанг, — добавих: „Кой е следващият?“. На което сътрудникът ми отговори: „Корольов.“ Корольов е руско име, нали? Говори ли ви нещо?

Гъркът поклати глава.

— Не. — Замълча за миг. — Значи щяхте да елиминирате — ще елиминирате — и този Корольов?

— Това е очевидната интерпретация, да. Но аз нямам никаква представа кой или коя е тя.

— Той.

— Не ми ли казахте, че не го познавате?

— Така е — но Корольов е мъжка фамилия. Женските руски имена завършват на -ова, мъжките на -ов.

— О — повдигна вежди Чанг. — Във всеки случай, след като човекът, с когото говорех, каза: „Корольов“, аз му отвърнах: „Е, едва ли някой ще подгони точно него.“ И сътрудникът ми отговори: „Не се притеснявай, Убу.“ Убу е прякор, с който ме наричат най-близките ми приятели, въпреки че, както вече споменах, никога не съм виждал този мъж. „Не се притеснявай, Убу — каза ми той. — Човекът, който очисти Прокопидис, няма никакъв интерес към Корольов.“ След което аз отговорих: „Много добре. Погрижи се за това, Даръл“ — това, предполагам, е името на мъжа, с когото разговарях. Той отвори уста, за да каже още нещо, но аз внезапно се озовах тук, обратно в 2009 година.

— Това ли е всичко, което знаете? Че двамата с някакъв човек на име Даръл гоните няколко души, сред които сме аз и някакъв мъж на име Корольов, но някой друг, който няма интерес към Корольов, ме убива пръв?

Чанг сви извинително рамене, но Тео не можеше да каже дали този жест е заради дразнещите пропуски в информацията, или заради факта че един ден ще иска да го убие.

— Това е всичко.

— Този Даръл — приличаше ли ви на боксьор? На професионален боксьор?

— Не. Бих казал, че имаше доста голямо шкембе, за да е спортист.

Тео се облегна назад, смаян.

— Благодаря ви, че ми разказахте всичко — изрече най-накрая той.

— Поне това мога да направя — отвърна Чанг. Той помълча, сякаш се колебаеше дали да не каже още нещо, след което продължи: — Душите търсят безсмъртие, доктор Прокопидис, а религията възнаграждава праведните. Подозирам, че ви чакат велики дела и ще бъдете възнаграден подобаващо — но, разбира се, само ако успеете да оживеете. Направете си една услуга — и на двама ни всъщност — и не се отказвайте от търсенето си.

24.

Тео се върна в Ню Йорк и разказа на Лойд всичко за срещата си с Чанг. Канадецът беше не по-малко озадачен от историята на възрастния човек. Двамата физици останаха в Ню Йорк още осем дни, докато в Обединените нации продължаваха разгорещените дебати по предложението им.

Китай се изказа в подкрепа на това да се разреши експериментът да бъде повторен. Макар и сега да беше ясно, че бъдещето не е неизменно, фактът, че според първите видения тоталитарното правителство на Китай все още управляваше с желязна ръка в бъдещето, бе изиграл огромна роля в обуздаването на дисидентите в тази страна. За Китай това беше ключов въпрос. Имаше само две възможни версии на бъдещето: комунистическата диктатура или щеше да продължи, или не. Първите видения бяха показали, че тя продължава. Ако вторите видения покажеха същото нещо, тогава дори и познанието за променливото бъдеще не би могло да свали комунизма — духът на дисидентите щеше да бъде прекършен; перфектен пример за онова, което „Ню Йорк Таймс“, проявявайки неуместно остроумие, беше нарекъл „Дим^[1] поглед към бъдещето“ — в памет на Димитриос Прокопидис, който, съкрушен от видяното в бъдещето, се бе предал, въпреки че е било по силите му да го промени.

А ако вторите видения покажеха, че комунизмът пада? Тогава Китай нямаше да е по-зле от преди първия Поглед в бъдещето, с несигурните си перспективи. Според правителството в Пекин рискът си струваше.

Посланиците на Европейския съюз явно също смятаха да гласуват колективно в полза на повторението, по две причини. Ако повторението се провалеше, тогава безкрайният поток от съдебни дела, възбудени срещу ЦЕРН и неговите страни-членки вероятно щеше да бъде спряно. А ако повторението бъдеше успешно, това второ зърване на бъдещето щеше да е безплатно, но всяко следващо щеше да струва милиарди евро. Наистина другите нации можеха да опитат да построят ускорители, способни да произвеждат енергийни нива, близки до тези

на ЦЕРН, обаче въпреки че първите видения бяха показали един свят с изобилие от тахионно-тардионни колайдери, все пак изглеждаше, че виденията не могат да бъдат призовани лесно. Дори и ЦЕРН да беше отговорен за случилото се, явно ставаше въпрос за *уникално* явление — Погледът в бъдещето бе станал възможен благодарение на някаква специфична комбинация от параметри, които е малко вероятно да бъдат възпроизведени от друг ускорител.

Възраженията срещу повторението бяха най-яростни в западното полукълбо — тези страни, в които хората са били будни, когато съзнанията им са отпътували за 2030 година, и съответно голям брой хора са били наранени или са загинали. Възраженията се дължаха главно на гнева от вредите, нанесени предишния път, и на страха, че и вторите видения можеше да бъдат придружени от подобна касапница и разрушения.

В източното полукълбо нанесените вреди бяха сравнително по-малко; в много държави повече от деветдесет процента от жителите бяха или заспали, или най-малкото безопасно настанени в леглата по време на Погледа в бъдещето; имаше много малко нещастни случаи и незначително количество имуществени вреди. Явно, твърдяха хората от източното полукълбо, организираното, обявено предварително повторение на опита няма да подложи на риск много хора. Те обявяваха аргументите срещу повторението за по-скоро емоционални, отколкото рационални. Наистина, анализът на събитията по целия свят показваше, че хората, имали видения, бяха поразително доволни, че са ги имали, въпреки че се бяха убедили, че те не показват неизменно бъдеще. Наистина, сега, когато светът беше убеден, че бъдещето може да бъде променено, хората, видели бъдеще, което бяха сметнали за негативно, общо взето искаха да имат ново видение дори повече от хората, видели бъдеще, описвано от тях като позитивно.

Въпреки че нямаше официален глас в дебатите на ООН, папа Бенедикт XVI обяви, че виденията са напълно съвместими с католическата доктрина. Посещаемостта на литургиите се бе увеличила неимоверно, след като беше станало ясно какво значение придава папата на Погледа в бъдещето.

Премиер-министърът на Канада също подкрепяше виденията, тъй като те показваха, че Квебек все още е част от страната. Президентът на Съединените щати не беше толкова ентузиазизиран:

въпреки че Америка явно щеше да продължи да бъде световен лидер две десетилетия по-късно, сред президентските съветници имаше сериозно безпокойство, че първото зърване на бъдещето вече е направило много, за да навреди на националната сигурност, с хора — дори деца, — които още не са положили клетва за вярност, а са имали достъп до всякаква поверителна информация. И, разбира се, водачът на демократите се тревожеше, че републиканецът Франклин Хапгуд, понастоящем професор по държавно право, ще е на власт през 2030 година.

Така че американската делегация продължи да възразява против повторението. „Все още погребваме мъртвците си“ — каза посланикът. Но японската делегация продължи да настоява, че дори и виденията да не отразяват актуалното бъдеще, те явно отразяват едно бъдеще, от което има практическа полза. САЩ — страна, в която голям процент от хората са имали съдържателни, дневни видения — се бе опитала да запази за себе си технологичните облаги, извлечени от виденията. Първият Поглед в бъдещето отразяваше 11:21 в Лос Анджелис, 2:21 следобед в Ню Йорк и 3:31 сутринта в Токио; повечето японци не бяха имали във виденията си нищо по-вълнуващо от собствените си сънища в бъдещето. Америка беше извлякла изгода от новите технологии и новите открития, показани във виденията на гражданите ѝ; Япония и останалата част от източното полукълбо се чувстваха незаслужено онеправдани.

Това амбицира допълнително китайската делегация; те явно бяха чакали някой да повдигне този важен въпрос. Погледът в бъдещето бе показал Пекин в 2:21 сутринта местно време; повечето китайци, подобно на японците, просто бяха имали видения на сънищата си в бъдещето. Те настояваха, че ако бъдат потърсени други видения, началото на опита трябва да се измести с дванайсет часа спрямо предишния опит. По този начин, ако съзнанията прескочат напред през същия период от двайсет и една години, шест месеца, два дни и два часа, този път жителите на източното полукълбо биха извлекли по-голяма полза и така би имало паритет.

Японското правителство незабавно подкрепи Китай по тази точка. Индия, Пакистан и двете Кореи се съгласиха, че така е справедливо.

Изтокът вероятно беше прав, че Америка се опитва да запази технологичното си предимство; САЩ решително настояваше, че ако има възпроизвеждане на опита, то трябва да бъде по същото време на денонощието. Те даваха научни аргументи в полза на искането си: според тях повторението си е повторение и колкото е възможно повече параметри трябва да бъдат същите.

Лойд Симко бе поканен да се изкаже отново пред Генералната асамблея по този въпрос.

— Аз съм решително против променянето на който и да е от факторите, без да е необходимо — каза той, — но след като все още нямаме пълен работен модел на явлението, не мога да кажа категорично, че има някакво значение дали експериментът ще бъде проведен през деня или през нощта. В края на краищата тунелът на Големия адронен колайдер е надеждно екраниран против изтичане на радиация — и това екраниране го предпазва също и от проникване на слънчеви лъчи и други излъчвания във вътрешността му. Въпреки това съм против промяната на часа за провеждане на експеримента.

Делегатът от Етиопия отбеляза, че Симко е американец, следователно най-вероятно се опитва да защити американските интереси. Лойд възрази, че всъщност е канадец, но това не впечатли африканеца; Канада също беше извлякла голяма изгода от виденията на гражданите ѝ.

Междувременно ислямският свят в по-голямата си част бе приел виденията като *илхам* (божествено напътствие, вкарано директно в човешката душа и съзнание), а не като *уахи* (божествено разкриване на бъдещето), тъй като, по дефиниция, само пророците бяха способни на последното. Фактът, че виденията отразяват променливо бъдеще, явно потвърждаваше ислямската гледна точка и въпреки че ислямските лидери не използваша метафората за Скрудж, концепцията за получаването на прозрения, които всеки може да тълкува с помощта на религията, се приемаше като напълно съвместима с Корана.

Някои мюсюлмани бяха на противоположното мнение — че виденията са сатанински, част от продължаващото разрушаване на света, а не божествени. Във всеки случай ислямските духовни лидери отхвърляха решително идеята, че причината е физическият експеримент; според тях това беше погрешна, светска, западна

интерпретация. Виденията явно имаха духовен произход и техниката нямаше нищо общо с подобни преживявания.

Лойд се опасяваше, че ислямските нации ще използват тези основания, за да се противопоставят на повторението на експеримента с Големия адронен колайдер. Но първо аятолахът в Иран, после и шейх Ал Асхар в Египет, а след тях — и останалите шейхове и имами в мюсюлманския свят подкрепиха повтарянето на опита, главно защото ако опитът се провалеше, това щеше да докаже на неверниците, че явлението е било духовно, а не светско събитие.

Разбира се, правителствата на ислямските държави често имаха противоречия с вярващите в техните земи. Онези правителства, които бяха направили реверанс към запада, подкрепяйки повтарянето на опита, стига да има изместване от дванайсет часа, както азиатците бяха настояли, печелеха във всички случаи — ако повторението на опита се провалеше, западните учени щяха да бъдат оплюти, а светският мироглед щеше да претърпи поражение; при успешен опит икономиките на мюсюлманските страни щяха да бъдат подпомогнати, тъй като техните граждани щяха да добият същата информация за технологиите на бъдещето, която американците вече бяха получили.

Лойд очакваше, че хората, които не бяха имали видения — онези, които явно загиват в бъдещето, — също ще са против повтарянето на опита, но всъщност мнозина от тях го подкрепиха. Младите хора без видения — наречени „Ънгрейтфул дет“^[2] от „Нюзуик“ — често изказваха желанието си да докажат, че има някаква друга причина за липсата на видения при тях първия път, а не собствената им смърт. Възрастните хора без видения, главно примирилите се с факта, че след двайсет и една години вече ще са мъртви, просто бяха любопитни да научат от разказите на другите повече за бъдещето, което те самите никога нямаше да видят.

Някои държави — сред които Португалия и Полша — настояваха за отлагане на повторението на опита поне с година. Представяха се три необорими контрааргумента. Първо, както Лойд бе посочил, колкото повече време минава, толкова по-вероятно е някой външен фактор да се промени достатъчно, за да провали повторението на опита. Второ, нуждата от абсолютна сигурност по време на повторението беше ясна на обществеността точно в момента; тежките инциденти, които се бяха случили предишния път, започваха да

избледняват в паметта и се увеличаваше вероятността някои да проявят нехайство при подготовката си. Трето, хората искаха нови видения, които да потвърдят или опровергават събитията, представени в първите им видения — това щеше да позволи на онези, видели обезпокоителни неща, да разберат дали сега са на път да избегнат такова бъдеще. Ако новите видения бяха за времето след двайсет и една години, шест месеца, два дни и два часа от момента на повторното провеждане на експеримента, всеки изминал ден намаляваше шанса второто видение да бъде достатъчно свързано с първото, за да се направи сравнение между двете възможности.

Имаше и добър икономически аргумент в полза на бързото повторение — при положение че изобщо ще има повторение. Много дейности се извършваха с намален капацитет заради повреди в апаратурата и наранявания на персонала, станали по време на Погледа в бъдещето. Спирането на работата в близко бъдеще заради втори Поглед в бъдещето щеше да е съпроводено с по-малка загуба на продуктивност, отколкото след месец или след година, когато всички дейности щяха да се осъществяват с пълния си капацитет.

Дебатите засягаха безброй теми: икономика, национална сигурност (какво би станало, ако една държава осъществи ядрена атака срещу друга точно по време на преместването на съзнанията?), философия, религия, наука, демократични принципи. Трябваше ли решение, което засяга всеки човек на планетата, да бъде взето с по един глас за всяка държава? Не трябваше ли вотът да е пропорционален, като се има предвид населението на отделните държави, при което гласът на Китай щеше да натежи най-много? Или решението трябваше да се вземе с глобален референдум?

Най-накрая, след много ожесточени спорове, ООН взе следното решение: експериментът с Големия адронен колайдер да бъде повторен с дванайсетчасова разлика във времето, както мнозина бяха настоявали.

Всички посланици на Европейския съюз поискаха да се изпълни едно условие, преди да се съгласят ЦЕРН да опита да повтори експеримента: да няма процеси на правителствено ниво срещу ЦЕРН, срещу държавите, които го притежават, и срещу който и да било член на персонала. Беше приета резолюция на ООН, предотвратяваща всякакви подобни процеси в Световния съд. Разбира се, нищо не

можеше да спре гражданските искиове, въпреки че швейцарското и френското правителства декларираха, че техните съдилища няма да разглеждат такива дела, и беше трудно да се установи дали някакви други съдилища имаха необходимата юрисдикция.

Най-големият логистичен проблем беше с Третия свят: новините пристигаха бавно в неразвитите или изостаналите региони, ако изобщо пристигнеха. Беше решено, че експериментът ще бъде повторен след шест седмици; това трябваше да е достатъчно време да бъде предупреден всеки, до когото е възможно да се достигне.

И започна подготовката на човечеството за новото надникване в утрешния ден.

Мичико го кръсти „Операция Клаату“. Във филма „Денят, в който Земята спря“ Клаату, извънземно, спря цялото електричество на света за половин час, точно в дванайсет часа вашингтонско време, за да демонстрира нуждата от световен мир, но го направи изключително грижливо, така че никой да не пострада. Самолетите си останаха в полет, токът в операционните зали не спря. Сега те трябваше да опитат да са толкова внимателни, колкото и Клаату, въпреки че, както Лойд отбеляза, във филма Клаату умря за кратко заради усилията си. Разбира се, като извънземно, той успя да се съживи...

Лойд беше разочарован. Първия път поради някаква причина експериментът не бе успял да произведе бозона на Хигс; искаше му се да поразмести леко параметрите, с надеждата да получи тази неуловима частица. Но знаеше, че всичко трябва да бъде абсолютно същото като предишния път. Вероятно никога нямаше да има шанс да направи подобрения; никога нямаше да има шанс да получи бозона на Хигс. И това, вероятно, означаваше, че никога няма да получи Нобелова награда.

Освен ако...

Освен ако не измислеше обяснение за това, което се беше случило. Но въпреки че явно неговият експеримент бе предизвикал скока двайсет и една години напред в бъдещето и въпреки че той, както и всеки друг в ЦЕРН, се беше мъчил да разреши случая, Лойд нямаше никаква представа какво се е случило. Имаше абсолютно същата вероятност някой друг — може би дори някой, който не се занимава с

теорията на елементарните частици — да се досети какво точно е станало.

[1] Английската дума *dim* означава „мрачен, песимистичен“. — Б.пр. ↑

[2] *The ungrateful dead* (англ.) — букв. неблагодарните мъртви; игра на думи с името на рок групата „Грейтфул Дед“. — Б.пр. ↑

25.

Денят на опита.

Почти всичко беше същото. Разбира се, сега часът бе възмутителен — пет сутринта, вместо пет следобед, но тъй като в контролната зала на Големия адронен колайдер нямаше прозорци, това не си личеше. Също така присъстваха повече хора. Не беше лесно да се докара прилична тълпа от журналисти за повечето експерименти с елементарни частици, но този път отделът по връзки с обществеността на ЦЕРН трябваше да тегли жребий, за да определи кои дванайсет репортери да получат достъп. Камерите предаваха сцената по целия свят.

По цялата планета хората лежаха в леглата си, на дивани, по земята, на тревата, на голата земя. Никой не пиеше горещи напитки. Нямаше търговски, военни или частни самолети в полет. Цялото пътно движение във всички градове беше спряло — всъщност бе спряло от часове, за да е сигурно, че няма да има нужда от спешни операционни намеси и движение на линейки по време на повторението на опита. Магистралите бяха свободни или превърнати в гигантски паркинги.

Две космически совалки — една американска и една японска — бяха в орбита в момента, но нямаше причина да се мисли, че те са в опасност; астронавтите просто бяха влезли в спалните си чували за времето на експеримента. Деветте души на борда на Международната космическа станция бяха направили същото.

Нямаше започнати операции и пици, метнати във въздуха; нямаше апаратура, която да работи. Във всеки един момент обикновено една трета от човечеството спеше, но точно сега почти всичките седем милиарда жители на Земята бяха будни. Иронията беше, че се вършеха по-малко дейности от който и да е друг момент в историята.

Както и първия път, сблъсъкът между частиците се контролираше от компютър. Симко наистина нямаше нищо друго за вършени. Репортерите бяха сложили камерите си на триножниците, но те самите лежаха на пода или върху маси. Тео вече беше легнал, както

и Мичико — твърде близо до Тео за вкуса на Лойд. Имаше място на пода вляво и вдясно от главната конзола. Канадецът легна там. Виждаше един от часовниците от мястото и започна да отброява на обратно:

— Четирийсет секунди.

Къде ли се бяха срещнали? От колко дълго бяха женени? Имаха ли деца?

— Двайсет секунди.

Беше ли щастлив бракът? Наистина изглеждаше така, през онова кратко надникване в бъдещето. Но пък той бе виждал и родителите си да са нежни помежду си в отделни случаи.

— Десет секунди.

А може би жената дори нямаше да я има в следващото видение.

— Девет секунди.

Всъщност след двайтсет и една години най-вероятно щеше да спи — без да е сигурно дори, че ще сънува.

— Осем секунди.

Имаше нулев шанс да види себе си отново — да бъде някъде край огледало или покрай монитор с камера.

— Седем.

Но със сигурност щеше да види нещо, което да му разкрие информация, нещо значимо.

— Шест.

Нещо, което да отговори поне на част от парливите въпроси.

— Пет.

Нещо, което би могло да е завършек на видяното предишния път.

— Четири.

Той обичаше Мичико, разбира се.

— Три.

И те щяха да се оженят, независимо от това какво показват първото или предстоящото видение.

— Две.

И все пак би било хубаво да знае името на другата жена...

— Едно.

Затвори очи, сякаш така щеше да призове по-добре видението.

— Нула.

Нищо. Мрак. По дяволите, той спеше в бъдещето! Не беше честно; това бе *неговият* експеримент в края на краищата! Ако някой заслужаваше второ видение, това беше той, и...

Лойд отвори очи; все още лежеше по гръб. Над главата му бе таванът на контролната зала на Големия адронен колайдер.

О, Господи! О, Господи!

След двайсет и една години щеше да е на шейсет и шест.

И двайсет и една година след това видение, някой друг месец по-късно от предишното...

Щеше да е мъртъв.

Също като Тео.

По дяволите. По дяволите!

Той обърна глава встрани и в полезрението му се мерна часовникът.

Сините цифри безмълвно се преобразяваха: 05:00:11, 05:00:12, 05:00:13...

Не беше припаднал...

Нищо не се бе случило.

Опитът да повторят Погледа в бъдещето се беше провалил и...

Зелена светлина.

Зелена светлина на ALICE-конзолата!

Лойд се изправи на крака. Тео го последва.

— Какво се случило? — попита един от репортерите.

— Едно голямо нищо — отвърна друг.

— Моля всички да останат на пода — извика Мичико. — Все още не знаем дали вече е безопасно да се става.

Тео тупна с длан Лойд по гърба. Лойд се ухили до уши. Той се обърна и прегърна Тео.

— Момчета — каза Мичико, надигайки се на лакътя си.

— Нищо не се случи.

Лойд пусна Тео, втурна се към Мичико, хвана я за ръцете, вдигна я на крака и я прегърна.

— Скъпи — обади се Мичико, — какво става?

Симко посочи към конзолата. Мичико се опули.

— *Sinjirare nai!* — възкликна тя. — Ти го получи!

Канадецът се ухили още повече.

— Ние го получихме!

— Какво сте получили? — обади се един от репортерите.
— Нищо не стана, по дяволите!
— О, стана — заяви Лойд.
Тео също се ухили.
— Да, наистина!
— Какво? — настоя същият репортер.
— Хигс! — възкликна Симко.
— Какво?
— Бозонът на Хигс! — обясни Лойд и прегърна Мичико през кръста. — Получихме бозона на Хигс.
Друг от репортерите прикри с длан прозявката си.
— Голяма работа! — каза той.

Един от журналистите интервюираше Лойд.
— Какво се случи? — попита мъжът, грубоват кореспондент на „Лондон Таймс“ на средна възраст. — Или, по-точно, защо не се случи нищо?
— Как може да кажете, че не се е случило нищо? Получихме бозона на Хигс!
— Никой не го интересува това. Ние искаме...
— Вие грешите — изрече Лойд категорично. — Това е главното! Несъмнено то ще бъде водещата новина във всички вестници по света.
— Но виденията...
— Нямам обяснение защо не се повтори. Но едва ли може да се каже, че днешното събитие е неуспех. Учените се надяват да открият бозона на Хигс откакто Глашов, Сейлъм и Уайнбърг са предсказали съществуването му преди половин век.
— Обаче хората очакваха друго зърване на бъдещето и...
— Разбирам — кимна Лойд. — Но Големият адронен колайдер е построен предимно заради намирането на бозона на Хигс, а не заради някакво си глупаво търсене на предсказания за бъдещето. Знаехме, че трябва да достигнем десет трилиона електронволта, за да произведем Хигс. Ето защо деветнайсетте държави, притежаващи ЦЕРН, обединиха усилията си, за да построят Големия адронен колайдер. Ето защо Съединените щати, Канада, Япония, Израел и други страни дариха милиони на проекта. Това беше добро научно, важно научно...

— Дори да е така — прекъсна го репортерът, — „Уолстрийт Джърнъл“ оцени общата цена от спирането на всички дейности на над четиринайсет милиарда долара. Това прави „Проект Клаату“ най-скъпото начинание в човешката история.

— Но ние получихме бозона на Хигс! Не разбирате ли? Това не само доказва теорията на електрослабото взаимодействие, доказва и съществуването на полето на Хигс. Сега знаем какво кара обектите — мен, вас, тази планета — да имат маса. Бозонът на Хигс е носител на фундаментално поле, което осигурява маса на елементарните частици — *и ние потвърдихме неговото съществуване!*

— Никой не се интересува от някакъв си бозон — заяви репортерът. — Хората не могат дори да видят думата, без да се изкикотят.

— Наречете го частица на Хигс тогава; много физици му казват така. Но както и да го наречете, това е най-важното физическо откритие досега през двайсет и първи век. Разбира се, все още не е изминало дори първото десетилетие от века, но се обзалагам, че накрая на столетието хората ще погледнат назад и ще кажат, че това все още е най-важното физическо откритие на века.

— Кое не обяснява защо не получихме нищо...

— Но ние *получихме* — възкликна ученият раздражено.

— Имам предвид — защо не получихме никакви видения.

Лойд изду бузи и издиша шумно.

— Вижте, направихме каквото можахме. Може би феноменът е бил абсолютна случайност. Може би много зависи от началните условия, които бяха леко променени. Може би...

— ... Ни метнахте — заключи репортерът.

Симко остана смаян.

— Моля?

— Метнали сте ни. Нарочно сте провалили експеримента.

— Не сме...

— Искали сте да прекратите всички съдебни дела; дори след тия циркове в ООН, все още искате да сте сигурни, че никой никога няма да ви осъди, и ако покажете, че ЦЕРН няма нищо общо с първия Поглед в бъдещето...

— Не сме подправяли нищо. Не сме подправяли Хигс. Ние направихме *пробив*, за Бога!

— Вие ни измамихте — отсече мъжът от „Таймс“. — Измамихте цялата планета.

— Не ставайте смешен — каза Лойд.

— О, хайде. Ако не сте ни метнали, тогава защо не успяхте да ни осигурихте ново зърване на бъдещето?

— Аз... не знам. Опитвахме се. Наистина се опитахме.

— Ще има разследване, нали знаете.

Канадецът се опули, но вероятно репортерът беше прав.

— Вижте — настоя Симко, — направихме всичко, каквото можахме. Компютърните данни ще докажат това; те ще покажат, че всеки параметър на експеримента е абсолютно същият. Разбира се, има го проблемът с теорията на хаоса и чувствителността към началните условия, но ние наистина направихме каквото можахме и резултатът едва ли е провал — не и в дългосрочен план. — Репортерът изглеждаше така, сякаш се готви да възрази отново — вероятно с това, че компютърните данни може да са подправени. Но Лойд вдигна ръка. — Обаче все пак може и да сте прав; може би днешният опит доказва, че ЦЕРН всъщност няма нищо общо с онова, което се случи преди. В такъв случай...

— В такъв случай сте се отървали — отбеляза репортерът с горчивина.

Ученият се намръщи, обмисляйки думите му. Разбира се, той вероятно вече се беше отървал от неприятностите със закона относно онова, което се бе случило първия път. Но морално? Без оправданието, осигурено от теорията на блоковата вселена, все още беше затънал — след самоубийството на Дим — във всичките тези смърт и разрушения, които бе предизвикал.

Лойд вдигна вежди.

— Предполагам, че сте прав — каза той. — Предполагам, че съм се отървал.

26.

Като всеки физик, Тео всяка година очакваше с интерес на кого ще присъдят Нобелова награда — кой ще се присъедини към компанията на Бор, Айнщайн, Файнман, Гел-Ман и Паули. Изследователите от ЦЕРН бяха спечелили повече от двайсет Нобелови награди през годините. Разбира се, когато видя темата на имейла в пощенската си кутия, нямаше нужда да отваря писмото, за да разбере, че името му не е в списъка на тазгодишните лауреати. Въпреки това той искаше да види кои от приятелите и колегите му са щастливците. Така че отвори писмото.

Лауреатите бяха Перлмутер и Шмидт — за работата им, свършена в по-голямата си част преди десетилетие, и показваща, че вселената ще се разширява вечно, а няма да колапсира и да се свие. Нормално беше наградата да се даде за нещо, направено преди години; необходимо е време, за да бъдат проверени резултатите и потвърдени изводите от изследванията.

„Е — помисли си Тео, — те двамата са добър избор.“ Със сигурност щеше да има известна горчивина тук, в ЦЕРН; носеха се слухове, че Макрейни вече е организирал партито в своя чест, макар че това несъмнено бяха злонамерени клюки. Въпреки това Тео се зачуди, както правеше всяка година по това време, дали някой ден ще види собственото си име в списъка.

Тео и Лойд прекараха следващите няколко дни в работа по доклада си за Хигс. Въпреки че пресата, макар и малко неохотно, вече бе съобщила на света за получената частица, те трябваше да подготвят резултатите си за публикация в научно списание. Лойд както обикновено записваше нещо в електронния си бележник, а Тео щъкаше насам-натам.

— Защо е тази разлика? — попита Лойд за пореден път. — Защо не получихме Хигс първия път, а го получихме сега?

— Не знам — каза Тео. — Не сме променяли нищо. Разбира се, нямаше как всичко да е абсолютно същото — бяха минали седмици от първия опит, така че Земята се е преместила на милиони километри в орбитата си около Слънцето и, разбира се, Слънцето се е преместило в пространството, и...

— Слънцето! — извика Лойд. Тео го погледна с недоумение. — Не разбираш ли? Предишния път, когато го направихме, слънцето беше изгряло, а този път — не. Може би първия път слънчевият вятър си е взаимодействал с апаратурата?

— Тунелът на Големия адронен колайдер е на стотици метри под земята и притежава най-доброто екраниране срещу радиация, което може да се купи. Няма начин някакво значимо количество йонизирани частици да мине през екрана.

— Хмм — замисли се Лойд. — А частиците, които не можем да екранираме? Неутриното?

Тео се намръщи.

— За тях не би трябвало да има никаква разлика дали слънцето е изгряло или не.

Само една от всеки два милиарда частици неутрино, минаващи през Земята, всъщност се сблъскваше с нещо; останалите просто си излизаха от обратната ѝ страна.

Лойд прехапа устни и се умълча.

— Въпреки това май количеството неутрино беше особено високо в деня, в който проведохме първия експеримент — промърмори. Нещо му се въртеше в главата; нещо, което Гастон Беранже бе споменал, когато изброяваше всички други неща, случили се в 17:00 часа на 21 април.

— Беранже ми каза, че Неутринната обсерватория в Съдбъри е регистрирала пик в броя на засечените частици точно преди да започне експеримента ни.

— Имам позната в Неутринната обсерватория в Съдбъри — заяви Тео. — Уенди Смол. Карахме магистратура заедно.

Отворена през 1998 година, Неутринната обсерватория в Съдбъри, разположена на по-малко от два километра от Предкамбрийската скала, беше най-чувствителният неутринен детектор в света.

Лойд посочи телефона. Тео отиде при него.

— Знаеш ли кода?

— За Съдбъри? Вероятно е 705; най-често е такъв за северно Онтарио.

Младият грък набра номера, говори с оператор, прекъсна връзката и пак набра.

— Здравейте — поздрави на английски. — Уенди Смол, моля. — Пауза. — Уенди? Тео Прокопидис се обажда. Какво? О, забавно. Забавна жена. — Той покри микрофона и се обърна към Лойд: — Тя каза: „Мислех, че си мъртъв.“

— Колегата му се опита да скрие усмивката си. — Уенди, обаждам ти се от ЦЕРН и съм заедно с още някого: Лойд Симко. Имаш ли нещо против да пусна високоговорителя?

— *Самият* Лойд Симко? — прозвуча гласът на Уенди от високоговорителя. — Приятно ми е да се запознаем.

— Здравейте — изрече Лойд тихо.

— Виж — продължи Тео, — както сигурно знаеш, вчера се опитахме да възпроизведем експеримента с преместването във времето, но не се получи.

— И аз така забелязах — отвърна Уенди. — Знаеш ли, във видението ми гледах телевизия — само дето беше триизмерна. Бях в кулминацията на някакво детективско шоу. Умирам си да разбера кой е убиецът.

„И аз!“ — помисли си Тео, но каза само:

— Съжалявам, че не можахме да помогнем.

— Разбрах — обади се Лойд, — че Неутринната обсерватория в Съдбъри е регистрирала пик на неутрино, преди да започне първият ни експеримент на 21 април. Това количество неутрино на слънчеви петна ли се дължеше?

— Не, Слънцето беше спокойно през този ден. Това, което регистрирахме, беше екстрасоларен поток.

— Екстрасоларен? Искате да кажете, че е бил извън Слънчевата система.

— Точно така.

— Какъв беше източникът?

— Помните ли свръхновата 1987А? — попита Уенди.

Тео поклати глава. Лойд се ухили и каза:

— Това беше звукът от поклащането на главата на Тео.

— Чух раздвижването на въздуха — отвърна Уенди. — Вижте, през 1987 беше открита най-голямата свръхнова от триста осемдесет и три години насам. Синият свръхгигант от клас В3, наречен Сандулеак -69°202, избухна в Големия Магеланов облак.

— Големият Магеланов облак! — възкликна Лойд. — Това е доста далеч, по дяволите!

— Сто шейсет и шест хиляди светлинни години, ако трябва да сме точни — обади се Уенди. — Естествено, трябва да се има предвид, че Сандулеак е избухнала в плейстоцена, но ние не сме могли да видим експлозията допреди двайсет и две години. Но неутриното пътува безпрепятствено почти вечно. И по време на експлозията през 1987 сме засекли пик на неутрино, траещ около десет секунди.

— Добре — каза Лойд.

— Сандулеак е много странна звезда — продължи Уенди. — Обикновено се очаква свръхновата да стане червен, а не син свръхгигант. Освен това, когато избухне свръхнова, тя обикновено колапсира в неутронна звезда или в черна дупка. Е, ако Сандулеак беше колапсирала в черна дупка, никога нямаше да засечем потока неутрино; той нямаше да успее да се измъкне. Но ние мислехме, че със своята големина — двайсет слънчеви маси — Сандулеак е твърде малка, за да формира черна дупка, или поне според приетите тогава теории беше така.

— Аха — съгласи се Лойд.

— Е — отвърна Уенди, — през 1992 година Ханс Бете и Гери Браун създадоха теорията на каонните сгъстявания, според която една звезда с малка маса може да колапсира в черна дупка; каоните не се подчиняват на принципа на забраната на Паули.

Принципът на забраната твърдеше, че две частици от даден тип не могат да заемат едновременно едно и също енергийно ниво.

— За да колапсира една звезда в неутронна — продължи Уенди, — всички електрони трябва да се свържат с протони и да се формират неутрони, но тъй като електроните се подчиняват на принципа на Паули, като се опитате да ги съберете заедно, те заемат все по-високи и по-високи енергийни нива, съпротивявайки се на по-нататъшното колапсиране — това са част от причините да е необходимо звездата да е достатъчно масивна, за да се получи черна дупка от нея. Но ако електроните се превърнат в каони, те всичките могат да заемат най-

ниското енергийно ниво, като така оказват много по-малка съпротива и правят теоретически възможно колапсирането на по-малка звезда в черна дупка. Е, Гери и Ханс казват: да предположим, че това се е случило със Сандулеак; да предположим, че нейните електрони са се превърнали в каони. Тогава звездата сигурно е колапсирапа до черна дупка. И колко би трябвало да трае превръщането на електроните в каони? Те определят това време за десет секунди — имайки предвид, че частиците неутрино могат да се измъкнат през първите десет секунди от свръхновата, но след това ще бъдат погълнати от новосформираната се черна дупка. И, разбира се, пикът на неутрино, засечен през 1987 година, е точно десетсекунден.

— Очарователно — каза Лойд. — Но какво общо има това с пика на неутрино точно преди първия ни експеримент?

— Ами обектът, който се сформира от каонното сгъстяване, не е точно черна дупка — обясни Уенди. — По-скоро е неустойчива парасингуларност. Ние ги наричаме „браунови дупки“, в чест на Гери Браун. В един момент те се съживяват, като каоните масово се преобразуват в електрони. Когато това се случи, принципът на Паули ги отблъсква, предизвиквайки масивно налягане в посока, обратна на свиването, и обектът мигновено се разширява отново. В този момент частиците неутрино отново са способни да избягат — поне докато процесът обърне посоката си и електроните отново се превърнат в каони. Сандулеак може да се съживи във всеки един момент, и точно това се случи: петдесет и три секунди преди вашия експеримент с преместването във времето нашият неутринен детектор регистрира поток на неутрино, идващ откъм Сандулеак. Разбира се, детекторът — или неговата записваща апаратура — спря да работи в момента на преместването във времето, така че не знам колко е продължил вторият пик, но според теорията би трябвало да трае повече от първия — може би две или три минути. — Гласът ѝ се изпълни с копнеж. — Всъщност отначало мислех, че преместването във времето е предизвикано предимно от потока неутрино от пробуждането на Сандулеак. Бях готова да си резервирам билет за Стокхолм, когато вие, момчета, ме изпреварихте и казахте, че вашият колайдер го е предизвикал.

— Е, може и да е било заради неутрино — отбеляза Лойд. — Може би затова не успяхме да повторим ефекта.

— Не, не — отрече Уенди. — Не е било заради потока неутрино или поне не само заради него; спомнете си, че пикът започна петдесет и три секунди *преди* преместването във времето, а самото преместване съвпадна точно с момента на старта на сблъсъците ви. И все пак може би съвпадението между достигането на потока неутрино до Земята по времето, когато сте провели експеримента си, е уникалното стечение на обстоятелствата, направило възможно преместването във времето. И без такъв приток на неутрино няма да можете да повторите експеримента си, колкото и да се опитвате.

— Значи — заключи Лойд — ние създадохме на Земята условия, които не са съществували от времето на Големия взрив, частица от секундата след началото му, и същевременно сме били ударени от поток неутрино, изхвърлен от съживила се браунова дупка.

— Горедолу това имам предвид — потвърди Уенди. — Сещате се, че шансовете такова нещо изобщо някога да се случи, са извънредно малки. И добре, че е така.

— Ще се съживи ли Сандулеак отново? — попита Лойд. — Можем ли да очакваме нов пик на неутрино?

— Вероятно — каза Уенди. — На теория ще се съживи още няколко пъти — това са нещо като трептения между състоянието на браунова дупка и неутронна звезда, докато постигне стабилност като постоянна, но невъртяща се неутронна звезда.

— Кога ще се случи следващото съживяване?

— Нямам представа.

— Но ако ние изчакаме следващия пик и тогава повторим експеримента си точно в този момент, може би ще успеем да повторим ефекта с преместването във времето.

— Това никога няма да се случи — заяви Уенди.

— Защо? — намеси се Тео.

— Помислете, момчета. Нуждаехте се от седмици, за да се подготвите за този опит да повторите експеримента си. В края на краищата всеки трябва да е в безопасност, преди опитът да започне. Но частиците неутрино са почти без маса. Те пътуват през пространството фактически със скоростта на светлината. Няма как да знаем предварително кога ще пристигнат и тъй като предишното съживяване на Сандулеак е продължило не повече от три минути — след толкова време детекторът ми е започнал да записва отново, — вие никога няма

да бъдете предупредени, че потокът неутрино идва, а след като пикът започне, ще имате най-много три минути, за да включите ускорителя си.

— По дяволите! — извика Тео. — По дяволите!

— Съжалявам, че нямам по-добри новини — каза Уенди. — Вижте, имам среща след пет минути. Ще трябва да затворя.

— Добре — въздъхна Тео. — Чао.

— Чао.

Той изключи високоговорителя на телефона и погледна към Лойд.

— Непреодолимо — поклати отчаяно глава. — Светът няма да хареса това.

Отиде при стола си и седна.

— Проклятие! — изруга Лойд.

— На мен ли го казваш? — отвърна Тео. — Знаеш ли, сега, когато сме наясно, че бъдещето не е неизменно, не съм толкова обезпокоен за убийството си, и все пак бих предпочел да съм видял нещо. Каквото и да е. Чувствам се... Господи, чувствам се пренебрегнат. Сякаш всички други на Земята са видели кораб на извънземните, докато аз съм бил в тоалетната.

27.

Големият адронен колайдер вече правеше всекидневно 1150 тераелектронволтови сблъсъци на оловни ядра. Част от тях бяха планирани експерименти, които отново идваха на дневен ред; други бяха част от продължаващите опити да се намери точното теоретично обяснение на темпоралното преместване. Тео се откъсна за миг от прегледа на компютърните логове от ALICE и CMS, за да провери електронната си поща. Първото съобщение беше озаглавено: „Обявени са имената на допълнителните нобелови лауреати“.

Разбира се, Нобелова награда не се даваше само по физика. Всяка година се връчваха още пет награди, като обявяването на носителите им се проточваше в период от няколко дни: химия, психология или медицина, икономика, литература и наградата за мир. Единствената, която интересуваше Тео, беше наградата за постижения във физиката — въпреки че до известна степен проявяваше любопитство и към химията. Той кликна върху съобщението, за да прочете съдържанието му.

Не ставаше въпрос за Нобеловата награда за химия, а за литература. Тъкмо се нахрани да изтрие писмото и да го прати в небитието, когато погледът му беше привлечен от името на лауреата.

Анатолий Корольов. Руски писател.

Естествено, след като онзи човек в Торонто Чанг бе споменал за някой си Корольов, Тео беше проучил името. Тогава с разочарование установи, че се среща ужасно често и е страшно обикновено. И като че ли нямаше човек с такава фамилия, който да е някой известен или важен.

Но някой на име Корольов бе спечелил Нобелова награда. Тео веднага се логна в „Британика онлайн“; ЦЕРН имаха неограничен достъп там. Статията за Анатолий Корольов беше кратка:

Корольов, Анатолий Сергеевич. Руски писател и полемист, роден на 11 юли 1965 година в Москва, тогава все още част от СССР...

Младият грък се намръщи. За Бога, проклетникът беше с една година по-млад от Лойд. На никой нямаше да му се наложи да възпроизвежда експериментални резултати, описани в роман. Тео продължи да чете:

Първият роман на Корольов „Перед восходом солнца“ („Преди изгрева“), издаден през 1992 година, разказва за първите дни след разпадането на Съветския съюз; неговият главен герой, младият Сергей Долонов, обезверен поддръжник на Комунистическата партия, преминава през серия шеговито-сериозни ритуали за навлизане в пълнолетието си, опитва се да разбере промените в родината си и накрая се превръща в преуспял бизнесмен в Москва. Сред другите известни произведения на Корольов са „На куличках“ („На края на света“), 1995; „Обыкновенная история“ („Обикновена история“), 1999; и „Москвичанин“ („Московчанин“), 2006. От тях само „На куличках“ е бил преведен на английски.

В следващото издание на енциклопедията със сигурност щеше да получи по-подробно, описание, помисли си Тео. Зачуди се дали Дим го е чел, докато е учил европейска литература.

Дали за този Корольов е ставало въпрос във видението на Чанг? Ако е така, какво ли го е свързвало с Тео? Или пък с Чанг, чиито интереси имаха повече търговски, отколкото литературен характер?

Мичико и Лойд вървяха по улиците на Сен Жени, хванати за ръце, наслаждавайки се на топлия вечерен бриз. След като изминаха няколко метра, без да разменят нито дума, Мичико внезапно спря.

— Мисля, че знам какво не е наред.

Лойд я погледна с въпросително изражение на лицето.

— Помисли добре върху това, което се случи — каза тя. — Ти замисли експеримент, чиято цел беше да произведе бозона на Хигс. Обаче първия път, когато го проведе, не се получи. И защо?

— Заради потока неутрино, идващ откъм Сандулеак — отвърна Лойд.

— Дали? Това може би също е било част от комплексната причина, довела до преместването във времето, но дали действително е попречило на получаването на бозона?

Лойд сви рамене.

— Ами... хм, това *наистина* е добър въпрос.

Мичико поклати глава. Те продължиха да се разхождат.

— Не би трябвало да окаже влияние. Не се и съмнявам, че е имало приток на частици неутрино по времето на първия експеримент, но това не би трябвало да спре получаването на бозоните на Хигс. Те би трябвало да се появят.

— Но не се появиха.

— Точно така — каза Мичико. — Но не е имало и кой да ги наблюдава. За близо три минути на Земята не е имало нито един човек в съзнание — никой, който да наблюдава раждането на бозона на Хигс. И не само това, не е имало кой да наблюдава *каквото и да било*. Точно затова всички видеозаписи са били празни. Всъщност те *изглеждат* празни — сякаш на тях няма нищо освен електронни смущения. Но я си представи, че това не са смущения — представи си, че камерите грижливо са записали онова, което са видели: един неопределен свят. Цялата каша, цялата планета Земя, неопределена. Без квалифицирани наблюдатели — с *всички* навсякъде в безсъзнание — е нямало начин да се определи квантовата механика на онова, което се случва. Нямало е начин да се избере между всички възможни реалности. Тези записи показват неразпаднали се вълнови фронтове, един вид статично лимбо — наслагване на всички възможни състояния.

— Съмнява ме, че наслагването на тези вълнови фронтове ще изглежда като смущение.

— Е, може би не описвам точната картина; но въпреки това е ясно, че цялата информация за триминутния период е била цензурирана по някакъв начин; същността на случилото се е попречила на записването на каквито и да е данни през това време. Без

наличието на разумни същества в съзнание, действителността се сгромолясва.

Лойд се намръщи. Възможно ли беше толкова да е грешал? Трансакционалната интерпретация на Крамер обясняваше всичко в квантовата механика, без да се прибъгва до квалифицирани наблюдатели... но може би точно те играеха важна роля.

— Възможно е — съгласи се той. — Но... не, не, не може да бъде. Ако всичко е неопределено, тогава как са се случили инцидентите? Самолетна катастрофа — това е решение, една реализирана вероятност.

— Разбира се — кимна Мичико. — Не става въпрос, че през тези три минути самолети, влакове, автомобили и производствени линии са функционирали без човешка намеса. По-скоро са минали три минути, през които нищо не е било определено — съществували са всички възможности, струпани в една блестяща белота. Но на края на тези три минути хората идват в съзнание и светът отново се свива до едно-единствено състояние. И за нещастие, но неминуемо, изглежда точно това единствено състояние е най-смислено за нас, като се имат предвид трите минути в безсъзнание: то се е определило в един свят, където самолетите и колите са катастрофирали. Но катастрофите не са се случили по време на трите минути; те въобще не са се случвали. Ние просто сме прескочили от едното състояние на нещата до следващото.

— Това е... това е налудничаво — каза Лойд. — Това е самозалъгване.

Минаваха покрай някаква кръчма. През тежката затворена врата се чуваше силна музика и някой пееше на френски.

— Не, не е. Това е квантова физика. И резултатът е същият: онези хора са си все така мъртви или все така осакатени, сякаш инцидентът наистина се е случил. Не твърдя, че няма друг начин — дори ми се иска да има.

Лойд стисна Мичико за ръката и двамата продължиха да вървят по пътя към бъдещето.

КНИГА III
ДВАЙСЕТ И ЕДНА ГОДИНИ ПО-КЪСНО
ЕСЕНТА НА 2030 ГОДИНА

*Изгубеното време не може да бъде
намерено отново.*

Джон Х. Оги

28.

Времето минаваше; нещата се променяха.

През 2017 година екип от физици и мозъчни изследователи от Станфорд изработи пълен теоретичен модел на преместването във времето. Квантовомеханичният модел на човешкия мозък, предложен от Роджър Пенроуз трийсет години по-рано, се оказа общо взето правилен, макар и отчасти погрешен в детайлите; може би не беше изненадващо, че квантовофизичните експерименти, в които се прилага значително количество енергия, могат да окажат влияние върху сетивата.

И все пак неутриното играеше ключова роля в това отношение. Още от шейсетте години се знаеше, че по неизвестна причина земното слънце отделя само половината от теоретично предсказания брой неутрино — прословутият проблем за „липсващото неутрино“.

Слънцето се нагрива от водороден синтез: четири водородни ядра — всяко едно е единичен протон — се сливат и образуват хелиеви ядра, които се състоят от два протона и два неутрона. При процеса на превръщане на два от първоначалните протони в неутрони би трябвало да се отделят две частици електронно неутрино... но по някаква причина една от всеки две частици електронно неутрино, които трябва да достигнат до Земята, изчезва някъде по пътя, сякаш е била цензурирана, сякаш вселената знае, че квантовомеханичните процеси, свързани със съзнанието, се дестабилизируют, когато са включени твърде много частици неутрино.

През 1998 година беше направено откритието, че частиците неутрино имат изключително малка маса. Това породило правдоподобно обяснение на проблема с „липсващото неутрино“: щом частиците неутрино имат маса, на теория по пътя към Земята могат да се преобразуват в други видове неутрино, по-трудни за регистриране от примитивните детектори, според които те изчезват. Но Неутринната обсерваторията в Съдбъри, която можеше да засече всички видове неутрино, продължаваше да отчита разлика между онова, което би трябвало да бъде отделяно, и онова, което достигаше до Земята.

Според силния антропоен принцип вселената трябва да има свойства, позволяващи развитието на разумен живот, а Копенхагенската интерпретация на квантовата физика твърди, че са необходими квалифицирани наблюдатели; предвид онова, което се знаеше за взаимодействието между неутрино и съзнанието, проблемът за „липсващото неутрино“ изглежда беше доказателство, че вселената наистина приема с трудности съществуването на такива наблюдатели.

Разбира се, има изблици от случайно екстрасоларно неутрино, но при нормални обстоятелства те могат да бъдат понесени. Обаче, когато обстоятелствата не са нормални, когато атаките на неутрино са съпроводени с условия, които не са съществували от времето на Големия взрив — тогава се осъществява преместване във времето.

През 2018 година Европейската космическа агенция изстреля към Сандулеак -69°202 сондата „Касандра“. Естествено, докато сондата стигнеше целта си, щяха да минат милиони години, но това нямаше значение. Важното беше, че сега, през 2030 година, „Касандра“ се намираше на 2,5 трилиона километра от Земята — и беше с 2,5 трилиона километра по-близо до останките от свръхновата 1987A — разстояние, което светлината и частиците неутрино щяха да изминат за три месеца.

На борда на „Касандра“ имаше два уреда. Единият бе светлинен детектор, насочен директно към Сандулеак; другият беше едно по-ново изобретение — тахионен излъчвател, — насочен обратно към Земята. „Касандра“ не можеше пряко да засича частици неутрино, но ако Сандулеак излезеше от състоянието си на браунова дупка, тя щеше да освободи както светлина, така и неутрино, а светлината щеше да се забележи лесно.

През юли 2030 година „Касандра“ засече светлина откъм Сандулеак. Сондата веднага изстреля един свръхнискоенергиен (съответно свръхскоростен) тахионен лъч към Земята. Четирийсет и три часа по-късно тахионите пристигнаха на място и задействаха алармите.

Изведнъж, двайсет и една години след първото преместване във времето, хората на Земята получиха тримесечно предизвестие, че ако искат да се опитат отново да надникнат в бъдещето, могат да го направят с доста висок процент за успех. Естествено, следващият опит

трябваше да се направи в точния момент, когато частиците неутрино от Сандулеак започнат да прелитат през Земята — и не беше никакво съвпадение, че той щеше да настъпи в 19:21 часа по Гринуич в сряда, 23 октомври 2030 година — точно когато бе започнал двеминутният период от време, показан от първите видения.

ООН обсъди проблема с изненадваща бързина. Някои предположиха, че тъй като настоящето се беше оказало доста по-различно от описаното в първите видения бъдеще, то хората щяха да решат, че няма нужда от нови видения. Но всъщност реакцията на мнозинството беше точно обратната — почти всички искаха отново да надникнат в бъдещето. Ефектът на Ебенизър все още имаше голяма сила. Освен това съществуваше и съвсем ново поколение от млади хора, които се бяха родили след 2009 година. Те се чувстваха пренебрегнати и настояваха да получат своя шанс да преживеят онова, което техните родители вече бяха преживели: да надникнат във вероятното бъдеще.

Както и преди, ЦЕРН беше в основата на разкриването на бъдещето. Но Лойд Симко, който вече бе на шейсет и шест години, нямаше да участва в повторението на опита. Беше се пенсиониран две години по-рано и бе отклонил предложението да се върне в ЦЕРН. А двамата с Тео все пак си поделиха Нобеловата награда. Тя им беше връчена през 2024 година и, както се оказа, не заради преместването във времето или бозона на Хигс, а заради съвместната им работа по разработването на тахионно-тардионния колайдер, преносим уред, който беше изместил гигантските ускорители на частици на места като ТРИУМФ, Фермилаб и ЦЕРН. Повечето помещения на ЦЕРН вече бяха опразнени, въпреки че оригиналният тахионно-тардионен колайдер се намираше в комплекса.

Може би Лойд не искаше да се ангажира с този опит да се повтори първоначалният експеримент точно защото бракът му с Мичико се бе разпаднал след десет години съвместен живот. Да, двамата имаха дъщеря, но дълбоко в себе си Мичико винаги беше таила усещането, че по някакъв начин Лойд е отговорен за смъртта на първата ѝ дъщеря, макар че в началото не си го признаваше. Чак се

изненада първия път, когато го обвини в това, по време на един спор между двамата. Но вече не можеше да отрече, че мисли така.

Несъмнено Лойд и Мичико се обичаха, но двамата просто решиха, че повече не могат да живеят заедно — не и когато между тях виси това обвинение. Поне разводът им не беше така болезнен като този на родителите на Лойд. Мичико се върна в Япония и отведе дъщеря си Джоун със себе си; Лойд ги посещаваше веднъж годишно, по Коледа.

Участието на Лойд при повторението на експеримента не беше от решаващо значение, въпреки че помощта му щеше да е от полза. Но сега той бе щастливо женен повторно — и да, съпругата му беше Дорийн, жената, която бе видял във видението си, и да, те наистина притежаваха къща във Вермонт.

Затова пък Джейк Хоровиц, който отдавна беше напуснал ЦЕРН, за да работи в ТРИУМФ със съпругата си Карли Томпкинс, се съгласи да се върне за три месеца. Карли също пристигна и двамата с Джейк търпеливо понасяха дружеските закачки на хората за това коя от лабораториите на ЦЕРН възнамеряват да покръстят. Те бяха женени от осемнайсет години и имаха три чудесни деца.

Теодосиос Прокопидис и още около триста души все още работеха в ЦЕРН и се занимаваха с тукашния тахионно-тардионен колайдер. Тео, Джейк, Карли и минимален екип от учени се надпреварваха с времето, за да успеят да стартират отново Големия адронен колайдер след пет години бездействие, преди да е завалило неутрино от Сандулеак.

29.

Тео, вече на четирийсет и осем години, беше особено доволен от факта, че действителността на 2030 година се бе оказала по-различна от онова, което беше научил от виденията през 2009 година. Самият той си бе пуснал гъста брада, която покриваше изпъкналата му челюст (и му спестяваше притесненията, че към обяд вече изглежда така, сякаш не се е бръснал въобще). Малкият Хелмут Дрешер беше казал, че във видението си е видял брадичката на Тео; брадата бе един вид манифест на свободната воля.

И все пак, с приближаването на датата на експеримента, Тео усещаше нарастващо безпокойство. Той се опита да убеди себе си, че нервността му е свързана с опасенията да не подведат отново целия свят, ако експериментът се обърка, но Големият адронен колайдер работеше безотказно, затова ученият трябваше да признае, че поводът за притесненията му е друг.

Не, безпокоеше го фактът, че денят, в който според виденията от 2009 година той трябваше да умре, бързо приближаваше.

Тео откри, че не може нито да се храни, нито да спи спокойно. Ако беше успял да открие кой всъщност е искал да го убие, това може би щеше да облекчи нещата — просто трябваше да избягва този човек. Но той нямаше никаква представа кой бе стрелял (или би стрелял, или щеше да стреля).

Най-накрая настъпи неизбежният понеделник, 21 октомври 2030 година — датата, която, поне според една от версиите на реалността, беше гравирана с лазер на надгробния камък на Тео. На сутринта той се събуди облян в студена пот.

В ЦЕРН все още ги чакаше ужасно много работа — до сблъсъка с потока неутрино от Сандулеак оставаха само два дни. Той се опита да изхвърли всичко от мислите си, но дори и след като пристигна в кабинета си, откри, че не може да се концентрира.

А малко след десет сутринта вече не бе в състояние да се съдържи. Тео напусна контролния център на Големия адронен колайдер, сложил бежова шапка с козирка и слънчеви очила с огледални стъкла.

Това не беше особено умен ход; времето бе хладно и почти половината небе беше покрито с облаци. Но вече никой не излизаше навън без защита на главата и очите. Въпреки че изтъняването на озоновия слой най-накрая бе спряно, все още не бяха предприети никакви ефективни мерки за повторното му изграждане.

Слънцето хвърляше отблясъци върху скалистите върхове на планината Юра. На паркинга се виждаше един автобус на „Глобус Гейтуей“; разбира се, почти изоставеният ЦЕРН не беше включен като атракция в „Пътеводител Мишлен“, а и без това с приближаването на датата на експеримента на негова територия не се допускаха никакви туристи. Този автобус бе нает, за да докара от летището тълпата журналисти; те се бяха стекли от цял свят, за да отразят подготовката на експеримента.

Гъркът отиде до колата си, червен форд октавия — добър, здрав автомобил. Цял живот се беше занимавал със струващи милиарди долари ускорители на частици; едва ли му трябваше някоя скъпа кола, за да се доказва.

Щом се приближи към нея, колата го разпозна и той ѝ кимна, за да покаже, че иска да влезе. Шофьорската врата се плъзна нагоре в покрива. Все още можеха да се купят автомобили, чиито врати се отваряха настрани, но при недостига на място за паркиране в градските центрове вратите, които не се нуждаеха от допълнителен терен за отваряне, бяха много по-удобни.

Тео влезе в колата и ѝ каза къде иска да отиде.

— По това време — обяви колата с приятен мъжки глас, — най-бързо ще стигнем по Рю Мейнар.

— Добре — каза ученият. — Ти караш.

И автомобилът направи точно това — леко се повдигна над земята и потегли.

— Музика или новини? — попита го мъжкия глас.

— Музика — отговори Тео.

Колата пусна едни от любимите изпълнители на Тео — популярна корейска джаг-група. Но музиката не успя да го успокои. По дяволите, той знаеше, че дори не трябва да е в Швейцария, но Големият адронен колайдер си оставаше най-голямото съоръжение от този тип в света; преди изобретяването на тахионно-тардионния колайдер всички периодични опити да бъде съживен проектът за

създаването на Свръхпроводим суперколайдер, отхвърлен от американския конгрес през 1993 година, се бяха проваляли. А поддръжката и ремонта на ускорителите на частици се превръщаше в отмиращо изкуство. Повечето от хората, които бяха построили оригиналния Голям електронно-позитронен ускорител — първият, който беше монтиран в гигантския подземен тунел на ЦЕРН, — бяха или починали, или пенсионирани, и само онези, които работеха с Големия адронен колайдер, влязъл в действие четвърт век по-рано, се занимаваха с подобна дейност. Така че в Швейцария се нуждаеха от експертното мнение на Тео. „Но проклет да съм — помисли си той, — ако застана като неподвижна мишена.“

Автомобилът спря пред крайната цел, която Тео бе посочил: главното управление на полицията в Женева. Сградата беше стара — на повече от век, и въпреки че двигателите с вътрешно горене бяха станали незаконни за колите, произведени след 2021 година, постройката все още носеше следите от замърсяването с автомобилни газове; все някога трябваше да бъде почистена с пясъчноструен апарат.

— Отвори — каза Тео.

Вратата се изгуби в тавана.

— В радиус от петстотин метра няма свободни места за паркиране — съобщи колата.

— Тогава започни да обикаляш из квартала — поръча Тео. — Ще ти се обадя, когато дойде моментът да ме вземеш.

Автомобилът отговори с жизнерадостен утвърдителен сигнал. Тео си сложи шапката и очилата и излезе навън. Прекоси тротоара, изкачи се по стълбите и влезе в сградата.

— *Bonjour* — поздрави седналият зад бюрото едър рус мъж. — *Je peux vous aider?*^[1]

— *Oui* — кимна Тео. — *Detective Helmut Drescher, s'il vous plait.*
[2]

Младият Хелмут Дрешер наистина беше станал детектив; изпълненият с любопитство Тео бе проверил това няколко месеца по-рано.

— Мут не е тук — продължи мъжът на френски. — Някой друг няма ли да свърши работа?

Гъркът усети как сърцето му потъва в петите. Дрешер поне щеше да го разбере, но да се опитва да го обясни на някой напълно

непознат...

— Всъщност се надявах да се видя с детектив Дрешер — отвърна той. — Очаквате ли го скоро?

— Всъщност не... О, явно днес е щастливият ви ден. Ето го, влиза.

Тео се обърна. В сградата бяха влезли двама мъже на подходяща възраст; нямаше представа кой от тях е Дрешер.

— Детектив Дрешер? — произнесе колебливо той.

— Аз съм — отвърна човекът отдясно. Хелмут беше пораснал и се бе превърнал в привлекателен млад мъж със светлокестенява коса, силна квадратна челюст и ясни сини очи.

— Както казах — обади се полицаят зад гърба на Тео, — днес е щастливият ви ден.

„Стига да доживея до утре“ — помисли си ученият.

— Детектив Дрешер — каза той, — трябва да говоря с вас.

Хелмут се обърна към човека, с когото беше влязъл.

— Ще ти се обадя по-късно, Фриц.

Фриц кимна и се изгуби в сградата.

Дрешер по никакъв начин не показа, че е познал Тео. Разбира се, откакто се бяха видели, бяха минали двацет и една години и въпреки че предстоящото повторение на преместването във времето бе получило широк медиен отзвук, Тео беше твърде зает напоследък, за да дава много интервюта; бе оставил тази част на Джейк Хоровиц.

Хелмут поведе посетителя навътре. Детективът беше облечен с обикновени дрехи, но Тео не можа да не забележи *изключително* хубавите му обувки. Дрешер постави дланта си на четеца и вратата се отвори, пропускайки ги в голяма стая. Флатсита — тънки като хартия компютри — бяха натрупани на купчинки върху някои бюра или разпилени върху други. Една цяла стена беше покрита с карта на Женева, която показваше контролирания с компютри трафик, като всяко превозно средство бе проследявано с отделен транспондер. Тео се вгледа, за да провери дали ще види собствената си кола да обикаля сградата; като че ли точно в този момент тя не беше единствената, която го правеше.

— Моля, седнете — покани го Дрешер и посочи с жест към стола, обърнат към бюрото му. Взе едно флатси от купчината и го постави между тях. — Имате ли нещо против да запиша разговора ни?

— попита той. Думите му, изречени на френски, веднага се появиха на екрана, придружени от надпис „Х. Дрешер“.

Тео се съгласи с кимване. Детективът махна с ръка към компютъра. Тео осъзна, че иска отговор на глас.

— *Non* — каза той.

Флатсито надлежно записа думата, но просто постави въпросителна на мястото, където трябваше да се появи името на говорещия.

— А вие сте?

— Теодосиос Прокопидис — поясни Тео, като очакваше името му да подсказе нещо на Дрешер.

Поне компютърът се ориентира веднага — ученият видя на екрана да се появява малък прозорец с името му, правилно изписано на гръцки, плюс няколко основни факти за него. Мястото след „*non*“, където трябваше да се появи името му, веднага се запълни с „Т. Прокопидис“.

— И какво мога да направя за вас? — поинтересува се Хелмут, все още в неведение.

— Не се сещате кой съм, нали? — попита Тео.

Дрешер поклати глава.

— Последния път, когато се видяхме, няхах брада.

Детективът се взря в лицето му.

— Е, аз... о! О, Боже! Това сте вие!

Тео наведе поглед към екрана, флатсито се беше справило достойно в предаването на емоционалния изблик на Хелмут. Когато отново погледна нагоре, той видя, че лицето на германеца бе пребледняло.

— *Oui* — потвърди Тео. — *C'est moi.*

— *Mon Dieu* — възкликна Дрешер. — През всичките тези години не спрях да мисля за това. — Той поклати глава.

— Присъствал съм на много аутопсии, видял съм много мъртви тела. Но вашето — да видиш нещо подобно като дете... — Мъжът потрепери.

— Съжалявам — каза Тео. Помълча за миг, след което продължи: — Помните ли посещението ми у вас малко след като получихте видението? В къщата на родителите ви — онази, с голямата стълба?

Хелмут кимна.

— Помня. Изкарахте ми акъла.

Гъркът леко сви рамене.

— И за това съжалявам.

— Опитвах се да изтрия това видение от съзнанието си — призна Хелмут. — През всичките тези години се опитвах да не мисля за него, но то не ме напуска.

Тео се усмихна извинително.

— Вината не е ваша — махна с ръка Дрешер. — Какво беше вашето видение?

Ученият се изненада от въпроса; Хелмут все още не можеше да свърже своето видение на мъртвото тяло с живото човешко същество, което седеше пред него.

— Никакво — отвърна той.

— Да, вярно — поклати глава детективът, леко смутен. — Извинете.

За миг настъпи неловко мълчание, след което Дрешер отново заговори:

— Знаете ли, не беше чак толкова лошо — видението имам предвид. То ме накара да се заинтересувам от полицейската работа. Едва ли щях да се запиша в полицейската академия, ако го нямаше.

— От колко време сте полицай? — попита Тео.

— Седем години — последните две съм детектив.

Гъркът нямаше представа дали това е бърз напредък или не, но се усети, че изчислява годините на Дрешер. Би могъл да има университетска степен. Тео беше прекарал твърде много време сред академици и учени; винаги се бе притеснявал да не се държи прекалено снизходително с хората, които не бяха стигнали по-далеч от гимназията.

— Добре сте се справили — предположи той.

Хелмут сви рамене, но след това се намръщи и поклати глава.

— Въобще не трябва да се намирате в този район. Не трябва да сте в Европа, за Бога. Сигурно сте били убит във или около Женева, иначе нямаше да разследвам убийството ви. Ако аз имах видение, че ще бъда убит на това място в този ден, досега да съм отлетял за Китай или Хаваите.

Сега беше ред на Тео да свие рамене.

— Не исках да съм тук, но нямам друг избор. Нали ви казах, че работя в ЦЕРН. Бях част от екипа, който преди двайсет и една години проведе експеримента с Големия адронен колайдер. Те се нуждаят от мен, за да може вдругиден да го повторят. Повярвайте ми, ако имах някакъв избор, щях да бъда на друго място.

— Нали не сте се захванали с бокс?

— Не.

— Защото в моето видение...

— Знам, знам. Казахте, че съм бил убит в боксов мач.

— Баща ми непрекъснато гледаше бокс по телевизията — обясни Хелмут. — Странен спорт за един продавач на обувки, но му харесваше. Гледах заедно с него, дори още като дете.

— Вижте — каза Тео, — вие знаете по-добре от всеки друг, че наистина съм в опасност. Затова и дойдох при вас. — Той преглътна. — Имам нужда от помощта ви, Хелмут. Имам нужда от полицейска защита. От този момент, докато се проведе експериментът след... — погледна към часовника на стената, залепено с тиксо флатси, на чийто екран проблясваха петнайсетсантиметрови цифри — след петдесет и девет часа.

Дрешер посочи с ръка към натрупаните на бюрото му флатсита.

— Чака ме много работа.

— Моля ви. Знаете какво може да се случи. Повечето хора са си взели отпуска тази сряда и ще си бъдат на сигурно място въпреки по време на преместването във времето. Чак ми е неприятно да го казвам, но бихте могли да използвате този ден, за да наваксате с работата.

— Аз няма да почивам в сряда. — Детективът кимна към останалите хора в стаята. — Никой от нас няма да почива — в случай, че нещо се обърка. — Замълча за миг. — Имате ли представа кой би могъл да ви застреля?

Тео поклати глава, след което погледна към записващото флатси и отговори:

— Не. Никаква. Двайсет и една години се опитвах да го открия — опитвах се да разбера кого ли ще ядосам до такава степен, че да ме иска мъртъв, или пък кой ще спечели, ако ме премахне от пътя си. Но няма никой.

— Никой?

— Нали знаете, понякога човек полудява; обхваща го параноята. И започва без никаква причина да подозира някого. Известно време си мислех, че бившият ми партньор, Лойд Симко, ще го направи. Но вчера разговарях с него; той е във Върмонт и не възнамерява да идва в Европа в близко бъдеще.

— Полетът продължава само... Колко? Три часа, ако вземе свръхзвуков самолет — каза Дрешер.

— Знам, знам — но съм сигурен, че не е той. Обаче там някъде има един човек, някой... как го наричате вие? Каква беше точната фраза? Някое неизвестно лице или група от лица, които може би наистина ще се опитат да отнемат живота ми. Затова ви моля — умолявам ви — не допускайте това лице или тези лица да ми навредят.

— Къде трябва да бъдете днес?

— В ЦЕРН. Или в кабинета ми, в контролния център на Големия адронен колайдер, или долу в тунела.

— Тунела?

— Да. Сигурно сте чували за него: на стотици метри под ЦЕРН има прокопан кръгъл тунел, с обиколка двайсет и седем километра. Като гигантски пръстен, нали се сещате? Там се намира Големият адронен колайдер.

Хелмут захвапа устната си и я подъвка известно време.

— Изчакайте да поговоря с капитана — реши накрая. После стана, прекоси стаята и почука на една врата. Тя се плъзна встрани и Тео забеляза вътре строга тъмнокоса жена. Дрешер влезе и вратата се затвори зад гърба му.

Сякаш го нямаше цяла вечност. Гъркът нервно се огледа. На бюрото на детектива имаше холограма на млада жена, която може би беше съпругата или приятелката му, както и друга на възрастни мъж и жена. Тео разпозна жената: фрау Дрешер. Ако снимката беше правена наскоро — а сигурно бе така; допреди две години холокамерите въобще не бяха по джоба на едно честно ченге, — то тогава времето се бе отнесло милостиво към нея. Тя си оставаше много привлекателна жена, която не се притесняваше от посивелите си коси.

Най-после вратата в далечния край на помещението се отвори и детектив Дрешер се появи. Той прекоси пълната с полицаи стая и се върна при бюрото си.

— Съжалявам — въздъхна и седна на стола си. — Ако някой ви беше заплашил или нещо...

— Нека поговоря с капитана ви.

Хелмут изсумтя.

— Тя няма да ви види; през повечето време не вижда дори мен. — Той смекчи гласа си. — Съжалявам, г-н Прокопидис. Просто внимавайте и това е.

— Мислех си, че вие... че точно вие... ще ме разберете.

— Аз съм просто едно ченге — отвърна Дрешер. — Получавам заповеди. — В гласа му се промъкна лукава нотка. — Освен това може би направихте грешка, като дойдохте тук. Ами ако се окаже, че аз съм човекът, който ви е застрелял? Нали Агата Кристи е написала един подобен роман, в който детективът е убиецът? Нямаше ли да е иронично, че идвате точно при мен?

Тео повдигна вежди. Сърцето му биеше лудо, той не знаеше какво да каже. Господи, той *наистина* беше застрелян с Глок — оръжие, което бе предпочитано от полицаите по цял свят...

— Не се тревожете — ухили се Дрешер. — Шегувам се. Реших, че мога да ви поизплаша и аз малко, заради страха, който брах тогава. — Но въпреки това се протегна и с две махвания на показалеца си изтри последните няколко изречения от флатсито. — Успех, г-н Прокопидис. Както вече ви казах, просто бъдете внимателен. За милиарди хора бъдещето се оказа различно от онова, което им беше показано във виденията им. Не би трябвало аз да ви го казвам, все пак сте учен, нали, но всъщност няма особена причина да се смята, че точно вашето видение ще се сбъдне.

Тео използва мобилния си телефон, за да повика колата и когато тя пристигна, той седна вътре.

Несъмнено Дрешер беше прав. Тео се почувства объркан заради пристъпа на паника; може би причина за това беше кошмарът от предишната нощ, комбиниран с притеснението за скорошния експеримент. Той се опита да се успокои, гледайки през прозореца към провинциалния пейзаж, докато колата му го отвеждаше обратно в контролния център на Големия адронен колайдер. Автобусът все още стоеше на паркинга. Видът му му навяваше носталгия. Автобусите на

„Глобус Гейтуей“ пътуваха из цяла Западна Европа, разбира се. Самият той никога не ги бе използвал, но като тийнейджър с двама негови приятели винаги си отваряха очите за тях през юли и август. Вътре често пътуваха северноамерикански момичета, търсещи поредното вълнуващо лято; през онези години Тео беше прекарвал не една романтична вечер с някоя американска гимназистка.

Но приятните спомени преминаха в тъга; той се замисли за дома, за Атина. След смъртта на Дим се бе прибирал само два пъти. Защо ли не намираше повече време за родителите си? Тео остави колата си да потърси свободно място за паркиране. Той слезе от нея и тръгна към контролния център на Големия адронен колайдер.

— О, Тео — каза Джейк Хоровиц, който идваше от другия край на коридора. — Опитвах се да се свържа с теб. Обадох се на колата ти, но тя каза, че си арестуван или нещо такова.

— Забавна кола — усмихна се Тео. — Всъщност бях на гости — посетих един човек, когото смятах за стар приятел.

— Имаме проблем с Големия адронен колайдер и Джигс не знае как да го оправи.

— Така ли?

— Да, нещо с един от криостатните кълстери — номер четирийсет и четири в трети октант.

Тео се намръщи. Бяха минали години от последния път, когато Големият адронен колайдер бе работил с пълна мощ. Джигс, само на трийсет и четири години, беше началник-отделът за поддръжка; всъщност той никога не бе виждал колайдера да работи на нива от 14 тераелектронволта.

Гъркът кимна; криостатните механизми бяха печално известни с фината си изработка.

— Ще ги погледна. — В добрите стари дни, когато ЦЕРН имаше персонал от три хиляди души, Тео никога нямаше да слезе сам в тунела на Големия адронен колайдер, но при този оскъден екип това беше най-добрият начин да разпредели ограничената си работна ръка, а и там може би беше най-безопасното място: естествено някой откачен тип можеше да влезе в комплекса на ЦЕРН, търсейки Тео, за да го застреля, но такъв нарушител несъмнено щеше да бъде спряан много преди да стигне до тунела. Пък и никой освен Джейк и Джигс — на които вярваше безусловно — нямаше да знае, че той е долу.

Тео се качи на асансьора и слезе на сто метра под земята. Въздухът в тунела бе влажен и топъл и миришеше на машинно масло и озон. Осветлението беше приглушено — синкавобялата светлина на флуоресцентните лампи бе подсилвана на равномерни интервали от жълтите аварийни лампи, монтирани на стените. Пулсирането на уредите, жуженето на помпите за въздух и потракването на токовете на Тео по бетонния под отекваха силно в тунела. При напречен разрез се виждаше, че с изключение на плоския под тунелът е кръгъл, а диаметърът му варира между 3,8 и 5,5 метра.

Както винаги, Тео Прокопидис първо обърна глава на едната страна и огледа тунела, след което се обърна на другата. Не беше съвсем изправен. Откриваше се гледка доста надалеч, но в един момент стените се изкривяваха.

На тавана бе окачена Н-образната монорелсова линия, а на нея висеше самото влакче; Джигс го беше паркирал тук. Влакчето се състоеше от една кабина, достатъчно голяма, за да побере един човек, три малки вагонетки, предназначени за превоз на товари, и накрая втора кабина, която гледаше в противоположната посока. Вагонетките не бяха нищо повече от висящи кошници, направени от метал и боядисани в електриковосиньо. Кабините имаха отворени, боядисани в оранжево конструкции с полегати предни стъкла, над които бяха поставени фарове, и широки гумени амортизьори, монтирани отдолу. Предните стъкла се спускаха под остър ъгъл.

Машинистът трябваше да седи с изпънати напред крака; кабините не бяха достатъчно високи, за да поберат нормално седяща фигура. На предниците им беше гравирен надпис „ОРНЕКС“ — името на производителя на монорелсовото влакче. От двете страни на надписа бяха разположени малки червени светлоотражатели, а под тях по цялата дължина на кабината бяха положени черно-жълтите аварийни маркировки; производителите искаха да бъдат сигурни, че кабините ще се виждат отдалеч в мъждивата светлина. През 2020 година монорелсовото влакче беше подобро; вече вдигаше около шейсет километра в час, което означаваше, че за по-малко от трийсет минути можеше да обиколи тунела.

Тео извади една кутия с инструменти от шкафа на спирката и си сложи жълтата каска — въпреки че рядко слизаше в тунела, той заемаше достатъчно висока длъжност, за да има лична каска. Отиде до

едната вагонетка и остави кутията вътре, качи се в кабината, насочена към него — обратно на часовниковата стрелка, подкара влакчето и с бръмчене се изгуби в тъмнината.

Детектив Хелмут Дрешер се опита да продължи работата си; трябваше да прегледа седем случая, а капитан Лавоазие бе поискала от него повече резултати. Но мислите на Мут непрекъснато се връщаха към молбата на Тео Прокопидис. Човекът изглеждаше доста приятен; на Мут му се искаше да може да му помогне. Освен това за мъж около петдесетте изглеждаше в много добра форма. Детективът намери флатсито, на което бе записал разговора им; на екрана все още се виждаше прозорчето с биографичните данни на Тео. Роден на 2 март 1982 година — значи беше на четирийсет и осем. Твърде възрастен за боксьор — освен това нямаше физиката на такъв. Може би в алтернативната реалност, показана във виденията, той бе по-скоро треньор или съдия, отколкото боксьор.

Но не — нещо не му се струваше както трябва. Мут не носеше със себе си визитната картичка, която Тео му беше дал преди двайсет години, въпреки че я бе запазил през всичките тези години и дори я разглеждаше от време на време: на нея с големи букви пишеше ЦЕРН. Така че ако през 2009-та вече е бил физик, едва ли по-късно щеше да реши да прави кариера в спорта. Но Мут ясно си спомняше собственото си видение: мъжът с широк зелен работен комбинезон — съдебният патолог, както вече знаеше — убедено беше заявил, че Прокопидис е бил убит на ринга и...

На ринга.

Какво му бе казал по-рано Прокопидис? *Сигурно сте чували за него: на стотици метри под ЦЕРН има прокопан кръгъл тунел, с обиколка двайсет и седем километра. Като гигантски пръстен, нали се сецате?*

Навремето Мут беше още хлапе — малко хлапе, което гледаше бокс с баща си; малко хлапе, което обичаше филма „Роки“. Тогава просто бе решил, че „на ринга“ означава „на боксов мач“ и повече не се беше замислял.^[3]

Гигантски пръстен, нали се сецате?

Мамка му. Може би Прокопидис наистина беше в опасност. Мут стана от бюрото си и тръгна към кабинета на капитан Лавоазие.

Повреденият криостатен клъстер се намираше на около десетина километра път; монорелсовото влакче щеше да откара Тео там за десет минути. Лъчите на фаровете прорязваха тъмнината. Из целия тунел бяха монтирани флуоресцентни осветителни тела, но нямаше смисъл да се осветяват всичките дващест и седем километра.

Най-накрая Тео пристигна на мястото, където се намираше неизправният криостатен клъстер. Той спря влакчето, слезе от него, намери таблото за управление на локалното осветление и включи всички лампи на петдесет метра пред и зад него. След това извади кутията с инструментите и тръгна към повредената част.

Този път капитан Лавоазие не възрази и разреши на Дрешер да охранява Тео до края на деня. Мут се качи на обикновената си, немаркирана кола и потегли към ЦЕРН. Не очакваше мястото да е различно от останалите: мислеше, че сигналът от транспондера на полицейската кола ще накара вратите да се отворят автоматично и да я пропуснат. Обаче му се наложи да спре и да покаже значката си на компютъра пазач, преди бариерата да се вдигне. Освен това той поиска от компютъра да го упъти — комплексът на ЦЕРН се състоеше от десетки почти изоставени сгради. За около пет минути успя да открие центъра за управление на Големия адронен колайдер. Паркира колата си на асфалта и изтича вътре.

По коридора се зададе привлекателна жена на средна възраст с луничаво лице. Мут ѝ показа значката си.

— Търся Тео Прокопидис — каза той.

Жената кимна.

— Преди обяд беше тук; сега ще проверя къде е.

Тя го поведе навътре в сградата; надникна в две стаи, но Тео не беше там.

— Да проверим в кабинета на съпруга ми — предложи. — Двамата с Тео работят заедно. — Те тръгнаха по друг коридор и влязоха в един кабинет. — Джейк, този човек е полицай. Търси Тео.

— Той слезе в тунела — отвърна Джейк. — Пак проклетият криостатен клъстер в трети октант.

— Може да е в опасност — обясни Мут. — Ще ме отведете ли при него?

— В опасност ли?

— В неговото видение днес трябва да бъде застрелян — и аз имам много добра причина да вярвам, че това ще стане долу в тунела.

— Мили Боже — възкликна Джейк. — Тъъ, да, разбира се — ще ви отведа при него... По дяволите! Дявол да го вземе, сигурно е тръгнал с влакчето.

— Влакчето ли?

— По продължение на целия пръстен има монорелсов влак. Сигурно е отишъл с него на десет километра оттук.

— Само един влак ли имате?

— Преди бяха четири, но отдавна ги продадохме. Остана ни само един.

— Можете да влезете през станцията за достъп — обади се жената. — Няма път дотам, но можете да прелетите над нивите.

— Да, да! — възкликна Джейк. Той се усмихна на жена си. — Красива и умна! — После се обърна към Дрешер. — Да вървим!

Джейк и Мут тръгнаха по коридора, минаха през фойето и излязоха на паркинга.

— Ще вземем моята кола — каза детективът. Двамата седнаха вътре, Мут натисна бутона за старт и колата се вдигна над земята. Джейк го упъти как да излезе от комплекса, след което посочи към широките земеделски ниви.

Колата полетя.

Тео погледна към кутията на криостатния клъстер. Нищо чудно, че Джигс беше имал проблеми с ремонта му: опитал се бе да влезе през погрешния вход. Таблото, зад което беше работил, бе все още отворено, но потенциометрите, които трябваше да се поправят, се криеха зад друго табло.

Опита се да отвори люка, който щеше да му даде достъп до правилните механизми за управление, но не успя да го помръдне. Напълно занемарен в тъмния влажен тунел, люкът очевидно беше

ръждясал и не можеше да се отвори. Тео порови в кутията, търсейки подходящ инструмент, но намери само няколко отвертки, които не можеха да свършат работа. Всъщност се нуждаеше от железен лост или нещо подобно. Тихо изруга на гръцки. Можеше да се върне с влакчето в комплекса и да вземе подходящия инструмент, но това му се струваше загуба на време. Нямаше начин в тунела да няма нещо, което да може да се използва. Погледна назад по пътя, откъдето беше дошъл; през последните няколкостотин метра от пътуването си не бе забелязал нищо, което да му свърши работа, но пък тогава просто зяпаше. Въпреки това реши, че е по-добре да продължи напред по тунела, без да се отдалечава много, за да види дали няма да открие нещо подходящо.

Отдалечената станция за достъп се намираше в стар бетонен бункер наред нива, засята с рапица. Колата кацна върху една къса алея, от която тръгваше по-широк път в друга посока. Мут угаси двигателя. Двамата с Джейк излязоха навън.

Беше обяд и тъй като вече бе октомври, слънцето не се беше издигнало много високо в небето. Но поне пчелите, които през лятото бяха същинска напаст, сега се бяха скрили. По планинските склонове растяха предимно иглолистни дървета, но долу беше пълно с широколистни; листата на повечето вече бяха пожълтели.

— Да вървим — каза Джейк.

Мут се поколеба.

— Нали няма опасност от облъчване?

— Не и докато колайдерът е изключен. Напълно безопасно е.

Докато вървяха към бункера, край тях изприпка таралеж и побърза да се скрие в разцъфналата рапица. Джейк се спря за малко пред вратата. Тя беше от старомодния вид — с панти и секретна ключалка. Но бе разбита — в тревата до бункера беше захвърлен железен лост.

Детективът се приближи.

— Няма ръжда — отбеляза той и посочи метала, който се бе показал след разбиването на ключалката. — Извършено е наскоро. — Подритна леко железния лост с върха на скъпата си обувка. — Тревата

отдолу е все още зелена; сигурно се е случило или днес, или вчера. — Погледна към Джейк. — Държите ли нещо ценно долу?

— Ценно — да — отвърна Джейк. — Но непродаваемо. Освен ако не знаете някой черен пазар за остаряло оборудване за високоенергийна физика.

— Казвате, че този колайдер не е бил използван напоследък?

— От няколко години.

— Може да са скитници — реши Мут. — Става ли да се живее долу?

— Ами... сигурно. Там е студено и тъмно, но е сухо.

Дрешер носеше на хълбока си чантичка. Отвори я, измъкна малък електронен уред и го прекара над лоста.

— Много отпечатъци — промърмори. Джейк надникна над рамото му; видя отпечатъците, които проблясваха на екрана на уреда. Мут натисна няколко бутона. След около трийсетина секунди на екрана се изписа текст. — Няма съответствие. Този, който го е извършил, никога не е бил арестуван в Швейцария или в Европейския съюз. — Той направи кратка пауза. — Колко далеч се намира Прокопидис?

Джейк посочи с пръст.

— На около пет километра в тази посока. Но долу трябва да има паркирани два ховъркарта. Ще вземем единия.

— Тео има ли мобилен телефон? Не можем ли да му се обадим?

— Той се намира на сто метра под земята — отвърна Джейк. — Там мобилните телефони нямат покритие.

Те бързо влязоха в бункера.

Тео извървя стотина метра, без да открие нищо, което да може да му помогне да отвори люка за достъп до криостатния клъстер. Той погледна назад; клъстерът вече се беше скрил зад завоя на пръстена.

Тъкмо се намери да се откаже и да тръгне обратно към влакчето, когато нещо привлече погледа му. Някакъв човек правеше нещо до един от шестполюсните пръстеновидни магнити. Той не носеше каска — което си бе нарушение на правилата. Тео се намери да му извика, но акустиката в тунела беше толкова слаба, че още преди години се бе отказал да вика на каквото и да било разстояние. Всъщност нямаше

значение кой е човекът, стига да имаше повече инструменти, отколкото беше донесъл Тео.

След около минута се приближи до мъжа. Той работеше нещо до една от въздушните помпи; шумът, който тя вдигаше, сигурно му бе попречил да чуе стъпките на Тео. На пода на тунела беше кацнал ховъркарт — широк метър и половина кръгъл диск с два стола, скрити под навес. Ховъркартите бяха разработени за нуждите на голф игрищата; движеха се много по-лесно по тревата от старомодните моторни колички.

В старите времена в ЦЕРН работеха хиляди хора, които Тео не познаваше по физиономия, но сега, когато тук имаше само няколкостотин души, той се изненада да види непознато лице.

— Хей, там — извика Тео.

Мъжът — слаб бял човек около петдесетте, с бяла коса и мрачни сиви очи — се обърна рязко, очевидно стреснат. Наистина носеше със себе си куфарче с инструменти, но...

Той беше отворил големия капак на въздушната помпа и току-що бе приключил монтирането на някакъв уред вътре...

Уред, който приличаше на малко алуминиево куфарче, с поредица блестящи мигащи цифри отгоре.

Мигащи цифри, които отброяваха на обратно.

[1] — Добър ден. Мога ли да ви помогна? (фр.) — Б.пр. ↑

[2] — Да. Детектив Хелмут Дрешер, моля. (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Английската дума „ring“ освен „ринг“ означава и „пръстен“.
— Б.пр. ↑

30.

Едната стена на бункера беше покрита с шкафчета. Джейк сложи на главата си жълта каска и направи знак на Мут също да си вземе една. Вътре имаше асансьор, както и стълба, водеща надолу. Джейк натисна бутона за повикване на асансьора. Наложиха се да чакат сякаш цяла вечност, докато кабината пристигне.

— Който е влязъл вътре, все още е долу — каза Джейк. — Иначе асансьорът щеше да ни чака горе.

— Не може ли да е излязъл по стълбите? — попита Мут.

— Може, но все пак това са сто метра — еквивалентът е трийсет етажа в офис сграда. Дори слизането надолу е изморително.

Асансьорът най-после се качи и двамата влязоха вътре. Джейк натисна бутона за надолу. Спускането беше дразнещо бавно; измина цяла минута, преди да стигнат до нивото на тунела. Джейк и Мут излязоха от кабината. Наблизо имаше паркиран един ховъркарт и Джейк тръгна към него.

— Не казахте ли, че трябва да са два?

— Така си мислех, да — отвърна Джейк.

Той се настани на шофьорската седалка, а Мут седна на другата. Джейк пусна фаровете и задейства перките. Ховъркартът бавно се понесе напред и те се отправиха по тунела в посока, противоположна на часовниковата стрелка, с максималната възможна скорост за малкото превозно средство.

Тунелът напред беше прав за известно разстояние; така бе край всичките четири големи детектора, за да се избегне синхротронната радиация. В средата на правия участък видяха гигантската, висока двайсет метра празна камера, приютявала навремето CMS детектора с неговия 14 000-тонен магнит. При построяването си Компактния мюонен соленид беше струвал над сто милиона американски долара. След разработването на тахионно-тардионния колайдер служителите на ЦЕРН преместиха CMS, както и ALICE, в подобна камера в друга част на тунела, където да са приготвени за продажба. Японското правителство купи и двата детектора, за да ги използва в своя

ускорител КЕК в Цукуба. Мичико Комура бе наблюдавала разглобяването на големите машини тук и сглобяването им в родината ѝ. Звукът на моторите на ховъркарта отекваше в просторната камера, достатъчно голяма, за да побере малък жилищен блок.

— Още колко дълго? — попита Мут.

— Не много — отвърна Джейк.

Те продължиха напред.

Тео погледна мъжа, който продължаваше да клечи на пода пред въздушната помпа.

— *Mein Gott* — възкликна тихо човекът.

— Вие — каза Тео на френски. — Кой сте вие?

— Здравейте, д-р Прокопидис — отвърна мъжът.

Тео се поуспокои. Щом този тип го познаваше, значи не можеше да бъде нарушител. Освен това му изглеждаше смътно познат.

Мъжът погледна назад в тунела, откъдето беше дошъл. След това бръкна под тъмното си кожено яке и измъкна пистолет.

Сърцето на Тео подскочи. Още преди години, когато малкият Хелмут беше споменал за деветмилиметровия глок, Тео бе потърсил снимка в Мрежата. Ъгловатото полуавтоматично оръжие, което сега беше насочено към него, бе точно същото; пълнителят му побираше максимум петнайсет патрона.

Мъжът погледна към пистолета си, сякаш самият той беше изненадан да го види в ръката си. След това леко сви рамене.

— Малък подарък, с който се сдобих в Щатите — толкова е лесно да се донесат тук. — Той помълча. — Да, знам много добре какво си мислите. — Махна с ръка към алуминиевото куфарче със синия светодиоден таймер. — Мислите си, че това може да е бомба. И е точно така. Сигурно можех да я сложа и другаде, но изминах целия този път, за да намеря възможно най-тайното място, където да е трудно да я намерят. Вътрешността на тази машина ми изглеждаше подходяща.

— Какво... — Тео се изненада от начина, по който прозвуча гласът му. Той преглътна, опитвайки се да го нормализира. — Какво се опитвате да постигнете?

Мъжът отново помръдна с рамене.

— Би трябвало да ви е ясно. Опитвам се да саботирам вашия ускорител на частици.

— Но защо?

Мъжът махна с пистолета към Тео.

— Не ме познахте, нали?

— Наистина ми изглеждате познат, но...

— Дойдохте да ме посетите в Германия. Един от съседите ми се беше свързал с вас; във видението ми гледах запис на репортаж от новинарска емисия, в който се говореше за вашата смърт.

— Точно така — кимна Тео. — Спомних си. — Не можеше да се сети за името на мъжа, но си спомняше срещата преди двайсет и една години.

— И защо мислите, че гледах точно този репортаж? Защо бях превъртял записа точно на него от цялата емисия? Защото проверявах дали има останали някакви улики, които да сочат към мен. Никога не съм искал да убивам никого, но ако се наложи, ще убия вас. Все пак е справедливо. Вие убихте жена ми.

Ученият понечи да протестира, че не е направил нищо такова, но в един миг се досети. Да. Спомни си посещението при човека. Съпругата му бе паднала по стълбите в станцията на метрото по време на преместването във времето, беше си счупила врата.

— Нямаше начин да разберем какво ще се случи — нямаше как да го предотвратим.

— *Разбира се*, че сте могли да го предотвратите — сопна се мъжът. Руш, така се казваше. Името му изникна в съзнанието на Тео: Волфганг Руш. — Разбира се, че сте могли. Изобщо не ви е влизало в работата да правите онова, което сте правили. Да се опитвате да повторите условията от раждането на вселената! Да се опитвате насила да повторите Божието дело! Казват, че любопитството убило котката. Но това беше *вашето* любопитство, а убитият е жена ми.

Тео не знаеше какво да каже. Как да обясниш науката — нуждата, търсенето — на някой, който очевидно е фанатик?

— Вижте — заговори той, — докъде щеше да стигне светът, ако ние...

— Мислите, че съм луд? — попита Руш. — Мислите, че съм изперкал? — Той поклати глава. — Не съм. — Бръкна в джоба си и

извади портфейл. Измъкна от него непохватно, с едната си ръка, жълто-синя ламинирана визитна картичка, която показва на Тео.

Той я погледна. Това беше преподавателска карта от университета „Хумболт“.

— Редовен преподавател — обясни Руш. — Катедрата по химия. Докторат в Сорбоната. — Точно така — през 2009 година мъжът беше казал, че преподава химия. — Ако тогава знаех какво е вашето участие в цялата история, изобщо нямаше да разговарям с вас. Но вие дойдохте да ме видите, преди ЦЕРН да обяви публично, че е замесен в случая.

— И сега искате да ме убиеете? — попита Тео. Сърцето му биеше толкова силно, че той си мислеше, че ще се пръсне; цялото му тяло се обливаше в пот. — Това няма да върне съпругата ви.

— Напротив, ще я върне — възрази Руш.

Той *наистина* беше луд. По дяволите, защо му трябваше точно днес да слиза сам в тунела?

— Не вашата смърт, разбира се — продължи Руш. — А това, което правя. Да, то ще върне Хелена. Заради принципа на забраната на Паули.

Тео не знаеше какво да каже; мъжът просто бълнуваше.

— Какво?

— Волфганг Паули — натърти Руш доволно. — Обичам да казвам на студентите ми, че съм кръстен на него, но всъщност не е така — кръстен съм на един чичо на баща ми. — Кратка пауза. — Първоначално принципът на Паули се прилагал само към електроните: не е възможно в една квантова система да съществуват едновременно два електрона с еднакво енергийно състояние. По-късно е бил разширен да обхваща всички елементарни частици.

Тео знаеше всичко това. Опита се да скрие нарастващата си паника.

— И какво?

— Аз вярвам, че принципът на забраната се прилага и към концепцията за сега. Всички доказателства са налице: може да съществува само едно *сега* — през цялата история на човечеството сме били на едно мнение кой момент е настоящ. Никога не е имало момент, който част от човечеството да е смятала за настоящ, друга да го е мислела за минал, а трета да го е приемала за бъдещ.

Гъркът леко сви рамене, без да разбира каква е целта на всичко това.

— Не разбирате ли? — извика Руш. — Не виждате ли? Когато прехвърлихте съзнанието на човечеството двацет и една години напред в бъдещето — когато преместихте 2009-а в 2030-а — онова „сега“, което е трябвало да се изживее от хората през 2030-а, се е прехвърлило някъде другаде. Принципът на забраната! Всеки миг съществува като „сега“ само за онези, които са замръзнали в него — „сега“ от 2009-а не може да се наложи върху „сега“ от 2030-а; двете „сега“ не могат да съществуват едновременно. Когато прехвърлихте 2009-а напред във времето, 2030-а трябваше да й освободи мястото. Когато разбрах, че отново се каните да повторите експеримента в същия момент, когато са се появили първоначалните видения, всичко ми стана ясно. — Той замълча. — Свръхновата Сандулеак ще продължи да генерира неутрино десетилетия или векове напред — със сигурност утрешният опит няма да е последен. Смятате ли, че апетитът на човечеството да надниква в бъдещето ще бъде заситен само с един опит? Разбира се, че не. Ние сме ненаситни в желанията си. Още от древни времена не е съществувала по-съблазнителна мечта от това да надникнем в бъдещето. *Всеки* път, когато е възможно да прехвърлим усещането за „сега“, ние ще го правим — разбира се, ако утрешният ви експеримент успее.

Тео погледна към бомбата. Ако разчиташе правилно цифрите на дисплея, до момента на детонация оставаха петдесет и пет часа. Той се опитваше да мисли трезво; не беше предполагал колко смущаващо може да действа пистолет, насочен в сърцето му.

— Значи... значи... какво искате да кажете? Че ако 2030-а не направи място за съзнанията от 2009-а, то тогава първото прехвърляне изобщо няма да се осъществи?

— Точно така!

— Но това е лудост. Първото прехвърляне вече се е състояло. Всички сме го преживели преди двацет и една години.

— Не сме го преживели *всички* — отвърна рязко Руш.

— Е, да, но...

— Да, случило се е. Но аз възнамерявам да го отменя. Смятам да пренапиша последните две десетилетия.

Тео не искаше да спори с човека, но все пак заяви:

— Това е невъзможно.

— Напротив, възможно е. Знам, че е. Не виждате ли? Вече успях.

— Какво?

— Какво беше общото във всички видения? — попита Руш.

— Не знам...

— Почивният ден! Голяма част от хората изглежда почиваха, не бяха на работа. И защо? Защото на всички им е било казано да си останат вкъщи в безопасност, тъй като ЦЕРН ще се опита да повтори преместването във времето. Но нещо се е случило — нещо, което е довело до отмяна на експеримента, ала за хората вече е било твърде късно да се връщат на работа. Затова човечеството е получило неочакван почивен ден.

— Много по-вероятно е първия път да сме видели просто онази версия на реалността, в която Погледът в бъдещето изобщо не се е случвал.

— Глупости — отсече Руш. — Наистина, разбрахме, че някои хора са били на работа — продавачи, улични търговци, полицията и така нататък. Но повечето хора са почивали, нали? Чули сте спекулациите — че в сряда ще има някакъв голям празник, 23 октомври, който през 2030 година ще се празнува по цял свят. Световният ден за разоръжаване, може би, или пък денят на първия контакт с извънземните. Всъщност всички са си били вкъщи и са се подготвяли за прехвърляне във времето, което така и не е състояло. Но те все пак са получили някакво предупреждение, че събитието няма да се случи — сигурно по някое време през деня се е разчуло, че Големият адронен колайдер е бил повреден. Е, моята бомба е готова да избухне два часа, преди частиците неутрино от Сандулеак да достигнат Земята.

— Но ако в новините е имало нещо подобно, нямаше ли поне някой да го види във видението си? Все някой е щял да го съобщи.

— Кой ще си стои вкъщи и ще гледа новини два часа след обявяването на неочаквания почивен ден? — попита Руш. — Не, сигурен съм, че описаният от мен сценарий е правилен. Ще успее да обезвреди ЦЕРН; всички съзнания през 2030 година ще си останат на мястото и тази промяна ще се разпространи назад във времето, до преди двайсет и една години, и ще пренапише историята. Скъпата ми

Хелена и всички останали хора, които умряха заради вашата надменност, отново ще са живи.

— Не можете да ме убиете — поклати глава Тео. — Не можете и да ме държите тук два дни. Хората ще забележат, че ме няма и ще дойдат да ме търсят. Тогава ще намерят бомбата ви и ще я обезвредят.

— Много правилна забележка — съгласи се Руш. Без да изпуска Тео от прицел, той се приближи заднешком към бомбата. Хвана я за дръжката и я извади от вътрешността на въздушната помпа. Сигурно беше забелязал изражението върху лицето на гърка, защото подхвърли: — Не се тревожете, не е толкова чувствителна. — Постави бомбата на пода в тунела и направи нещо с брояча. После обърна куфарчето с дългата му страна към Тео, за да види таймера. Той продължаваше да отброява на обратно, но този път показваше 59 минути и 56 секунди.

— Бомбата ще се взриви след един час — каза Руш. — По-рано, отколкото планирах и така може би ще лишим хората от почивката им вдругиден, но ефектът ще е същият. Стига повредата на тунела да е толкова голяма, че да не може да бъде отстранена до два дни, *Der Zwischenfall* няма да бъде повторен. — Той замълча за миг. — Така, време е да тръгваме. Нямам намерение да се возя заедно с вас на ховъркарта или... Вие сте дошли с монорелсовия влак, нали? Е, няма да го ползваме. Но ако успеем да се отдалечим на достатъчно голямо разстояние оттук за един час, никой от нас няма да пострада. — Махна с пистолета. — Така че да тръгваме.

Двамата закрачиха по коридора в посока, обратна на часовниковата стрелка — към монорелсовото влакче, — но преди да изминат и десетина метра, Тео дочу слаб вой зад гърба си. Обърна се назад, Руш направи същото. Откъм завоя на тунела се приближаваше друг ховъркарт.

— По дяволите — изруга Руш, — кой пък е това?

Посивяващата червена коса на Джейк Хоровиц лесно можеше да се различи, дори и от това разстояние, но другият...

Господи! Той приличаше на...

Наистина беше той. Детектив Хелмут Дрешер от женевската полиция.

— Не знам — отвърна Тео, преструвайки се, че се взира в далечината.

Ховъркартът се приближаваше бързо. Руш се огледа наляво и надясно. По стените беше монтирано толкова много оборудване, че ако човек разполага с малко време, лесно би могъл да намери място, където да се скрие. Волфганг започна да отстъпва назад. Но вече беше твърде късно. Джейк явно сочеше към тях. Руш скъси разстоянието между себе си и учения и мушна дулото на пистолета в ребрата му. Тео никога през живота си не бе усещал сърцето си да бие толкова учестено.

Докато ховъркартът кацаше на пода на тунела, на около пет метра от Руш и Тео, Дрешер извади собствения си пистолет.

— Кой си ти? — извика Джейк на Руш.

— Внимавайте! — избъбри Тео. — Той има пистолет.

Руш изглеждаше изплашен. Поставянето на бомба беше едно, обаче вземането на заложник и потенциално убийство бе съвсем друго. Но той отново сръга Тео в ребрата с дулото на пистолета си.

— Точно така — извика Волфганг. — Така че се махайте отгук.

Мут стоеше с разкрасени крака за максимална стабилност и беше насочил пистолета си право в сърцето на Руш.

— Аз съм полицаи — заяви той. — Хвърли оръжието.

— *Nein*.

Гласът на Дрешер прозвуча абсолютно безизразно:

— Хвърли оръжието или ще стрелям.

Очите на Руш се стрелкаха наляво и надясно.

— Ако стреляш, доктор Прокопидис ще умре.

Мислите на Тео препускаха диво. Дали и първия път бе станало така? За да се изпълни видението, Руш трябваше да го простреля не веднъж, а три пъти. В ситуация като тази той можеше и да успее да вкара един куршум в гърдите на Тео — не че трябваше повече, — но със сигурност щом дръпнеше спусъка, Хелмут веднага щеше да го простреля.

— Назад — извика Руш. — Назад!

Джейк изглеждаше също толкова ужасен, колкото се чувстваше и Тео, но Дрешер не отстъпваше.

— Хвърли оръжието. Арестуван си.

За момент страхът на Руш като че ли изчезна, сякаш думите на Мут го зашеметиха. Ако наистина беше просто университетски

преподавател, вероятно никога не бе имал проблеми със закона. Но той някак успя да се отърси от вцепенението.

— Не можеш да ме арестуваш.

— Мога, по дяволите — отвърна Дрешер.

— От коя полиция си?

— Женевската.

Волфганг дори успя да изкара тънък, уплашен смях. Той отново смушка Тео в ребрата с пистолета.

— Кажи му къде сме.

Стомахът на Тео се сви от страх. Той не разбра въпроса.

— В Големия адронен...

Руш го смушка отново.

— Страната!

Гъркът усети как сърцето му слиза в петите.

— Ох! — Проклятие. По дяволите. — Във Франция — каза той.

— Границата минава през тунела.

— Значи това не е в твоята юрисдикция — заяви Руш, гледайки Мут. — Швейцария не е член на Европейския съюз. Ако ме застреляш тук, си е чисто убийство.

Дрешер като че ли се поколеба за миг; пистолетът в ръката му потрепна. Но след това той отново го насочи право в сърцето на Волфганг.

— После ще се оправям с правните проблеми — реши той. — Хвърли пистолета или ще стрелям.

Руш стоеше толкова близо, че Тео можеше да чуе учестеното му дишане.

— Добре — отговори Волфганг. — Добре.

Той отстъпи встрани от гърка и...

Бум!

Изстрелът отекна в тунела.

Сърцето на Тео спря...

... но само за миг.

Руш зяпна от ужас, от страх...

... щом осъзна какво е направил...

... същевременно Хелмут Дрешер залитна назад, препъна се и падна по гръб, изпускайки пистолета, и по рамото му се разля широко кърваво петно.

— О, Господи! — извика Джейк. — О, Господи!

Той се спусна напред, опитвайки се да се добере до пистолета на Дрешер.

Руш изглеждаше абсолютно зашеметен. Тео го сграбчи изотзад, стисна шията му в задушавача хватка, като същевременно притисна коляно в гърба му. С другата си ръка се опита да му отнеме горещия, все още димящ пистолет.

Оръжието на Дрешер вече беше в ръцете на Джейк. Той се опита да се прицели в борещите се Тео и Волфганг, но ръцете му трепереха неудържимо. Гъркът изви ръката на Руш, който изпусна пистолета. Тео отскочи встрани и Джейк натисна спусъка, но куршумът, изстрелян от неопитните му, треперещи ръце, отлетя нагоре и се заби в една от флуоресцентните лампи над главите им, пръсвайки я на парчета. Руш също се опитваше да се добере до своето оръжие. Двамата с Тео се бореха за пистолета и като че ли никой не можеше да надделее. Най-накрая ученият изрита оръжието от ръката на Волфганг. То се плъзна по пода и се спря на десетина метра от тях.

Сега никой от двамата не бе въоръжен. Дрешер лежеше в локва от кръв, но изглежда беше все още жив; гръдният му кош леко се повдигаше. Джейк опита втори изстрел, обаче пак пропусна.

Руш още не се бе надигнал изцяло, когато се хвърли към глока. Тео осъзна, че няма да успее да го изпревари, и хукна на другата страна.

— Той има бомба! — изкрещя, докато подминаваше Джейк. — Помогни на Мут!

Хоровиц кимна. Волфганг вече се беше добрал до пистолета си и тичаше към Джейк, Дрешер и отдалечаващия се грък.

А Тео бягаше с всички сили и стъпките му отекваха в тунела. На няколко метра пред себе си видя алуминиевото куфарче с бомбата. Хвърли един поглед през рамо. Хоровиц продължаваше да държи пистолета на Мут в ръка и се бе свлякъл на колене до полицаия. Руш мина покрай тях, насочил пистолета си към Джейк, за да му попречи да стреля отново. Продължи да тича с гръб към Тео, докато не излезе от обхвата на треперещата ръка на колегата му. След това отново се обърна и продължи да преследва гръка.

Тео стигна до бомбата, грабна я с едната си ръка, а после...

Дотича до ховъркарта на Руш, скочи в него и натисна педала за активиране. Докато машината постепенно набираше скорост, той се обърна и погледна назад.

Волфганг изоставаше. Джейк явно беше решил, че той повече няма да се върне при тях, защото бе захвърлил пистолета и събличаше ризата си — изглежда искаше да я използва като превръзка, за да спре кръвта на Мут. Руш стигна до ховъркарта, с който бяха пристигнали Хоровиц и Дрешер, скочи в него и подгони Прокопидис.

А Тео бе набрал добра преднина. Но полетът му далеч не беше лесен — не само че трябваше да внимава за извивките на тунела, а и се налагаше да избягва внезапно появяващите се гигантски уреди, монтирани по стените.

Той погледна към дисплея на бомбата: 41 минути и 18 секунди. Надяваше се Руш да не е излъгал, казвайки, че експлозивите не са лесно избухливи. Под дисплея имаше няколко немаркирани бутона — нямаше как да разбере кой от тях може да забави детонацията и кой веднага ще взриви бомбата. Но ако успееше навреме да стигне до станцията и да излезе на повърхността, щеше да разполага с достатъчно време да захвърли бомбата някъде из нивите.

Ховъркартът на Тео непрекъснато се тресеше — той го беше пришпорил далеч над възможностите му. Обърна се отново назад. В първия момент въздъхна с облекчение — Руш не се забелязваше никъде, — но само след няколко секунди преследвачът му се появи иззад завоя.

Отпред цареше мрак; на идване бе включил само част от лампите в тунела. Надяваше се, че Джейк е успял да стабилизира Мут. По дяволите — може би не трябваше да взима ховъркарта; далеч по-важно беше да се изкара Дрешер на повърхността, отколкото да се предпази оборудването в тунела. Искаше му се да вярва, че Джейк ще се досети да използва монорелсовото влакче.

Мамка му! Ховъркартът леко закачи едната стена и започна да се върти, осветявайки всичко наоколо. Тео се бореше с лоста за управление, опитвайки се да избегне нови сблъсъци. Най-накрая успя да подкара машината в правилната посока, но междувременно Руш бе скъсил наполовина разстоянието между тях.

Ховъркартът не се движеше достатъчно бързо, за да създава истински вятър, въпреки това обаче скоростта му не беше малка.

Волфганг отново имаше оръжие, разбира се, но ховъркартът не бе като колите; не можеше да се стреля по гумите му с надеждата, че ще спре. Единственият сигурен начин да се спре беше да се застреля шофьорът; Тео трябваше да държи постоянно крака си на педала за газта, за да може ховъркартът да продължава да се движи.

Той лавираше наляво и надясно, нагоре и надолу, доколкото му позволяваше тесният тунел; не искаше да се превръща в лесна мишена, в случай че Руш се опиташе да се прицели в него.

Огледа маркерите на леко извиващата се стена; тунелът бе разделен на осем октанта, всеки с дължина по три и половина километра и всеки октант беше разделен от своя страна на повече от трийсет секции, всяка с дължина сто метра. Според маркировката сега се намираще в октант три, секция двайсет и две. Станцията за достъп беше в октант четири, секция трийсет и три. Може би щеше да успее...

Сблъсък!

Дъжд от искри.

Скърцане на разкъсващ се метал.

По дяволите, не беше внимавал достатъчно; ховъркартът се бе блъснал в един от криогенните модули. Едва не се преобърна, при което ученият и бомбата щяха да се озоват на земята. Тео отново сграбчи лоста за управление, опитвайки се да стабилизира машината. Един бърз поглед назад потвърди страховете му: сблъсъкът го бе забавил толкова много, че Руш се беше приближил на почти петдесет метра зад него. За да улучи гърка от такова разстояние, трябваше да е адски добър стрелец, но ако се приближеше още малко...

В тунела отпред имаше монтирано още повече оборудване; Тео трябваше да смъкне машината на само няколко сантиметра над пода, но при тази скорост едва успяваше да я управлява — ховъркартът подскачаше по пода като камъче, хвърлено по водна повърхност.

Отново погледна към таймера — цифрите проблясваха в мрака. Трийсет и седем минути.

Бум!

Куршумът прелетя покрай учения, карайки го да се свие инстинктивно, улучи някакви метални приспособления и пръсна искри из тунела.

Тео се надяваше, че Джейк и Мут са слезли в тунела с асансьора от станцията. Ако кабината беше на повърхността, нямаше да може да

я изчака и щеше да се наложи да хукне нагоре по безбройните стъпала в опит да се изплъзне на Руш.

Той отново зави, този път за да избегне скобата, поддържаща лъчевата тръба. Отново погледна назад. По дяволите, ховъркартът на Руш сигурно беше напълно зареден; немецът почти го бе настигнал.

Машината на Тео продължаваше да лети покрай извитата стена на тунела и — о, Боже, ето! Спирката на станцията. Обаче...

Обаче Руш вече беше твърде близо. Ако спреше машината сега, другият ховъркарт щеше да го отнесе. По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Прелитайки покрай станцията, усети как сърцето му пада в петите. Той се обърна, наблюдавайки я как се отдалечава. Волфганг явно бе решил, че не му се иска да преследва Тео из целия тунел, и стреля отново. Този път улучи ховъркарта, чието метално шаси завибрира.

Гъркът увеличи скоростта си. Спомни си за старите голф колички, които се използваша навремето за изминаването на къси разстояния в тунела. Колко му липсваха; поне нямаше опасност да се преобърнат при висока скорост.

Преследването продължаваше все по-надалеч в тунела. Изведнъж...

Зад гърба му се разнесе силен трясък. Тео се обърна. Машината на Руш се бе разбила в стената. Това беше краят. Ученият извика ликуващо.

Прецени, че са изминали около седемнайсет километра — скоро щеше да се появи спирката на монорелсовото влакче при комплекса. Може би щеше да успее да стигне дотам и да се изкачи с асансьора право в контролния център на Големия адронен колайдер. Надяваше се, че като стигне до спирката, ще види влакчето, което би означавало, че Джейк и Мут са в безопасност, и...

По дяволите! Ховъркартът му издъхваше, акумулаторите бяха изтощени. Може би по някое време е прозвучал предупредителният сигнал, но не го беше чул заради шума, издаван от претоварените двигатели. Машината се стовари на земята, плъзна се напред и спря. Тео грабна бомбата и хукна напред. Като тийнейджър бе участвал веднъж във възпроизвеждането на пробегата между Маратон и Атина, осъществен през 490 г. пр.Хр., за да бъде обявена победата на елините

над персите — но тогава беше с трийсет години по-млад. Опита се да тича по-бързо, обаче сърцето му се разтупа диво.

Бум!

Нов изстрел. Волфганг сигурно бе успял да подкара отново машината си. Гъркът продължи да бяга, краката му блъскаха като бутала или поне на него така му се струваше. Пред погледа му се разкри главната спирка на комплекса; покрай стената бяха паркирани десетина ховъркарта. Само още дванайсет метра...

Той погледна назад. Руш се приближаваше бързо. Господи, и тук нямаше да може да спре — Волфганг щеше да го отнесе като хартиена мишена.

Тео насили тялото си да издържи последните няколко метра и...

Преследването продължи.

Той се строполи в друг ховъркорт и отново пое по тунела в посока по часовниковата стрелка. Погледна назад. Руш зарязва стария си ховъркорт — изглежда се притесняваше за акумулаторите му — и се прехвърли в нов, след което отново се впусна след него.

Хвърли поглед към таймера на бомбата. Оставаха само дваайсет минути, но поне този път имаше добра преднина. И това му позволи да се замисли. Възможно ли беше Волфганг да е прав? Възможно ли бе да има начин да се поправи вредата, да се предотвратят всички смъртни случаи отпреди дваайсет и една години? Ако виденията ги нямаше, жената на Руш можеше все още да е жива; дъщерята на Мичико можеше все още да е жива; братът на Тео Димитриос можеше все още да е жив.

Но освен това и никой, заченат след виденията — никой, роден през последните дваайсет години, — нямаше да бъде същият. Проникването на спермата в яйцеклетката зависеше от хиляди фактори; ако светът се развиеше по различен начин, ако жените забременеяха в различен ден или дори в различна секунда, децата им щяха да бъдат различни. През последните две десетилетия се бяха родили — колко? — някъде около четири милиарда души. Дори и да можеше да пренапише историята, имаше ли право на това? Нима тези милиарди нямаха право на свой живот, вместо да бъдат просто заличени, не убити, а напълно изтрети от линията на времето?

Ховъркортът на Тео продължаваше да се движи през тунела. Той погледна назад; Руш тъкмо се появяваше в далечината.

Не. Тео нямаше да промени миналото, дори и да можеше. Освен това той не вярваше напълно на Руш. Да, бъдещето можеше да се промени. Но миналото? Не, то *трябваше* да остане непроменено. По този въпрос двамата с Лойд Симко бяха на едно мнение. Волфганг просто говореше налудничави неща.

Нов изстрел! Куршумът го пропусна, забивайки се в стената пред него. И със сигурност нямаше да е последният, ако Руш осъзнаеше накъде се е запътил Тео...

Изминаха още един километър. Таймерът на бомбата вече показваше единайсет минути. Ученият погледна към маркировката на стените, опитвайки се да я разчете на слабата светлина от фаровете си. Вече трябваше да се появи и...

Ето го! Точно където го беше оставил!

Монорелсовото влакче, което висеше от тавана. Ако успееше да стигне до него...

Разнесе се нов изстрел. Този път куршумът улучи ховъркарта и Тео едва не изгуби управление. Влакчето се намираше на стотина метра пред него. Той отново се вкопчи в лоста за управление; ругаеше машината, опитваше се да я накара да се движи все по-бързо...

Монорелсовото влакче се състоеше от пет части — по една кабина в двата края и три вагонетки по средата. Тео трябваше да стигне до по-далечната кабина; влакът щеше да тръгне нататък по тунела.

Още малко...

Той не забави постепенно ховъркарта, а направо скочи върху спирачката. Машината се преметна тежко и гъркът полетя заедно с нея. Тя се удари в пода, плъзна се напред и навсякъде се разхвърчаха искри. Прокопидис се измъкна, грабна бомбата и...

Разнесе се нов изстрел.

Господи!

Лицето на Тео се опръска от собствената му кръв...

Изпита болка, каквато никога не беше изпитвал през живота си...

Куршумът беше пронизал рамото му.

Господи...

Той изпусна бомбата, вдигна я отново с лявата си ръка и се запрепъва напред към кабината.

Болка... Невероятна болка...

Натисна бутона за тръгване на влакчето.

Фаровете, монтирани над предното стъкло, се включиха и осветиха тунела. След полумрака от последния половин час светлината му се стори болезнено ярка.

Монорелсовото влакче се задвижи, издавайки виещ звук. Тео натисна скоростния лост; влакчето непрекъснато увеличаваше скоростта си.

Той си помисли, че всеки миг може да припадне от болка. Погледна назад. Руш тъкмо заобикаляше изоставения ховъркорт на Тео. Влакчето се придвижваше чрез магнитна левитация; способно беше да развива много високи скорости. Разбира се, никой не бе тествал максималните му способности в тунела...

Досега.

Дисплеят на бомбата показваше осем минути.

Разнесе се нов изстрел, но куршумът пропусна мишената. Тео погледна назад тъкмо навреме, за да види как машината на Руш се изгубва зад завоя.

Той облегна главата си назад; вятърът духаше в лицето му.

— Давай — прошепна. — Давай...

Край него прелитаха стените на тунела. Генераторите на магнитна левитация бръмчаха силно.

Най-накрая ги видя: Джейк и Мут, физикът помагаше на полицая, който вече седеше на земята, за щастие жив. Тео им махна с ръка, когато влакчето прелетя край тях.

Изминаха още няколко километра и тогава...

Шейсет секунди.

Никога нямаше да стигне навреме до станция за отдалечен достъп, нито да излезе на повърхността. Може би просто трябваше да изхвърли бомбата; да, тя щеше да повреди Големия адронен колайдер, без значение къде щеше да избухне, но...

Не.

Не, вече бе стигнал твърде далеч — и нямаше право на грешка. Провалът му не беше предопределен.

Само ако...

Той отново погледна към таймера, след това към маркировките на стената.

Да!

Да! Може би щеше да успее!
Тео подкара влакчето още по-бързо.
И в този миг...
Тунелът се изправи.
Той натисна аварийната спирачка.
Нов дъжд от искри.
Удар на метал в метал.
Главата му се люшна напред...
Агонизираща болка в рамото...
Тео изскочи от смачканата кабина и се затича надалеч от влакчето.
Четиридесет и пет секунди...
Той измина още няколко метра през тунела, олюлявайки се...
Към входа на огромната, празна, висока шест етажа камера, в която някога се беше помещавал SMS детекторът.
Насили се да продължи напред, влезе в камерата и остави бомбата в следата на обширното празно пространство.
Трийсет секунди.
Обърна се и побягна с всички сили, ужасен от кървавата следа, която оставяше по земята...
Обратно към влакчето...
Петнайсет секунди.
Качи се обратно в кабината, натисна ускорителя...
Десет секунди.
Полетя по линията...
Пет секунди.
Зави по тунела...
Четири секунди.
Почти беше изпаднал в безсъзнание от болката...
Три секунди.
Ускори още повече влака.
Две секунди.
Покри главата си с ръце; рамото му болезнено възрази срещу вдигането на дясната му ръка...
Една секунда.
За миг се зачуди какво ли крие бъдещето...
Нула!

БУМ!

Експлозията отекна в тунела.

Зад гърба му проблесна силна светлина и влакчето хвърли гигантска сянка върху стената на тунела...

След което...

Прекрасна, целебна тъмнина. Тео се отпусна върху малкото табло, а влакчето продължи да лети напред.

Два дни по-късно.

Теодосиос Прокопидис се намираше в контролната зала на Големия адронен колайдер. Вътре беше пълно с хора, но това не бяха учени и инженери — почти всичко тук бе автоматизирано. Присъстваха десетки репортери, които бяха налягали по пода. Джейк Хоровиц беше тук, разбира се, както и специалните гости на Тео — детектив Хелмут Дрешер, който държеше ръката си в превръзка през рамо, и младата му съпруга.

Тео започна обратното отброяване и също легна на пода в очакване на онова, което щеше да се случи.

31.

Лойд Симко мислеше често за седемгодишната си дъщеря Джоун, която живееше в Япония. Разбира се, те разговаряха през ден по видеофона и Лойд се опитваше да се убеди, че усещането е почти същото като да я прегърне, да я подруса на коленете си, да я държи за ръка, докато се разхождат из парка, и да бърше сълзите ѝ, когато тя падне и си нарани коляното.

Той я обичаше неимоверно и неописуемо много се гордееше с нея. Вярно, че освен западното ѝ име, в нея нямаше нищо от него; чертите ѝ бяха напълно азиатски. Тя приличаше много на горката Тамико, полусестрата, която никога нямаше да види. Но външността нямаше никакво значение; половината от същността ѝ идваше от него. Повече от Нобеловата награда, повече от всички статии, на които бе автор или съавтор, повече от всичко останало, тя беше неговото безсмъртие.

И въпреки че бе продукт на един брак, който не продължи дълго, Джоун се справяше чудесно в живота. О, Лойд не се и съмняваше, че понякога тя си мечтае мама и татко пак да бъдат заедно. Но тя беше на сватбата на Лойд с Дорийн и плени сърцата на всички като шаферка на жената, която скоро щеше да ѝ стане мащеха.

Мащеха. Полусестра. Бивша съпруга. Бивш съпруг. Нова съпруга. Пермутации; богат набор от човешки взаимоотношения, от начини да се създаде едно семейство. Вече почти никой не се женеше с големи церемонии, но Лойд бе настоял. Законите в повечето щати и провинции на Северна Америка гласяха, че ако двама възрастни живеят заедно определено време, то те са женени, и ако спрат да живеят заедно, значи са разведени. Чисто и просто, без много шум и суматоха — и без болката, която бяха преживели родителите на Лойд, без изпълненията и страданията, които двамата със сестра му Доли бяха наблюдавали с широко отворени очи, зашеметени от всичко случващо се, докато светът им се срутваше около тях.

Но Лойд беше поискал церемония; отказал се бе от толкова много заради страха си да създаде поредното разбито семейство —

неотдавна беше установил, че в последното издание на речника „Мериам-Уебстър“ този термин бе определен като архаичен. Беше решил повече да не се плаши от миналото. Затова двамата с Дорийн сключиха брак според традицията — всички казваха, че партито е било страхотно, че никога няма да забравят тази нощ, изпълнена с танци и песни, смях и любов.

Когато двамата се събраха, Дорийн вече бе навлязла в менопаузата. Естествено сега съществуваха разнообразни процедури и техники и ако искаше дете, тя пак можеше да има. Лойд беше повече от благоразположен; той вече бе станал баща, но със сигурност нямаше да я лиши от правото ѝ да бъде майка. Обаче Дорийн беше отказала. Тя бе доволна от живота си, преди да срещне Лойд, а сега, когато бяха заедно, се чувстваше дори още по-добре — но не копнееше за деца, не търсеше безсмъртие.

След като Лойд се пенсионира, те прекарваха много време в къщата им във Върмонт. Разбира се, в своите видения и двамата бяха тук в този ден. И двамата се забавляваха, докато обзавеждаха спалнята по същия начин, както когато я бяха видели за пръв път, поставяйки на мястото им старата нощна масичка и стенното огледало с чвореста борова рамка.

Сега Лойд и Дорийн лежаха един до друг в леглото си; тя дори беше облякла тъмносиня униформена риза. През прозореца се виждаха дърветата, облечени в разкошни есенни цветове. Двамата сплетоха пръсти. Радиото беше пуснато и отброяваше последните минути преди пристигането на частиците неутрино от Сандулеак.

Лойд се усмихна на Дорийн. Бяха женени от пет години. Симко смяташе, че след като е дете на разведени родители и самият той беше разведен, не би трябвало да проявява наивност и да вярва, че ще бъде с Дорийн завинаги, но въпреки това откри, че в главата му непрекъснато се въртят подобни мисли. Двамата с Мичико бяха добра двойка, но той и Дорийн бяха перфектният екип. Тя също вече беше женена веднъж, но бракът ѝ бе приключил преди повече от двайсет години. Беше стигнала до извода, че повече няма да се омъжи и бе продължила да живее сама.

И тогава двамата с Лойд се срещнаха: той — физик с Нобелова награда, тя — художничка; два напълно различни свята, много по-различни от японския произход на Мичико и северноамериканския на

Лойд. Въпреки това връзката им се разви и между тях разцъфтя любов, и сега той делеше живота си на две части — преди и след Дорийн.

Гласът по радиото продължаваше да отброява.

— Десет секунди. Девет. Осем.

Погледна към нея и се усмихна; тя му върна усмивката.

— Шест. Пет. Четири.

Лойд се замисли какво ли би могъл да види в бъдещето, но в едно беше абсолютно сигурен.

— Две! Едно!

Каквото и да му готвеше бъдещето, двамата с Дорийн щяха да бъдат заедно, завинаги.

Нула!

Лойд зърна за кратко неподвижна картина на него и Дорийн, много по-стари, по-стари, отколкото въобще би могъл да си представи, и после...

Със сигурност не бяха мъртви. Ако съзнанието му бе престанало да работи, той не би видял нищо.

Тялото му може и да беше умряло, но — един бърз поглед, проблясък от изображение...

Ново тяло, от сребро и злато, гладко и блестящо...

Андроидно тяло? Роботска обвивка за човешкото му съзнание?

Или виртуално тяло и нищо повече — или по-малко — от изображение на онова, което е бил?

Гледната точка на Лойд се промени.

Сега той гледаше към Земята от стотици километри. Над нея се носеха бели облаци, слънчевата светлина се отразяваше от безбрежните океани...

Само дето...

Само дето за краткия момент, в който зърна това, той реши, че не става въпрос за океани, а по-скоро за континента Северна Америка, който блещукаше, защото цялата му повърхност беше покрита с мрежа от метал и съоръжения, всъщност цялата планета буквално се бе превърнала в Световната мрежа.

След това гледната му точка му отново се промени, но той пак наблюдаваше Земята или нещо, което би трябвало да е Земята. Да, да,

определено беше тя, ето я Луната, която изгряваше от единия ѝ край. Но Тихият океан беше много по-малък, покриваше само една трета от площта, която той виждаше, а западният бряг на Северна Америка се бе променил радикално.

Времето течеше; континентите бяха разполагали с хилядолетия, за да се преместят на новите си местоположения.

Съзнанието му продължи да се придвижва напред...

Видя Луната да се отдалечава все повече от Земята в спираловидно движение и след това...

На него му се стори мигновено, но най-вероятно бяха изминали хиляди години...

Луната изчезна в нищото.

Нова промяна...

Самата Земя се смаяваше, свиваше се, достигна размера на речно камъче и след това...

Отново Слънцето, но...

Невероятно...

Слънцето беше във вътрешността на метална сфера, която улавяше всеки фотон енергия, паднал върху нея. Луната и Земята не се бяха разпаднали — те бяха разглобени. За суровини.

Лойд продължи пътуването си напред. Той видя...

Да, беше неизбежно; да, беше чел за това преди безброй години, но никога не си бе представял, че ще го види с очите си.

Галактиката Млечния път, вихрушката от звезди, която човечеството наричаше свой дом, се сблъска с Мъглявината Андромеда, по-голямата ѝ съседка, двете вихрушки се кръстосаха и избухна междувъзвезден газ.

А той продължи да пътува напред, в бъдещето.

Преживяването не приличаше по нищо на първия път — но всъщност в живота има ли две еднакви неща?

При първите видения преходът от настоящето в бъдещето сякаш стана изведнъж. Но ако е продължил една стохилядна от секундата, кой би забелязал? И ако тази една стохилядна от секундата се разпредели на 0,00005 от секундата за всяка година скок напред, кой би усетил това? Но 0,00005 от секундата, умножено по един *милиард*

години, прави някъде около час — час, прекаран в реене, плъзгане през пейзажите на времето, никога ясно видими, никога напълно материализирани, в никой момент не ангажиращи вниманието изцяло, и все пак осезаеми, показани в своето развитие, описващи как вселената расте и се променя, демонстриращи еволюцията на човека стъпка по стъпка от дете към...

... Към онова, в което му е съдено да се превърне.

Разбира се, Лойд в действителност не пътуваше. Той си лежеше спокойно в Нова Англия и също както първия път нямаше абсолютно никакъв контрол върху онова, което виждаше или което приемното му тяло правеше. Несъмнено измененията в гледната точка се дължаха на промените в онова, в което щеше да се превърне той след хилядолетия. Сигурно съществуваше някаква устойчивост на паметта, аналог на устойчивостта на зрението, която правеше възможно гледането на филми. Наистина той се докосваше до всички тези времена за миг; съзнанието му проверяваше дали този отрязък от куба е зает и когато откриеше, че е така, нещо, подобно на принципа на забраната — Тео му беше пратил имейл, в който му бе разказал за Руш и неговите очевидни бълнувания — му пречеше да се засели там и го оттласкваше напред и все по-напред в бъдещето.

Лойд се изненада, че все още притежаваше индивидуалност. Логично беше да предположи, че човечеството би оцеляло през всичките тези милиони години само под формата на колективно съзнание. Но той не чу други гласове в главата си; доколкото можеше да разбере, все още бе уникално, самостоятелно същество, макар и крехкото физическо тяло, в което някога се беше помещавало съзнанието му, отдавна да бе прекратило съществуването си.

Той беше видял Дайсъновата сфера, почти обгърнала Слънцето, което означаваше, че един ден човечеството щеше да управлява фантастични технологии, но въпреки това не бе открил доказателство за друг разум освен човешкия.

В този миг получи прозрение. Това означаваше, че не съществуват други разумни същества — нито на някоя от планетите около двестата милиарда звезди, образуващи Млечния път, нито около шестстотинте милиарда звезди, образуващи настоящата обединена

галактика, сформирана при сблъсъка на малкия Млечен път с по-голямата Андромеда. Нито на която и да е планета около която и да е звезда в неизброимите други галактики, от които беше съставена вселената.

Разбира се, първо всички съзнания трябваше да се споразумеят какво представлява „сега“. Щом човешкото съзнание се скиташе насам-натам и се променяше, не означаваше ли това, че сигурно не съществува друго съзнание или група, която да настоява за правото да определя кой отделен момент съответства на настоящето?

В такъв случай човечеството бе зашеметяващо, непреодолимо, безпощадно само в необятния мрачен космос, единствената искрица разум, зародила се някога във вселената. Животът се беше развивал щастливо на Земята в продължение на четири милиарда години, преди да се появят първите наченки на разум, и въпреки това през 2030 година все още никой не бе успял да го възпроизведе в машина. Да съзнаваш, да си наясно, че онова е било тогава, това е сега и че утре е друг ден, е просто невероятно щастлива случайност, късмет, необикновено явление, което повече не е било повторено в историята на вселената.

Може би това обясняваше невероятното обезкуражаване, което Лойд усещаше от време на време. Дори през 2030 година човечеството още не беше стигнало по-далеч от Луната; шейсет и една години след малката крачка на Армстронг никой не бе стъпвал на Марс и като че ли не се правеха никакви подобни планове. Разбира се, когато Слънцето застанеше между двете планети, Марс се отдалечаваше на 377 милиона километра от Земята. Тогава човешките съзнания на Марс щяха да се намират на дващест и една светлинни минути от човешките съзнания на Земята. Дори хората, застанали един до друг, бяха разделени по някакъв начин във времето — те се виждаха не такива каквито са, а каквито са били една трилионна част от секундата порано. Наистина можеше да се допусне известна липса на синхрон, но трябваше да има твърдо определена горна граница. Може би шестнайсет светлинни минути беше приемлива стойност — толкова разделят двама души, които се намират на противоположните страни на Дайсъновата сфера, построена по радиуса на земната орбита, — но дващест и една светлинни минути вече бяха твърде много. А може би дори шестнайсет надвишаваха допустимата за разумните същества

стойност. Несъмнено точно човечеството бе построило Дайсъновата сфера, която Лойд беше видял — опитвайки се да издигне стена между себе си и празната, самотна необятност на външния свят, — обаче бе напълно възможно вътрешната ѝ повърхност да не е населена. Може би хората обитаваха само част от нея. Все пак Дайсъновата сфера имаше повърхност, милиони пъти по-голяма от тази на планетата Земя; използването дори само на една десета от територията ѝ щеше да осигури на човечеството повече площ, отколкото някой някога си е представял. Сферата може и да улавяше всеки фотон, излъчен от централната звезда, но човечеството едва ли беше обходило цялата ѝ повърхност.

Лойд — или онова, в което се бе превърнал — се озова още по-напред в бъдещето. Изображенията продължаваха да се променят.

Той се замисли върху онова, което му беше казала Мичико: Франк Типлър и неговата теория, че всеки човек, който някога е съществувал или ще съществува, може да бъде възкресен в Точка омега, за да живее отново. Физика на безсмъртието.

Но теорията на Типлър се основаваше на предположението, че вселената е затворена; че има достатъчно маса, за да може собственото ѝ гравитационно привличане в края на краищата да я накара да колапсира в сингуларност. Еоните обаче отминаваха и постепенно стана ясно, че това няма да се случи. Да, Млечният път и най-близкият му съсед се бяха сблъскали, но дори галактиките изглеждаха дребни в сравнение с мащабите на непрекъснатото разширяващата се вселена. Разширяването може и да ставаше бавно, незабележимо, клонящо към нула, но то никога не спираше. Никога нямаше да се стигне до Точка омега. И никога нямаше да има нова вселена. Настоящата беше единствената итерация на времето и пространството.

Разбира се, до този момент даже и звездата, затворена в Дайсъновата сфера, несъмнено бе предала Богу дух; ако астрономите от двайсет и първи век бяха прави, земното слънце трябваше да се уголеми до червен гигант и да погълне обвивката си. Човечеството обаче беше разполагало с милиарди години, за да се подготви и сигурно се бе преместило някъде другаде — вкупом, ако физиката на съзнанието го изискваше.

Или поне Лойд се надяваше да е така. Продължаваше да се чувства откъснат от всичко, което му се разкриваше като отделни

кадри. Може при загиването на Слънцето да беше унищожено и човечеството.

Но той — в каквото и да се бе превърнал — по някакъв начин беше все още жив, все още мислеше, все още чувстваше.

Не можеше да няма още някой, с когото да споделя всичко това.

Освен ако...

Освен ако това не беше начинът на вселената да се справи с неочакваното разкъсване, причинено от частиците неутрино от Сандулеак, заваляли върху пресъздадените първи мигове след сътворението.

Да заличи всякакъв външен живот. Да остави само квалифицирания наблюдател — една всезнаеща форма, гледаща надолу към...

... към всичко, съдейки за действителността по наблюденията си, съсредоточавайки се върху едно неизменно сега, придвижвайки се неумолимо напред със скорост една секунда в секунда.

Бог...

В една празна, безжизнена, немислеща вселена.

Най-после настъпи краят на плъзгането през времето. Той стигна до крайната си цел, до отварянето; съзнанието на тази далечна година — ако думата година все още значеше нещо, тъй като планетата, чиято орбита я определяше, отдавна бе изчезнала — се беше отправило към още по-отдалечени области, оставяйки му пространство, което да заеме.

Естествено, че вселената беше отворена. Естествено, че траеше вечно. Единственият начин едно съзнание от миналото да продължи да се придвижва напред е, ако съществува някоя още по-отдалечена точка, в която да може да се прехвърли съзнанието от настоящия момент; ако вселената беше затворена, преместването във времето никога нямаше да се осъществи. Веригата трябваше да е безкрайна.

Сега пред него се разкриваше...

Едно далечно, много далечно бъдеще.

Като млад Лойд беше чел „Машината на времето“ на Хърбърт Уелс. Тя му бе направила огромно впечатление. Не със света на елоите и морлоците; дори още като тийнейджър той беше разпознал алегорията, моралната поука за класовата структура на викторианска Англия. Не, светът на 802 701 година сл.Хр. не го впечатли особено. В

книгата обаче пътешественикът във времето на Уелс бе направил още едно пътуване, прескачайки милиони години напред, до залеза на света, когато приливните сили бяха забавили въртенето на Земята, така че тя винаги да стои с едната си страна към Слънцето, издуто и червено, едно гибелно око на хоризонта, докато по брега бавно се придвижват ракообразни същества.

Но онова, което в момента се разкриваше пред очите му, беше още по-неприветливо. Небето бе мрачно — звездите се бяха отдалечили толкова много една от друга, че се виждаха само няколко. Единственото красиво нещо бяха тези звезди, богати на метали, създадени от поколения слънца, които бяха идвали и си отивали преди тях; те грееха в цветове, които никога не бяха виждани в познатата на Лойд по-млада вселена: изумруденозелени звезди, пурпурни звезди и тюркоазени звезди блестяха като скъпоценни камъни върху кадифената небесна твърд.

И въпреки че бе стигнал до края на пътуването си, Лойд все още не можеше да контролира изкуственото си тяло; беше просто пасажер зад стъклени очи.

Да, все още имаше твърда физическа форма. От време на време зърваше нещо, което бе ръката му — съвършена, чиста, приличаща повече на метал, отколкото на нещо биологично, появяваща се и изчезваща от полезрението му. Той се намираще върху повърхността на планета, необятна равнина от бял прах, който може и да беше сняг, а може и да бе натрошена скала или нещо напълно непознато на изостаналата наука отпреди милиарди години. Нямахше следа от постройки; ако човек има неунищожимо тяло, може би няма да има нужда от убежище. Планетата не можеше да бъде Земята — тя отдавна бе изчезнала, — но гравитацията беше същата. Лойд не усещаше никаква миризма, обаче долавяше звуци — странни безплътни звуци, нещо средно между пеене на вятър и музика на дървени духови инструменти.

Когато се обърна, установи, че зрителното му поле се променя. Всъщност не — той не се обърна; по-скоро просто насочи вниманието си към друга входяща информация, сякаш имаше очи и на тила си. А защо не? Ако смяташ да си произведеш тяло, със сигурност ще поправиш недостатъците на оригинала.

В новото му зрително поле имаше друга фигура, друга обвивка на човешка същност. За негова голяма изненада лицето не беше стилизирано, не просто яйцевидно. Вместо това имаше сложни, деликатно оформени черти и докато тялото на Лойд изглеждаше като направено от течен метал, то другото представляваше разливащ се зелен мрамор, полиран и красив, същинска статуя.

В тази форма не се забелязваше нищо женствено — или мъжествено, — но той веднага разбра чия трябва да е тя. На Дорийн, разбира се — неговата съпруга, неговата любима, онази, с която искаше да прекара вечността.

Но после разгледа лицето, изсечените черти, очите...

Очите във форма на бадем...

И тогава...

При повторението на експеримента Лойд лежеше в леглото заедно със съпругата си — така отпадна всяка вероятност да се наранят, когато изпаднат в безсъзнание.

— Беше невероятно — каза той, когато всичко свърши. — Наистина невероятно.

Обърна се, потърси ръката на Дорийн и я погледна.

— Какво видя? — попита я тихо.

Тя протегна другата си ръка и изключи радиото. Лойд я видя, че трепери.

— Нищо — отвърна Дорийн.

Сърцето му се сви.

— Нищо? Никакво видение?

Тя поклати глава.

— О, скъпа — каза той, — толкова съжалявам.

— Колко напред в бъдещето погледна? — попита. Сигурно се чудеше колко време ѝ остава.

Лойд не знаеше как да го обясни с думи.

— Не съм сигурен — отвърна той. Пътуването беше зашеметяващо, но мисълта, че Дорийн няма да доживее, за да го види, го смазваше.

Тя се опита да прозвучи храбро.

— Аз съм възрастна жена. Помислих си, че може да поживея още двайсет или трийсет години, но... — Гласът ѝ секна.

— Със сигурност ще живееш — заяви Лойд, опитвайки се да прозвучи уверено. — Убеден съм в това.

— Но ти си имал видение...

Той кимна.

— Само че то беше от много далеч в бъдещето.

— Включи телевизора — произнесе Дорийн към тавана; гласът ѝ беше напрегнат. — АВС.

Една от картините на стената се превърна в телевизионен екран. Дорийн се надигна, за да вижда по-добре.

— ... Голямо разочарование — казваше водещата, бяла жена около четирийсетте. — Досега никой не е съобщил, че е имал видение. Повторението на експеримента в ЦЕРН изглежда се е осъществило, но никой тук, в новинарския център на АВС, нито някой от хората, които ни се обадиха, е имал видение. Като че ли всички просто са припаднали за... според първоначалните изчисления е минал около час. С нас от ЦЕРН се свърза Джейкъб Хоровиц; доктор Хоровиц беше участник в екипа, който осъществи преместването през времето преди двайсет години. Докторе, какво означава това?

Джейк сви рамене.

— Ако предположим, че преместването през времето наистина се е осъществило — разбира се, все още не сме сигурни в това, — то сигурно е достигнало толкова далеч във времето, че всички хора, които са... съжалявам, но няма по-деликатен начин да го кажа, нали? Всички хора, които са живи днес, вероятно тогава ще са мъртви. Ако преместването е било, да кажем, след сто и петдесет години, предполагам, че няма защо да се изненадваме, но...

— Спри звука — обади се Дорийн от леглото. — Но ти си имал видение — обърна се тя към съпруга си. — Дали са били изминали сто и петдесет години?

Лойд поклати глава.

— Повече — каза той меко. — Много повече.

— Колко много?

— Милиони — отвърна той. — Милиарди.

Дорийн се изсмя.

— О, стига, скъпи! Сигурно си сънувал — най-вероятно си бил жив в бъдещето, но си сънувал.

Лойд се замисли. Възможно ли беше тя да е права? Възможно ли бе да е просто сън? Но на него му изглеждаше толкова ярко и живо — толкова реалистично...

Освен това той беше на шейсет и шест години, за Бога. Независимо колко напред бяха отишли, щом той имаше видение, сигурно и много по-млади хора щяха да имат. Но Джейк Хоровиц беше с двайсет и пет години по-млад от него, а в новинарската секция на АВС сигурно имаше много служители около трийсетте.

И никой от тях не бе имал видение.

— Не знам — отговори най-накрая той. — На мен не ми приличаше на сън.

32.

Бъдещето може да се променя; бяха го разбрали още първия път, когато реалността се отклони от виденията. Със сигурност и това бъдеще можеше да се промени.

Някога сравнително скоро щеше да бъде разработена процедурата за получаване на безсмъртие — или нещо ужасно близо до него — и Лойд Симко щеше да премине през нея. Можеше да е нещо съвсем просто, като запушването на теломерите, но каквото и да беше, щеше да има резултат, поне в продължение на стотици години. По-късно биологичното му тяло щеше да бъде заменено с по-издръжливо андроидно, и той щеше да живее достатъчно дълго, за да види целувката на Млечния път и Мъглявината Андромеда.

Значи единственото, което се очакваше от него, бе да убеди Дорийн също да премине през процедурата за безсмъртие — независимо от цената ѝ, независимо от подбора, той трябваше да направи всичко възможно жена му също да бъде включена.

Сигурно имаше и други хора, които също щяха да станат безсмъртни. Едва ли той беше единственият, който бе получил такова видение; все пак нали накрая се оказа, че не е сам.

Но може би също като него те предпочитаха да си мълчат, опитваха се да осъзнаят какво са видели. Може би някой ден цялото човечество щеше да живее вечно, но от сегашното поколение — от онези, които бяха живи през 2030 година — изглежда само шепа хора никога нямаше да познаят смъртта.

Лойд щеше да ги намери. Може би щеше да пусне съобщение в интернет. Нищо очебийно, просто молба онези, които са имали видение този път, да се обадят. Не, не — нещо по-изтънчено. Може би ще помоли онези, които се интересуват от Дайсънови сфери, да се свържат с него. Дори хората, които не са били наясно какво са видели, сигурно са направили проучване, след като са дошли в съзнание, и терминът се е появил при търсенето им в интернет.

Да, той щеше да ги намери — щеше да открие другите безсмъртни.

Или те щяха да го намерят.

През ума му беше минала мисълта, че може би на снежната равнина в бъдещето бе видял Мичико.

Но после получи писмо, в което го канеха в Торонто. Имейлът съдържаеше само едно изречение: „Аз съм нефритеният мъж, когото видя в края на видението си.“

Нефрит. Разбира се, че беше това. Не зелен мрамор — нефрит. Той не бе разказвал на никого за тази част от видението си. Как да каже на Дорийн, че е видял Мичико, а не нея?

Но не беше Мичико.

Лойд взе самолет от Монпелие до международното летище „Пиърсън“. Полетът наистина бе международен, но канадският паспорт на Симко му осигури безпрепятствено преминаване през митницата. Пред входа го очакваше кола; шофьорът ѝ държеше флатси, на чийто екран проблясваше думата „СИМКО“. Лимузината полетя — в буквалния смисъл — по улица 407 към улица „Йонге“, след което зави на юг към един небостъргач, извисяващ се над мултиплекс с книжарница и супермаркет.

— Ако можехте да спасите само малка шепа хора от смъртта, кого щяхте да изберете? — попита господин Чанг, който седеше върху тапицирания с оранжева кожа диван във всекидневната си. — Как ще разберете, че сте избрали най-великите мислители, най-големите умове? Сигурно съществуват много начини; аз например избрах носителите на Нобелови награди. Разбира се, всеки може да се заяде за избора, който се прави всяка година, но повечето избрани са си го заслужили. И така, започнахме да се свързваме с нобеловите лауреати. Действаме тайничко, разбира се; можете ли да си представите какъв вой ще нададат всички, когато се разчуе, че безсмъртието съществува, но е било скривано от масите? Те няма да разберат, че процесът е безумно скъп и ще си остане такъв десетилетия напред. Или пък може би накрая ще открием по-евтин начин, но в самото начало можем да си позволим да подложим на тази терапия само няколкостотин души.

— Сред които и вие?

Чанг сви рамене.

— Доктор Симко, преди живеех в Хонконг, но по определени причини го напуснах. Аз съм капиталист — а капиталистите смятат, че просперитет се постига с пот на челото. Процесът за придобиване на безсмъртие няма да съществува без милиардите, които моите компании инвестират в разработката му. Да, аз избрах себе си; това е мое право.

— Щом сте избрали нобеловите лауреати, какво ще кажете за партньора ми Теодосиос Прокопидис?

— А, да. Според мен е разумно процедурата да се прилага първо върху по-възрастните хора. Но, да, той ще бъде следващият, въпреки младостта му; при групово спечелване на наградата ще подлагаме на процедурата всички членове на екипа по едно и също време. — Кратка пауза. — Веднъж вече съм се срещал с Тео — преди двайсет и една години. Първото ми видение беше свързано с него и когато той започна да търси информация за убиеца си, дойде да ме посети тук.

— Помня; бяхме заедно в Ню Йорк и той излетя за насам. Разказа ми за срещата си с вас.

— А предаде ли ви думите ми? Казах му, че душите търсят безсмъртие, а религията възнаграждава праведните. Казах му, че подозирам, че го чакат велики дела и че ще бъде възнаграден подобаващо. Още в онези години подозирах каква е истината; все пак не би трябвало да имам видение — би трябвало вече да съм мъртъв или поне да не ходя с пружиниращи крачки. Разбира се, нямаше как да съм сигурен, че екипът ми ще разработи технологията за безсмъртието, но аз отдавна се интересувах от това и точно съществуването на подобно нещо можеше да обясни доброто здраве, на което се радвах във видението си въпреки напредналата ми възраст. Искях приятелят ви да знае, без да му издавам всички тайни, че ако успее да оцелее до този момент, ще му бъде предложена най-великата от всички награди — вечен живот. — Той замълча за миг. — Виждате ли се често?

— Вече не.

— И все пак съм доволен — по-доволен, отколкото можете да си представите, — че смъртта му беше предотвратена.

— Ако наистина сте се притеснявали от това и сте разполагали с безсмъртието, защо не го подложихте на процедурата още преди деня, в който видението му показа, че може да умре?

— Нашата процедура спира биологичното стареене, но определено не може да направи човек неуязвим — въпреки че както сам знаете от своето видение, телата заместители ще сложат край и на тази грижа. Ако бяхме инвестирали милиони в Тео и накрая той се бе оказал мъртъв, това щеше да е живо разхищение на ограничени ресурси.

Лойд се замисли над думите му.

— Споменахте, че Тео е по-млад от мен; така е. Аз съм стар човек.

Чанг се засмя.

— Вие сте дете! Аз съм поне с трийсет години по-стар от вас.

— Искам да кажа — продължи ученият, — че ако ми го бяхте предложили, когато бях по-млад, по-здрав...

— Доктор Симко, вие сте на шейсет и шест — но сте прекарвали голяма част от живота си под грижите на все по-усъвършенстваната модерна медицина. Виждал съм здравния ви картон...

— Какво?

— Моля ви — аз раздавам безсмъртие; наистина ли смятате, че неколцина частни охранители ще представляват някаква бариера за човек в моето положение? Та както казвах, виждал съм здравния ви картон: сърцето ви е в отлична форма, кръвното ви налягане е добре, нивата на холестерола ви са под контрол. Сериозно говоря, доктор Симко, сега вие сте в много по-добро здраве от който и да е двайсет и пет годишен младеж, роден преди сто години.

— Аз съм женен. А съпругата ми?

— Съжалявам, доктор Симко. Предложението ми се отнася само за вас.

— Но Дорийн...

— Дорийн ще изживее остатъка от полагаемия ѝ се живот — още двайсет и няколко години, предполагам. Няма да бъде лишена от нищо; вие ще прекарате всяка една година с нея. В един момент тя ще си отиде. Аз съм християнин, доктор Симко — вярвам, че отвъд ни очаква един по-добър живот... е, поне повечето от нас. През живота си съм действал доста безмилостно и очаквам да бъда съден строго... и по тази причина не бързам да получа възмездие. Но вашата съпруга... знам достатъчно за нея и вярвам, че мястото ѝ в рая е гарантирано.

— Не съм убеден, че искам да продължа да живея без нея.

— Несъмнено тя ще иска от вас да продължите, дори и самата тя да не може. Освен това, простете прямотата ми, но Дорийн не е първата ви съпруга, нито вие сте първият ѝ съпруг. Не искам да омаловажавам любовта, която изпитвате към нея, но вие сте, в доста буквален смисъл, просто етап в живота на другия.

— А ако откажа да участвам?

— Аз съм експерт във фармацевтиката, доктор Симко. Ако решите да откажете или се престорите, че приемате, но ни дадете повод да се усъмним в искреността ви, тогава ще ви бъде инжектиран мнемонез; той ще изчисти краткосрочната ви памет. Ще забравите всичко, свързано с тази среща. Ако наистина желаете да отхвърлите безсмъртието, моля, изберете този вариант — той е безболезнен и няма странични ефекти. И така, доктор Симко, бих искал да чуя вашия отговор. Какво избирате?

Дорийн взе Лойд от летището в Монпелие.

— Слава Богу, най-после се прибра! — каза тя, след като Симко си получи багажа. — Какво се случи? Защо изпусна по-ранния полет?

Лойд прегърна жена си; Господи, колко я обичаше — и колко мразеше да бъде далеч от нея. Но после поклати глава.

— Каква глупост! Напълно забравих, че обратният полет беше в четири часа. — Той леко сви рамене и дори успя да се усмихне. — Явно остарявам.

33.

Тео беше в кабинета си. Някога, разбира се, това бе кабинетът на Гастон Беранже, но неговият петгодишен мандат отдавна беше приключил, а и ЦЕРН вече не бе толкова голям, че да има нужда от генерален директор. Затова Тео, като директор на Тахионно-тардионния колайдер, си го беше присвоил. Старият Гастон все още работеше; той беше почетен професор по физика в Парижкия университет в Орсе. Двамата с Мари-Клер бяха все още щастливо женени и имаха страхотен син, примерен студент, както и дъщеря.

Тео седеше до прозореца и гледаше навън. Вече бе изминал месец от големия припадък — Погледът в бъдещето, при който всички изгубиха съзнание за един час. Но този път Клаату би се гордял с тях: в целия свят нямаше нито един смъртен случай.

Гъркът беше все още жив; бе избегнал убийството си. Щеше да живее — кой знае колко дълго. Със сигурност още десетилетия. С нови сили.

И, като за начало, той осъзна, че не знае какво да прави с всичкото това време.

Беше есен; твърде късно бе да излезе и да помирише розите в буквалния смисъл. Но в преносния?

Тео Прокопидис се изправи, изчака вътрешната врата да се плъзне встрани, след това изчака и външната, отиде до асансьора, слезе на приземния етаж, премина по коридора, прекоси фойето и излезе от сградата.

Небето беше облачно; въпреки това той си сложи очилата.

Като тийнейджър бе пробягал разстоянието от Маратон до Атина. Когато маратонът свърши, Тео си помисли, че сърцето му никога няма да се успокои, че въздухът никога няма да му стига. Ясно си спомняше този момент — прекосяването на финала, завършването на историческия пробег.

Разбира се, че имаше и други неща, които си спомняше ясно. Първата му целувка; първият му опит в секса; отделни образи — като пощенски картички в съзнанието му — от онова пътуване до Хонконг;

дипломирането в университета; денят, в който срещна Лойд; счупването на ръката му при една игра лакрос. И първият им експеримент с Големия адронен колайдер, скокът в бъдещето...

Но...

Но тези ясни картини, тези ярки спомени, всички те бяха отпреди две, че и повече десетилетия.

Какво се бе случило напоследък? Някакви върховни преживявания, някаква силна скръб, някакви шеметни висини?

Тео продължаваше да върви; въздухът беше хладен, ободряващ. Той придаваше на всичко форма, определение, яснота, която от отдавна му бе липсвала...

Откакто беше започнал да разследва собствената си смърт.

Двайсет и една години, обсебени от едно-единствено нещо.

Дали Ахав е имал ясни спомени? О, да — несъмнено загубата на крака му. Но след това — след като е започнал преследването? Или всичко е било замазано, месец след месец, година след година, всичко и всеки — слети в едно?

Но не... не. Тео не беше Ахав; той не бе толкова настървен. Беше намерил време за много неща в периода между 2009-а и сега, през 2030 година.

Обаче въпреки това...

Въпреки това никога не си бе позволявал да прави планове за бъдещето. Той продължи да работи, разбира се, и беше повишен няколко пъти, но...

Веднъж бе прочел книга за един човек, който на деветнайсетгодишна възраст разбрал, че е генетично предразположен към болестта на Хънтингтън — наследствено заболяване, което щеше да го лиши от всичките му способности, докато достигне средна възраст. Този човек беше посветил остатъка от живота си на задачата да остави нещо след себе си. Но Тео не бе постъпил така. О, той беше напреднал доста в своите разработки по физика и, разбира се, бе спечелил Нобелова награда. Но дори този момент — получаването на наградата — му беше доста замъглен.

Двайсет и една години, обезсмислени. Макар и да знаеше, че бъдещето може да бъде променено, въпреки че си обещаваеше, че търсенето на потенциалния му убиец няма да обсеби живота му, двете десетилетия се бяха изплъзнали просто ей така, в по-голямата си част

пропуснати — ако не безвъзвратно изгубени, то със сигурност скучни, ограничени, обезценени.

Без фатални грешки? Направо да си паднеш от смях.

Тео продължаваше да върви. Около него птиците насищаха въздуха с трелите си.

Без фатални грешки? Това беше възможно най-арогантната мисъл. Разбира се, че бе допускал фатални грешки; разбира се, че имаше *hamartia*. Но неговата беше огледален образ на Едиповата; Едип бе смятал, че може да *избяга* от съдбата си. Макар и да знаеше, че бъдещето може да бъде променено, Тео продължаваше да се страхува, че няма успее да надхитри съдбата.

По тази причина...

По тази причина не се беше оженил, не бе имал деца; в това отношение беше много по-назад и от Ахав.

Нито пък бе прочел „Война и мир“. Нито пък Библията. Всъщност Тео не беше чел книга от — колко? — може би десет години.

Не бе пътувал по света, освен в случаите, свързани с търсенето на убиеца му.

Не се беше научил да готви гурме.

Не бе взимал уроци по бридж.

Не беше изкачвал Мон Блан, дори част от него.

И сега изведнъж се оказа, че разполага — е, не с цялото време на света, но поне с много повече време.

Притежаваше свободна воля; предстоеше му да изгради бъдещето си.

Това беше опияняваща мисъл. *Какъв искаш да станеш, когато пораснеш?* Вече не се обличаше като герой от анимационен филм. Младостта му си бе отишла; той беше на четирийсет и осем. Истинска антика за света на физиците. По всяка вероятност вече бе твърде стар за нов пробив.

Да изгради ново бъдеще. Но как да го формулира?

Като кристално ясни мигове; твърди като диамант спомени; свежи и изчистени. *Живо* бъдеще, желано бъдеще, бъдеще, съставено от толкова остро изсечени мигове, че на моменти срязват, а понякога проблясват толкова ярко, че дори само мисълта за тях причинява болка, но понякога носят и радост — абсолютна, чиста, неподправена

радост, каквато той не беше изпитвал през изминалите двайсет и една години.

Отсега нататък...

Отсега нататък щеше да *живее*.

Но какво да направи първо?

В съзнанието му веднага изникна едно име от миналото.

Мичико.

Тя беше в Токио, разбира се. Бе получил от нея електронна картичка за Коледа и друга за рождения му ден.

Беше се развела с Лойд — втория ѝ съпруг. След това така и не се омъжи отново.

Тео можеше да отиде в Токио. Да я потърси. *Това* щеше да е един от чудесните мигове.

Но, Господи, бяха минали толкова много години. Толкова много вода бе изтекла.

Въпреки това...

Въпреки това той не спираше да мисли за нея. Толкова интелигентна — да, точно за това се сети най-напред; за удивителния ѝ ум, за невероятната находчивост. Ала не можеше да отрече и красотата ѝ. Може би дори повече от красотата; толкова грациозна и самоуверена, винаги безупречно облечена в съответния моден стил.

Но...

Но бяха минали двайсет и една години. Логично беше да предположи, че след всичкото това време сигурно се е появил някой, нали?

Не. Нямаше никой — иначе щеше да чуе клюката. Той беше по-млад от нея, разбира се, но това нямаше никакво значение, нали? Сега тя щеше да е на — колко? — петдесет и шест.

Не можеше просто да се вдигне и да отскочи до Токио.

Или можеше? *Цял живот за живеене...*

Какво имаше за губене? Нищо, помисли си. Нищо.

Той се върна в сградата, предпочете да се изкачи по стълбището, вместо да вземе асансьора; прескачаше по две стъпала наведнъж, обувките му потракваха шумно и отсечено.

Разбира се, първо щеше да ѝ се обади. Колко беше часът в Токио? Зададе въпроса на глас:

— Колко е часът в Токио?

— Двайсет часа и осемнайсет минути — отвърна един от безбройните компютризирани уреди, разположени в кабинета му.

— Набери Мичико Комура в Токио — нареди Тео.

От говорителя се разнесе електронен звън. Сърцето му заби лудо. От бюрото му се надигна плосък монитор, показващ логото на „Нипон Телеком“.

И тогава...

Тя се появи. Мичико.

Все още беше прекрасна, остаряваше красиво; можеше да мине за десетина години по-млада. Естествено, бе стилно облечена — Тео не беше виждал точно тази мода в Европа, но бе повече от сигурен, че това е гребенът на вълната в Япония. Мичико носеше къс жакет във всички цветове на дъгата.

— Тео, ти ли си това? — попита тя на английски. Електронните картички представляваха просто текст и картинка; бяха минали години от последния път, когато Тео беше чул този красив, плътен глас, наподобяващ бълбукане на вода. Усети как лицето му се разтяга в усмивка.

— Здравей, Мичико.

— Напоследък мислех за теб — каза тя, — когато датата на виденията започна да приближава. Но се боях да се обадя. Страхувах се, че ще решиш, че се обаждам да се сбогувам.

Щеше да бъде страшно хубаво, ако бе чул този глас по-рано. Той се усмихна.

— Всъщност мъжът, който ме уби във виденията, сега е в затвора. Опита се да взриви Големия адронен колайдер.

Мичико кимна.

— Четох за това в Мрежата.

— Предполагам, че ничие видение не се е сбъднало.

Мичико сви рамене.

— Може би не съвсем точно. Но красивата ми малка дъщеря е точно такава, каквато я видях тогава. И, знаеш ли, видях новата съпруга на Лойд и той твърди, че тя е съвсем същата като във видението. А и целият днешен свят до голяма степен прилича на света, който беше описан в „Проект Мозайка“.

— Сигурно. Просто се радвам, че частта, свързана с мен, не се осъществи.

Мичико се усмихна.

— Аз също.

Двамата замълчаха; едно от предимствата на видеофоните беше, че мълчанието никога не пречеше. Хората можеха просто да се гледат безмълвно.

Тя *наистина* беше красива...

— Мичико — изрече меко той.

— Мм?

— Аз, въъ... Напоследък мислих много за теб.

Тя се усмихна.

Тео преглътна, опитвайки се да събере смелост.

— Чудех се, ами, какво ще кажеш да дойда за малко в Япония?

— Той вдигна ръка, сякаш имаше нужда от нещо, което да смекчи евентуалния ѝ отказ, в случай че умишлено разтълкува неправилно думите му. — В университета в Токио има тахионно-тардионен колайдер; от доста време ме уговарят да отида и да изнеса лекция за развитието на технологията.

Но Мичико не търсеше начин да се измъкне.

— Ще се радвам да те видя отново, Тео.

Разбира се, нямаше как да се разбере дали между тях ще се получи нещо. Може би просто я бе налегнала носталгията, спомените от миналото, времето, когато двамата работеха в ЦЕРН.

А може би просто и двамата бяха на една вълна. Може би между тях щеше да се зароди нещо. Може би след всичките тези години щеше да се получи.

Поне той се надяваше да е така.

Но само времето щеше да покаже.

Издание:

Автор: Робърт Сойър

Заглавие: Поглед в бъдещето

Преводач: Васил Велчев

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателство „Весела Люцканова“

Година на издаване: 2010

Тип: роман

Националност: канадска

Печатница: АСИ Принт ООД

Редактор: Вихра Манова

ISBN: 954-311-083-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9578>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.